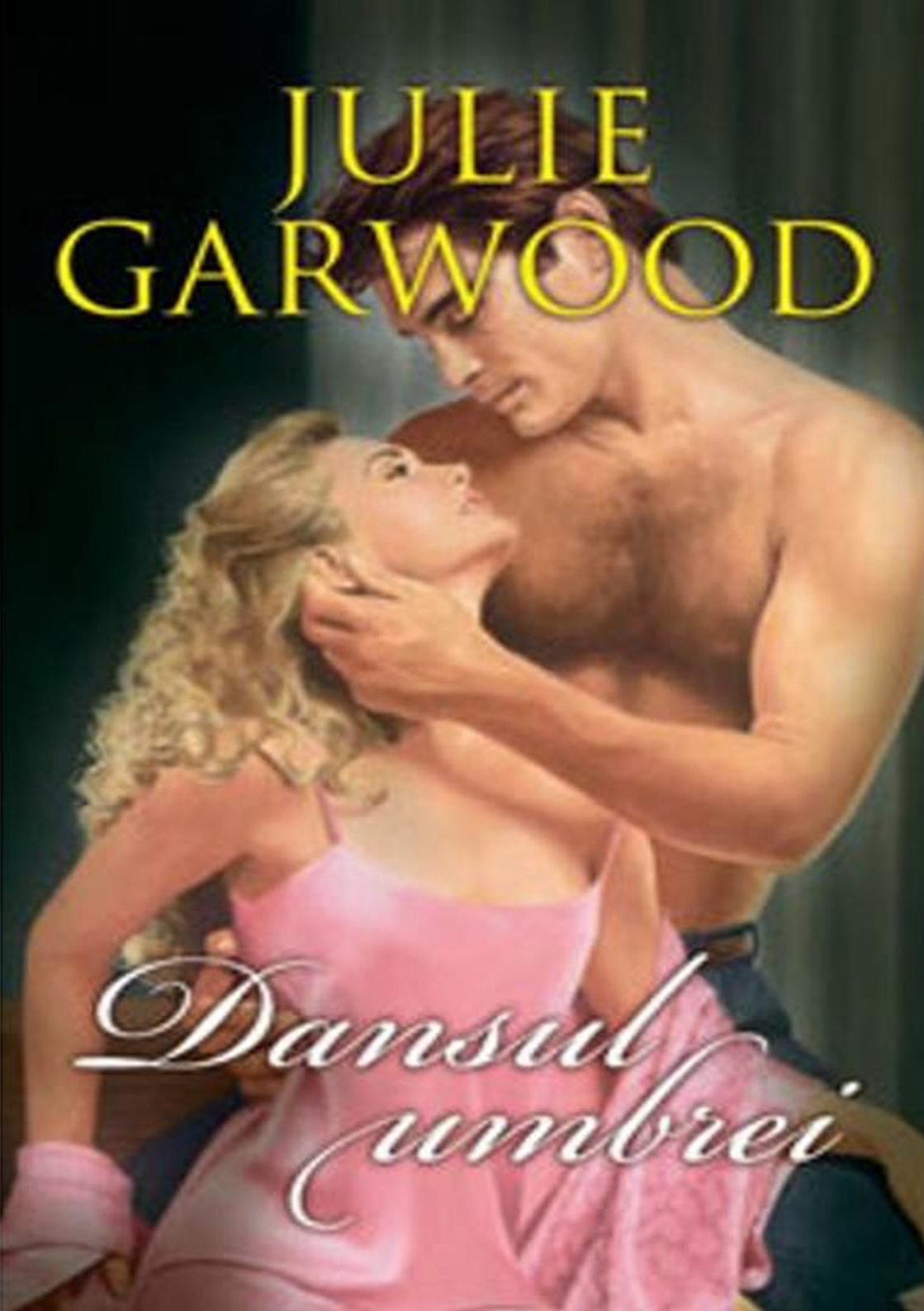

JULIE
GARWOOD
Dansul umbrei

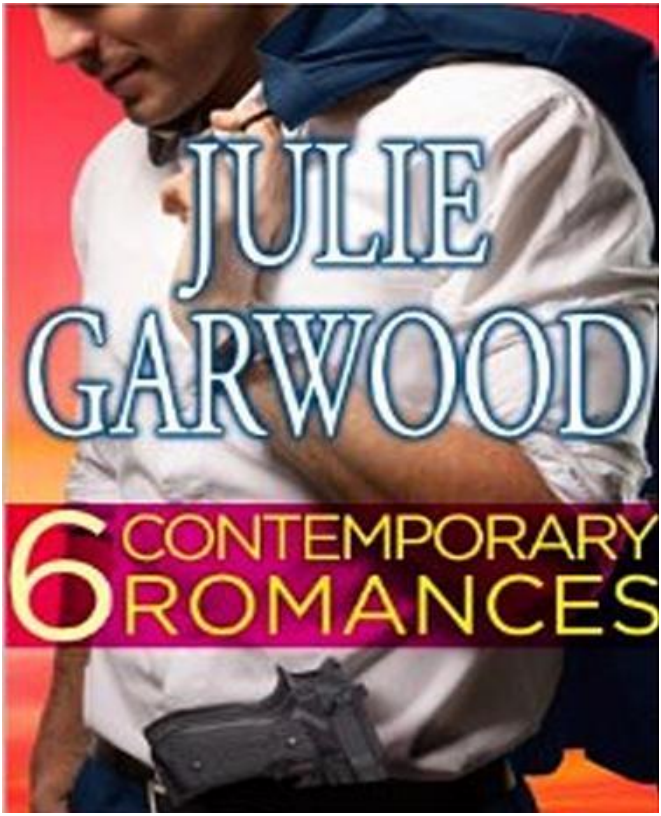
JULIE GARWOOD

DANSUL UMBREI

Titlul în engleză:
Shadow Music

Traducere de:
Lucia Ostafi Iliescu

Editura
MIRON

CAPITOLUL 1

Nunta aceasta nu era o ceremonie obişnuită. Participau şapte domnişoare şi şapte cavaleri de onoare, trei plasatori care-i îndrumau pe nuntaşi la locurile lor, doi ministranţi, trei lectori şi atâta putere de foc în biserică, încât ar fi putut să arunce în aer jumătate din congregaţie. Toţi, în afara a doi cavaleri de onoare, erau înarmaţi. Agenţii federali nu erau deloc încântaţi de înghesuială, dar ştiau că n-ar fi avut niciun rost să se plângă. Tatăl ginerelui,

judecătorul Buchanan, n-avea intenţia să piardă ocazia de a participa, indiferent câte ameninţări cu moartea primise. Judecătorul se afla tocmai în perioada audierilor unor gangsteri din Boston şi agenţii federali de securitate meniţi să-l păzească vor continua să-şi facă datoria, până ce procesul se va termina şi se va da verdictul. Biserica era plină la întreaga ei capacitate. Familia Buchanan era atât de numeroasă, încât unele dintre rudele şi prietenii mirelui au trebuit să se amestece cu cei ai miresei.

Mulţi dintre ei sosiseră în orăşelul Silver Springs din California de Sud, venind de la Boston, dar mai erau şi nenumăraţi veri Buchanan care veniseră chiar de mai departe, din Inverness, Scoţia, pentru a participa la căsătoria lui Dylan Buchanan cu Kate MacKenna.

Mireasa şi mirele erau în culmea fericirii, dar nunta lor, această veselă ocazie n-ar fi avut loc niciodată, dacă n-ar fi fost sora lui Dylan, Jordan. Kate şi Jordan erau cele mai bune prietene, împărţiseră aceeaşi cameră la colegiu. Când Jordan a dus-o pe Kate pentru prima oară acasă la familia ei, în Nathan's Bay, toţi fraţii ei erau adunaţi pentru a sărbători ziua de naştere a tatălui lor. Jordan nu avusese intenţia de a o combina cu vreunul dintre ei şi de aceea n-a fost conştientă o bună bucată de vreme, că între Kate şi fratele ei Dylan se aprinsese scânteia. Aşa că, după câțiva ani, când scânteia a devenit flacără şi cei doi s-au logodit, nimeni n-a fost mai surprins sau mai emoţionat decât ea.

Fiecare amănunt al fericitei nunți, ce avea loc acuma, fusese cu minuţiozitate plănuit. Ca şi Kate, Jordan era o

foarte bună organizatoare, aşa că ei i-a fost încredinţată responsabilitatea de a împodobi biserica cu această ocazie. Însă, în mod evident, îşi depăşise cu mult atribuţiile. Peste tot era plin de flori, atât în interiorul cât şi în exteriorul bisericii. Trandafiri de culoare roz ca zmeura şi magnolii albe-crem erau înşiraţi de-a lungul culoarului pardosit cu piatră, parfumul lor adorabil întâmpindu-i pe oaspeţi încă de la intrare. Trandafiri roz şi albi, amestecaţi cu sânziene delicate şi împletiţi în ghirlande legate cu panglici late de satin brodat, atârnau de fiecare parte a vechilor uşi duble, decolorate de vreme. De fapt, Jordan fusese de părere că ar trebui şi acestora să li se aplice un strat proaspăt de vopsea, dar în ultimul minut bunul simţ i-a dictat să le lase în pace. Kate o mai rugase pe Jordan să aibă grijă şi de muzică şi sărise peste cal şi în această privinţă. A început prin a angaja pentru ceremonie un pianist şi un cântăreţ şi a terminat cu o întreagă orchestră. Aceasta era formată din viori, un pian, un flaut şi două trompete. Plasaţi la balcon, muzicienii interpretau Mozart, pentru a-i distra pe nuntaşi. Când cavalerii de onoare se vor alinia în fața altarului, muzica va trebui să înceteze; trompetele vor suna, mulţimea se va ridica în picioare şi va începe splendida ceremonie, plină de pompă. Acuma, mireasa şi domnişoarele de onoare aşteptau într-o cameră situată exact lângă vestibul, unde se făceau ultimele retuşuri ale toaletelor. Sosise timpul. Trompeţii ar fi trebuit deja să sune începutul ceremoniei, totuşi era linişte. Kate o trimise pe Jordan să afle care e cauza întârzierii. Acordurile

minunate ale lui Mozart acoperiră zgomotul făcut de scârțâitul uşilor, când Jordan îşi băgă capul în biserică. Îl localiza pe unul din agenţii federali de securitate, stând într-o firidă din partea stângă a bisericii, şi încercă să nu se gândească la motivul pentru care stătea acolo. *Bodyguarzii nici nu sunt necesari*, se gândi ea, având în vedere câți profesionişti în aplicarea legii existau în familia ei. Din cei şase fraţi, doi erau agenţi FBI, unul era procuror federal, unul era antrenat în Navy SEAL, unul era poliţist şi cel mai tânăr, Zachary, era la colegiu şi încă nu se hotărâse ce latură a legii îl atrăgea mai mult. De asemenea, lângă altar în picioare se va afla Noah Clayborne, un prieten bun al familiei, tot agent FBI.Dar agenţilor de securitate desemnaţi pe lângă tatăl ei nu le păsa câți sunt. Misiunea lor era clară, aşa că nu se lăsau distraşi de ceremonie. Până la urmă, Jordan hotărî că e reconfortant, nu un impediment să-i vadă acolo şi că era cazul să se concentreze asupra nunţii şi să nu mai fie îngrijorată. Îl descoperi pe unul din fraţii ei croindu-şi încet drumul spre fundul bisericii. Era Alec, primul cavaler de onoare al lui Dylan. Zâmbi văzându-l apropiindu-se de ea. Pentru a participa la nuntă, Alec îşi părăsise toate atribuţiile. Lucra sub acoperire şi pentru această ocazie se tunsese; o impresionantă atenție din partea lui, ca să fim corecţi. În general, meseria îi cerea să se îmbrace şi să arate ca un asasin în serie, alienat mintal. Jordan de-abia îl recunoscuse când sosise la repetiţia de nuntă, cu o seară înainte. Acuma Alec se oprise să vorbească cu unul dintre

bodyguarzi. Ea îi făcu un semn cu mâna, pentru a-i atrage atenţia şi a-l determina să iasă în vestibul. Când uşa se închise în urma lui, îl întrebă în şoaptă:

— De ce nu începeţi? E timpul.

— Dylan tocmai m-a trimis să-i spun lui Kate că vom începe în câteva minute, răspunse el. Gulerul lui Alec era pe jumătate băgat în cămaşă şi ea întinse mâna pentru a i-l aranja.

— Ţi s-a răsucit gulerul, rosti ea, înainte ca el să întrebe.

— Efectul agitaţiei. Când termină cu gulerul, Jordan îi aranjă cravata şi se dădu un pas înapoi. *Alec e frumos când e curat*, gândi ea. Nostimada era că Regan, soţia lui, îl iubea indiferent cum arăta. Dragostea acţionează ciudat asupra oamenilor, hotărî Jordan. Oare Kate e îngrijorată că Dylan a fugit? reluă Alec, cu o sclipire în ochi care o avertiza că glumeşte. Erau în întârziere doar cu câteva minute.

— Nu chiar, răspunse Jordan. A fugit ea, acum cinci minute! El scutură din cap.

— Nu e nostim deloc, rosti cu o grimasă. Trebuie să mă întorc.

— Stai. Încă nu mi-ai explicat ce aşteptăm. Ceva nu e în regulă?

— Încetează să mai fii îngrijorată. Totul e în regulă. Era gata să se întoarcă în biserică, dar se opri brusc: Jordan?

— Da?

— Arăţi minunat! Ar fi fost un compliment drăguţ, din partea unui frate care niciodată nu făcea complimente,

dacă însuşi Alec n-ar fi arătat surprins de observaţia lui. Era gata să-i returneze atenţia, când uşile exterioare ale bisericii se deschiseră şi Noah Clayborne intră alergând şi legându-şi cravata în fugă.

Omul acesta nu scăpa nicio ocazie să facă o impresie deosebită. Femeile îl iubeau şi Jordan trebuia să admită că era în stare să înţeleagă atracţia pe care o exercita. Înalt, atletic, galant, chipeş, un bărbat care stârnea fantezia femeilor. Părul blond nisipiu avea o uşoară nevoie de a fi tuns şi ochii albaştri pătrunzători străluceau poznaş, când îţi adresa unul din rânjetele lui diavoleşti.

— Am întârziat? întrebă el.

— Nu, ai sosit la timp, răspunse Alec. În regulă, Jordan, putem începe.

— Unde ai fost? întrebă ea exasperată. În loc să-i răspundă, Noah îi adresă un zâmbet rapid şi-l urmă pe Alec în biserică. Jordan simţea nevoia să-şi ridice braţele în aer: A fost cu o femeie, hotărî ea. E incorigibil.

Ar fi trebuit să fie iritată, dar în loc de asta râse. Să fii atât de liber, atât de lipsit de inhibiţii… Nu-şi putea imagina cum s-ar fi simţit în locul lui. Dar, în mod cert, Noah cunoştea sentimentul. Jordan se grăbi să între în camera de ajustare şi închizând uşile spuse:

— E timpul! Kate îi făcu semn să vină la ea.

— Care a fost cauza? o întrebă.

— Noah. Tocmai a sosit. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că a fost cu o femeie.

— Asta nu e o ghicitoare, şopti Kate. E o certitudine. N-

am avut idee ce playboy e, până ce n-am văzut eu însămi. A dispărut de la petrecerea de aseară, de după repetiţie, cu trei dintre domnişoarele mele de onoare şi, când au venit la biserică în dimineaţa aceasta, toate trei arătau ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea.

Jordan îşi încrucişă braţele şi privi în jurul camerei, încercând să aprecieze care dintre domnişoarele de onoare dispăruseră cu Noah.

— Ruşine să-i fie, remarcă ea.

— O, n-a fost numai vina lui, replică Kate. L-au urmat de bunăvoie. Mătuşa lui Kate, Nora, anunţă că nu vor pleca nicăieri până ce nu vor auzi trompetele, apoi începu să le alinieze. Kate îi făcu semn lui Jordan să vină mai aproape.

— Am nevoie să-mi faci o favoare. E puţin cam greu. Dificil sau nu, nu conta. Kate ar fi intrat şi în foc pentru Jordan, aşa că şi ea ar fi făcut tot ce ar fi putut pentru a o ajuta.

— Spune-mi despre ce e vorba şi aşa am să fac, răspunse ea.

— Ţi-ar plăcea să faci ceva ca Noah să se poarte frumos?

Desigur, dar probabil că nu chiar orice. Jordan inspiră adânc şi şopti:

— Ceri imposibilul. Să încerci să-l controlezi e de-a dreptul hilar.Ar fi mai uşor să înveţi un urs să folosească computerul. Dă-mi sarcina asta şi-ţi promit că voi face tot ce pot. Dar pe Noah? Haida de, Kate

— De fapt, Isabel e cea care mă îngrijorează.Ai văzut

felul în care se lipea de el la repetiţie?

— De aceea m-ai pus pe mine perechea lui, la nuntă? Să-ţi ţin surioara departe de el?

— Nu, răspunse ea. Dar după ce am văzut-o pe Isabel cum s-a comportat aseară, sunt încântată că am făcut-o. Nu pot să o acuz. Noah e adorabil. În afară de Dylan, desigur, cred că e unul din cei mai sexy bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată.

Degajă carismă prin toţi porii, nu-i aşa? Jordan aprobă din cap.

— O, da!

— Nu vreau ea Isabel să devină o altă PFN zise ea. Şi nici nu vreau ca cineva de la petrecerea meu de nuntă să dispară brusc.

— Ce înseamnă PFN? întrebă Jordan. Kate se strâmbă:

— Prima dintre Fanele lui Noah Clayborne. Jordan izbucni în râs.

— Eşti singura persoană pe care o cunosc, care pare imună la farmecele lui. Te tratează ca pe o soră. Mătuşa Nora bătu din palme.

— Acuma e în regulă. E timpul să mergem. Kate o prinse pe Jordan de braţ.

— Nu mă mişc, până nu-mi promiţi.

— O, e în regulă! Aşa am să fac. Se auziră iar trompetele. Deoarece Jordan trebuia să fie prima care intra pe intervalul dintre bănci, se simţea nervoasă şi-şi strângea buchetul la piept cu amândouă mâinile. Era recunoscută ca neîndemânatica familiei, dar astăzi era

hotărâtă să nu se mai împiedice în propriile ei picioare. Va fi foarte atentă şi se va concentra cum trebuie, pentru a pune un picior în faţa celuilalt. Aşteptă în mijlocul culoarului, până când o auzi pe mătuşa Nora şoptind:

— Porneşte! Inspiră adânc şi începu să avanseze. Intervalul dintre bănci părea lung de kilometri întregi. Stând în faţa altarului, Noah o aştepta. Când fu la jumătatea drumului, el înainta spre ea, arătând splendid în smoching. Se liniști. Nimeni nu-i dădea atenţie ei. Toţi ochii – cel puţin ochii femeilor – erau fixaţi pe Noah.

Se concentra şi-i privi zâmbetul, în timp ce-l apuca de braţ. Şi în scurta secundă în care îl privi în ochi, descoperi în ei strălucirea aceea zburdalnică.

O, Dumnezeule, mi-am uitat complet atribuţiile!

CAPITOLUL 2

Ceremonia era minunată.Pe obrajii lui Jordan se prelinseră lacrimi, când fratele ei şi cea mai bună prietenă şi-au făcut jurămintele. Reflectă că nimeni nu i-a observat ochii roşii, dar când îl luă pe Noah de braţ pentru a ieşi din biserică, el se aplecă spre ea şi-i şopti.

— Bebeluş smiorcăit! Desigur, observase! Nu-i scăpa niciodată nimic.

După ce fură făcute fotografiile, participanţii s-au despărțit şi Jordan se trezi mergând spre locul recepţiei în maşina mirelui şi a miresei.Ar fi putut să meargă şi pe capota maşinii, că ei tot n-ar fi observat. Aveau ochi doar

unul pentru altul.

Kate şi Dylan intrară înaintea celorlalţi în clubul unde avea loc petrecerea, aşa că Jordan rămase afară pe trepte, pentru a aştepta restul invitaţilor, care veneau pe drumul de acces pentru a li se alătura. Era o seară minunată, dar în aer se simţea o uşoară adiere răcoroasă, ce nu era obişnuită pentru această perioadă a anului în Carolina de Sud. Uşile franţuzeşti ale sălii de bal erau deschise spre terasă.

Mesele fuseseră deja aranjate cu feţe de masă albe, pe care tronau lumânări şi în mijloc un vas cu trandafiri şi hortensii. Jordan ştia că recepţia va fi fabuloasă, mâncarea excepţională, gustase din meniul stabilit de Kate, iar orchestra superbă.

Totuşi, n-avea intenţia să danseze prea mult. Fusese o zi lungă şi fierbinte. Acuma însă, pe verandă, uşoara adiere o făcu să se înfioare. Îşi frecă braţele goale, pentru a-şi pune sângele în mişcare. Îi plăcea rochia roz pal fără bretele cu care era îmbrăcată, dar în mod sigur nu era făcută să-i ţină de cald.

Însă răcoarea nu era singurul lucru care o necăjea. Şi lentilele de contact o înnebuneau. Îşi băgase ochelarii în jacheta de la smoching a lui Noah, împreună cu cutia cu lentile şi un ruj. Păcat că nu s-a gândit să-şi strecoare acolo şi un pulover. Auzi un hohot de râs şi se întoarse, la timp pentru a o vedea pe sora mai tânără a lui Kate, Isabel, sprijinindu-se de braţul lui Noah şi lipindu-se de el.

O, Doamne, iată unde s-a ajuns! Isabel era o frumuseţe

blondă cu ochi albaştri, ca ai lui Noah. Coloritul ei erau aproape identic cu al lui şi, deşi o domina ca înălţime, se putea crede că sunt rude. Acesta era un gând înfiorător, hotărî Jordan, deoarece Isabel flirta în mod ostentativ cu el. Era atât de inocentă! Dar Noah nu era. Sora lui Kate avea doar nouăsprezece ani şi din felul cum se uita la Noah, cu o asemenea adoraţie în priviri, era evident că se afla deja sub vraja lui. Spre lauda lui însă, Noah n-o încuraja. De fapt, nici măcar nu-i acorda prea mare atenţie. În loc de aceasta, îl asculta pe Zachary, cel mai tânăr Buchanan.

— La naiba! Jordan nu auzise pe nimeni apropiindu-se, de aceea tresări. Fratele ei, Michael, îi dăduse un brânci şi acuma stătea lângă ea rânjind ca un idiot. Când era copil, îi plăcea să se furişeze spre ea şi spre sora lor Sidney, şi să le sperie de moarte. Îi plăcea că în felul acesta le făcea să scoată nişte ţipete asurzitoare. Deşi a crescut, reflectă ea, continuă să aibă acelaşi comportament oribil. Uneori totuşi, în apropierea ei se stăpânea. Îi trecu prin minte că toţi fraţii ei mai mari se stăpâneau când se aflau lângă ea.

— Ce faci aici, afară? întrebă Michael.

— Aştept.

— Asta e clar. Dar pe cine şi ce aştepţi?

— Pe celelalte domnişoare de onoare şi în special pe Isabel. Trebuie s-o ţin departe de Noah. Michael se întoarse şi descoperi scena de la picioarele scării. Isabel era practic lipită de Noah. Rânji:

— Şi cum o să reuşeşti să faci asta?

— Cât pot de bine. El râse privind-o pe Isabel. În sfârşit, aceasta reuşise să-i atragă atenţia lui Noah. Era roşie la faţă.

— Ce avem noi aici e un triunghi, sublinie Michael.

— Poftim?

— Uită-te la ei, zise el. Isabel e înnebunită după Noah; Zachary e înnebunit după Isabel; şi, din privirea înspăimântătoare a femeii de colo, care se uită la Noah ca o panteră ce-şi aşteaptă cina, pot să spun că şi ea e înnebunită. Michael ridică din umeri când adăugă: De fapt e un patrulater.

— Nu e niciun triunghi, niciun patrulater, eu aş zice că e un decaedru, ripostă Jordan.

— Decaedru ar însemna o adevărată orgie.Ai auzit vreodată de asta?

N-avea chef să-l mai lase să o tachineze. Acuma întreaga ei atenţie fu atrasă de Zachary. Încerca tot ce putea pentru a o face pe Isabel să-i dea atenţie. Jordan n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi început să facă tumbe.

— E pur şi simplu trist, rosti Jordan clătinând din cap.

— Cine, Zack? Ea dădu din cap. Nu poate fi acuzat, rosti Michael. Isabel are tot ce-i trebuie. Trup, faţă… Fără îndoială, e…

— De nouăsprezece ani, Michael. Are doar nouăsprezece ani!

— Da, ştiu. E prea tânără pentru Noah şi pentru mine, iar ea consideră că e prea bătrână pentru Zachary. Maşina părinţilor lor trase la intrarea în club. Jordan observă că un

bodyguardul se postă exact în spatele judecătorului, când începură să urce scările. Alt bodyguard se grăbi să se plaseze în faţa lor. Michael îi dădu lui Jordan un ghiont şi zise:

— Nu trebuie să fii îngrijorată în legătură cu bodyguarzii ăştia.

— Tu nu eşti îngrijorat?

— Poate puţin. Treaba e că procesul s-a prelungit foarte mult. Am ajuns să fiu obişnuit cu tatăl meu, urmărit de umbrele lui. Dar totul se va termina, în câteva săptămâni de la darea sentinţei. Îi mai dădu un ghiont. În seara aceasta, scoate-ţi totul din minte, bine?

— Da, bine! promise ea, deşi se întreba cum va reuşi să facă aşa ceva.

— Trebuie să începi să participi la această celebrare, zise el când o văzu că ea continua să arate îngrijorată. Eşti de capul tău şi minunat de liberă, acuma că ţi-ai vândut compania şi ne-ai îmbogăţit pe toţi cei care am deţinut acţiuni. Poți face orice vrei pe lume.

— Şi ce se întâmplă, dacă nu ştiu ce vreau?

— O să-ţi dai tu seama până la urmă, răspunse el. Probabil că încă mai eşti captivată de computere, nu crezi?

Jordan nu ştia ce să facă. Presupunea că-şi va risipi cunoştinţele, dacă nu va continua să lucreze în domeniul computerelor la toată capacitatea. Era una din acele puţine femei, care excelau în privinţa inovaţiilor din domeniul computerelor. Începuse să lucreze într-o corporaţie mare, dar sfârşise prin a-şi înfiinţa propria companie şi, cu

ajutorul investiţiilor din partea familiei, o transformase într-un mare succes. Îşi petrecuse ultimii câțiva ani muncind fără încetare. Totuşi, când o altă companie s-a oferit să i-o cumpere la un preţ fabulos, n-a ezitat s-o vândă. Era neobosită şi gata de schimbare. Ridică din umeri.

— Poate că am să lucrez drept consultant, zise ea.

— Ştiu că ai o mulţime de oferte, zise Michael, dar oferă-ţi şi tu puţin timp liber,

Jordan, înainte de a începe o nouă activitate. Lasă totul la o parte şi relaxează-te.

Distrează-te! În seara asta e vorba de Dylan şi de Kate, îşi aminti ea. De viitorul ei se va putea îngriji mâine. Lui Noah îi luă o veşnicie să urce scările. Era tot timpul oprit de familie şi de prieteni.

— De ce nu te duci înăuntru? o grăbi Michael. Şi încetează să te mai preocupe Noah. Ştie perfect de bine cât de tânără e Isabel. Nu va face nimic ne la locul lui.

Michael avea dreptate în privinţa lui Noah, dar Jordan nu putea să spună acelaşi lucru şi despre Isabel.

— Du-te şi ia-o de acolo, eşti aşa bun? Adu-o înăuntru. N-a trebuit să-l roage de două ori. Fratele ei se afla deja la jumătatea drumului pe verandă, înainte ca portarul să-i deschidă ei uşa.La urma urmei, nu era cazul să se transforme în câine de pază. Noah era un gentleman perfect, exact aşa cum spusese Michael. Şi existau o mulţime de alte tinere insistente, care nu puteau să-şi ţină mâinile departe de el, deşi în mod cert el nu părea să le

dea prea mare atenţie. Însă, pentru că toate erau trecute de douăzeci şi unu de ani, Jordan îşi închipui că ştiu ce fac. Deci, comportamentul virtuos al lui Noah o eliberă de responsabilităţi, aşa că până la urmă începu chiar să se distreze. Cam pe la ora nouă, intrase în posesia lentilelor de contact. Îl găsise pe Noah, care tot mai avea ochelarii şi cutia cu lentile în buzunarul jachetei. Se afla pe ringul de dans, mişcându-se pe o melodie lentă în braţe cu o blondă platinată. Jordan îi făcu să se oprească destul de mult timp, în timp ce-şi recupera cutia cu lentile, apoi se îndreptă spre toaleta doamnelor. În foaier dădu peste un soi de agitaţie. Un om cu aspect ciudat se certa cu paznicii clubului. Aceştia îl sfătuiau insistent să plece, dar el n-avea intenţia. Unul dintre agenţii federali de securitate îl percheziţiona, pentru a se asigura că nu are arme asupra lui.

— E nemaipomenit să trataţi un oaspete în felul în care sunt eu tratat, zbiera omul. Vă spun că domnişoara Isabel MacKenna va fi încântată să mă vadă.

Mi-am rătăcit invitaţia, asta e tot, dar vă asigur că am fost invitat. O observă pe Jordan îndreptându-se spre el şi-i adresă un zâmbet strălucitor. Unul dintre dinţii din faţă era încălecat peste altul şi asta îl deranja destul de mult, agățându-i buza superioară de câte ori vorbea.

Ea nu ştia dacă să intervină sau nu. Omul acţiona atât de neobişnuit. Continua să-şi mişte degetele şi să dea din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ceva, dar nimeni nu mai vorbea cu el. Îmbrăcămintea îi era de asemenea

bizară. Deşi erau în preajma verii, străinul avea pe el un bleizer din stofa de lână, cu petice de piele la coate. Nici nu mai era nevoie de spus că transpira abundent. Barba lui neîngrijită era complet udă. Avea fire cenuşii în ea, dar Jordan nu putea totuşi să depisteze ce vârstă putea avea. Ţinea strâns la piept o mapă veche de piele şi din ea ieşeau hârtii prin toate părţile.

— Aş putea să fiu de vreun ajutor? întrebă ea.

— Faci parte din petrecerea de nuntă MacKenna?

— Da. Zâmbetul lui se lăţi, în timp ce-şi băgă sub braţ mapa groasă şi scotoci în buzunarul sacoului de lână. Scoase o carte de vizită boţită şi pătată şi i-o dădu.

— Sunt profesorul Horace Athens MacKenna, anunţă el cu mândrie. Aşteptă până ce ea citi numele de pe cartea de vizită, apoi i-o smulse din mână şi o băgă înapoi în buzunar. După care îşi lovi buzunarul de câteva ori cu mâna şi continuă să zâmbească. Paznicii îl împingeau înapoi supraveghindu-l cu grijă. Nu era de mirare, profesorul MacKenna era destul de ciudat. Nu pot să-ţi spun ce emoţionat sunt că mă aflu aici, continuă el. Întinse mâna şi adăugă: E o ocazie importantă. O MacKenna măritându-se cu un Buchanan! Uluitor! Da, uluitor! chicoti când mai spuse: îmi imaginez că strămoşii noştri MacKenna se răsucesc în morminte.

— Eu nu sunt o MacKenna, zise ea. Numele meu e Jordan Buchanan.

Nu-şi retrase mâna, dar se apropie şi mai mult.

Zâmbetul îi dispăruse, parcă regreta.

— Buchanan? Eşti o Buchanan?

— Da, aşa e.

— În regulă, zise el. Atunci foarte bine. E nunta unei MacKenna cu un Buchanan. În mod cert trebuia să mă întâlnesc şi cu cei din familia Buchanan. Este ceva normal, nu-i aşa? îi era greu să-l urmărească. Accentul profesorului MacKenna era exagerat şi foarte neobişnuit, o combinaţie de dialect scoţian şi vorbire sudistă tărăgănată.

— Regret. Spui că strămoşii MacKenna s-ar răsuci în mormintele lor? întrebă ea convinsă că n-a înţeles.

— Da, aşa am spus, drăguţă. Drăguţă? Devenea din ce în ce mai ciudat cu fiecare secundă ce trecea. Şi îmi imaginez că şi Buchananii s-ar hurduca serios în mormintele lor păcătoase, continuă el.

— Dar de ce?

— Din cauza conflictului, desigur.

— Conflictul? Nu înţeleg. Ce conflict? Scoase o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Mi-am ieşit din fire. Probabil crezi că sunt nebun. Da, era exact ce gândea ea. Din fericire, la declaraţia aceasta nu aştepta răspuns. Am gâtul uscat, continuă el. Făcu un semn cu capul spre sala de bal, de unde tocmai ieşise ea. Aş putea să beau ceva răcoritor?

— Da, desigur. Vino cu mine, te rog. Se agăţă de braţul ei, dar în timp ce mergeau îşi arunca ochii suspicios peste umăr.

— Sunt profesor de istorie la colegiul Franklin din Texas.Ai auzit de Franklin?

— Nu, admise ea. N-am auzit.

— E o şcoală bună. E situată chiar la marginea oraşului Austin. Predau istoria evului mediu, sau cel puţin asta am făcut până ce am dat peste nişte bani apăruţi pe neaşteptate şi am hotărât să-mi iau un fel de vacanţă. În anul când n-am sarcini de predare. Vezi tu, continuă el, acum cincisprezece ani am început să cercetez istoria familiei mele. A fost un hobby foarte tonic pentru mine. Ştii că între noi a existat sânge care a curs? Nu mai aşteptă răspunsul. Vreau să spun, între clanurile Buchanan şi MacKenna. Această nuntă n-ar fi avut niciodată loc, dacă luăm de bun ceea ce ne spune istoria.

— Din cauza conflictului acela?

— Exact, drăguţă! În regulă, e grozav de profesoral, hotărî ea. Omul e sărit de pe fix. Brusc deveni recunoscătoare că agentul l-a percheziţionat să nu ascundă arme. Era neliniştită că-l ducea în sala de bal, mai ales că bănuia că intenţionează să facă o scenă.Pe de altă parte, părea totuşi inofensiv şi o cunoştea pe Isabel… cel puţin aşa spunea el.

— E în legătură cu Isabel, începu ea hotărâtă să afle cum a cunoscut-o profesorul pe sora lui Kate. Dar el era prea prins în povestire, pentru a o asculta.

— Conflictul a durat secole şi de fiecare dată când credeam că i-am descoperit proveniența, ce să vezi? găseam o nouă inadvertenţă. Dădu viguros din cap de mai multe ori şi apoi riscă o nouă privire în spate, ca şi cum îi era teamă că cineva se furişa în urma lui. Sunt mândru să

spun că am urmărit această dispută înapoi în timp, până în secolul treisprezece, se făli el.

Când se opri pentru a-şi trage sufletul, Jordan îl asigură că o vor găsi pe Isabel.

— Sunt sigură că va fi emoţionată să te vadă, zise ea. *Sau îngrozită*, îşi spuse în gând. Continuară să meargă de-a lungul coridorului, după care intrară în sala de bal, exact când un chelner trecea pe lângă ei cu o tavă de argint plină cu cupe de şampanie. Profesorul luă un pahar, îl dădu peste cap şi imediat întinse mâna după altul.

— Vai de mine, ce răcoritoare el Este şi de mâncare? întrebă el direct.

— Da, desigur. Vino, vom găsi un loc la una dintre mese.

— Mulţumesc, zise el dar nu se mişcă. În legătură cu domnişoara MacKenna…

Privirea lui făcu ocolul sălii de bal în timp ce continua: de fapt n-am întâlnit-o. Trebuie să mi-o arăţi. Am corespondat cu ea o vreme, dar n-am idee cum arată. Ştiu că e tânără şi că e la colegiu, adăugă el. Îi aruncă lui Jordan o privire şireată şi adăugă: îmi imaginez că, în primul rând te întrebi cum am dat de ea, nu-i aşa? înainte ca ea să poată răspunde, mută mapa umflată de sub un braţ sub celălalt şi-i făcu semn unui chelner să-i mai aducă ceva de băut. Mi-am făcut un obicei să citesc toate ziarele pe care pot să pun mâna. Îmi place să fiu la curent, explică el. Desigur, majoritatea ziarelor le-am citit pe internet. Citesc tot, de la evenimente politice la necrologuri şi reţin

aproape tot ce citesc, se mai lăudă el. Adevărat! Niciodată nu uit nimic. Aşa funcţionează creierul meu. De asemenea, am urmărit istoria familiei mele şi legată de această istorie e şi proprietatea asupra terenului Glen MacKenna. Şi din rubrica informaţii juridice, am aflat că peste câțiva ani domnişoara MacKenna va moşteni acest splendid ţinut.

Jordan dădu afirmativ din cap.

— Am auzit şi eu că unchiul Isabelei i-a lăsat o bucată serioasă de teren, în Scoţia.

— Nu e un teren oarecare, drăguţă, ci Glen MacKenna, o dojeni el. Acum se purta exact ca un profesor ce ţinea o prelegere studenţilor. Terenul are legătură cu conflictul de care-ţi spuneam, iar conflictul are legătură cu terenul. Familiile Buchanan şi MacKenna s-au războit secole întregi. Nu ştiu exact care a fost originea acestei dispute, dar are legătură cu o comoară, ce a fost furată de pe acel pământ de către netrebnicii de Buchanan. Sunt hotărât să aflu ce era şi când a fost furată. Jordan ignoră insulta adusă strămoşilor ei şi trase un scaun pentru profesor, la cea mai apropiată masă. Acesta puse mapa jos şi continuă: Domnişoara MacKenna a demonstrat un real interes pentru cercetările mele, atât de mare încât am invitat-o să vină să mă vadă. Nu era posibil să aduc totul cu mine, vezi tu. Fac aceste cercetări de ani de zile. O privi în expectativă. Ea îşi dădu seama că aştepta un răspuns oarecare, aşa că dădu din cap şi întrebă:

— Unde locuieşti, profesore?

— În mijlocul lui nicăieri. Rânji făcând această declaraţie, dar explică: datorită situaţiei mele financiare… a moştenirii, se corectă el. M-am mutat într-un orăşel liniştit numit Serenity, în fundul Texasului. Îmi petrec tot timpul citind şi cercetând. Îmi place singurătatea şi oraşul e realmente o oază.Ar fi un loc încântător unde să mă retrag la pensie, totuşi probabil că mă voi duce înapoi, acolo unde m-am născut, în Scoţia.

— O! Te vei întoarce acasă, în Scoţia? Jordan scrută încăperea în căutarea lui Isabel.

— Da, aşa e. Vreau să vizitez toate locurile despre care am citit. Nu mi le aduc aminte de pe vremea când eram mic. Arătă spre mapă. Am scris aici câte ceva din această istorie, pentru a fi citită de domnişoara MacKenna. Cele mai multe nenorociri, prin care clanul MacKenna a trebuit să treacă, s-au datorat clanului Buchanan, zise el îndreptându-şi degetul acuzator spre ea. S-ar putea ca şi tu să vrei să arunci o privire asupra cercetărilor mele, dar te avertizez, urmărirea acestor legende şi încercarea de a ajunge la esenţa lucrurilor poate deveni o obsesie.Pe de altă parte, este totuşi o evadare încântătoare din banalitatea vieţii de zi cu zi. De ce, pentru că poate deveni o reală pasiune.

Adevărat, o pasiune! Ca matematician şi inginer informatician, Jordan se ocupa cu fapte şi cu numere, nu cu fantezii. Putea să inventeze orice plan de afacere şi software-ul corespunzător, pentru computer. Îi plăcea să rezolve ghicitori. Dar nu-şi imagina nimic, care să fie o

mai mare pierdere de timp, decât să cerceteze nişte legende. Totuşi, n-avea chef să poarte o discuţie interminabilă cu profesorul MacKenna. Trebuia să o găsească pe Isabel, cât mai repede posibil. După ce l-a aşezat la o masă, cu o farfurie de mâncare în faţă, îşi începu investigaţiile.

Isabel era afară, gata să ia loc, când Jordan o apucă de braţ.

— Vino cu mine, îi spuse ea. A sosit prietenul tău, profesorul MacKenna. Va trebui să ai grijă de el.

— E aici? A venit aici? Isabel părea surprinsă.

— Nu l-ai invitat tu? Ea scutură din cap. Apoi îşi schimbă hotărârea.

— Aşteaptă, probabil că l-am invitat, dar nu în mod oficial. Adică, vreau să spun că nu era pe listă. Comunicam unul cu altul şi am menţionat unde se vor desfăşura nunta şi petrecerea, pentru că mi-a scris că avea intenţia să facă un tur prin cele două Caroline și că va fi pe aici cam în această perioadă de timp. Chiar a apărut? Cum arată? Jordan zâmbi.

— E dificil să-l descrii. Ai să vezi tu însăţi. Isabel o urmă pe Jordan înăuntru.

— Ţi-a spus despre comoară?

— Puţin, răspunse ea.

— Dar despre conflict? Ţi-a spus cum s-au luptat familiile Buchanan şi MacKenna tot timpul? Conflictul a durat secole. Pentru că moştenesc Glen MacKenna, vreau să ştiu cât mai multe despre istoria ţinutului.

— Pari entuziasmată, zise Jordan.

— Chiar sunt. Am hotărât deja că mă voi orienta mai mult spre istorie şi mai puţin spre muzică. Profesorul a adus câte ceva din cercetările sale? Mi-a spus că are cutii întregi

— Are cu el o mapă.

— Dar ce se întâmplă cu cutiile?

— Nu ştiu. Va trebui să-l întrebi. Profesorul MacKenna avu un comportament mult mai frumos faţă de Isabel. Se ridică în picioare şi-i strânse mâna.

— E o mare onoare să-l întâlnesc pe noul proprietar al pământurilor Glen MacKenna. Când mă voi duce în Scoţia, voi comunica membrilor clanului meu că te-am întâlnit şi că eşti o mândreţe de fată, aşa cum am crezut că s-ar putea să fii. Se întoarse spre Jordan şi adăugă: le voi vorbi şi despre tine. Nu ceea ce spusese, ci cum spusese, îi stârni curiozitatea.

— Despre mine?

— Despre familia Buchanan, se corectă el. Să ştii că frumoasa Kate MacKenna s-a căsătorit cu cineva inferior ei. Această remarcă o înfurie.

— Şi de ce? întrebă ea.

— De ce, pentru că cei din familia Buchanan sunt nişte sălbatici Iată de ce. Arătă spre mapă şi continuă: aici e numai o mostră a atrocităţilor săvârşite iubitorilor de pace care au fost cei din familia MacKenna. După ce vei citi, vei înţelege ce noroc are ruda ta să se căsătorească cu un MacKenna.

— Profesore, o insulţi pe Jordan cu bună ştiinţă! fu şocată Isabel.

— E o Buchanan, zise el. Pur şi simplu vă aduc la cunoştinţă faptele.

— Cât de corecte sunt cercetările tale? Jordan îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă la omul cel grosolan.

— Sunt istoric, se repezi el. Mă bazez pe fapte. Recunosc că unele dintre poveşti ar putea fi… Legende… dar trebuie să faci puţine investigaţii, pentru a descoperi poveştile credibile.

— Ca istoric, crezi că ai dovada că MacKenna sunt toţi sfinţi şi Buchanan sunt toţi păcătoşi?

— Ştiu că sună tendenţios, dar dovezile sunt indiscutabile. Le-am citit, afirmă el provocând-o din nou: nu poţi ajunge decât la o singură concluzie.

— Că Buchananii sunt sălbatici?

— Mi-e teamă că da, zise el vesel. Şi sunt şi hoţi. Au ciopârţit din pământurile MacKenna bucată cu bucată, până când Glen MacKenna a ajuns acum la jumătate din ceea ce era. Şi desigur au furat şi comoara.

— Comoara care a declanşat conflictul! zise Jordan dându-şi pe faţă iritarea.

Îi adresă un rânjet viclean şi o lăsă în pace întorcându-se spre Isabel.

— Nu pot să călătoresc cu toate cutiile după mine, aşa că va trebui să le depozitez undeva, când voi pleca în Scoţia. Dacă vrei să te uiţi prin ele, ar fi mai bine să vii în

Texas în următoarele două săptămâni.

— În două săptămâni pleci? Dar eu încep şcoala şi… Se opri, inspiră adânc şi îi scăpă: pot însă să lipsesc prima săptămână. Jordan o opri:

— Isabel, nu poţi să lipseşti o săptămână întreagă. Vei avea nevoie să iei cunoştinţă cu programul studiilor şi cu manualele… Nu poţi pleca să umbli creanga prin Texas! De ce nu trimite profesorul documentele cercetărilor sale prin e-mail?

— Cele mai multe dintre cercetări sunt scrise de mână, iar în computerul meu am introdus doar câteva date şi nume.Pe astea pot să le trimit şi aşa voi face imediat ce mă voi întoarce acasă, dar fără celelalte hârtii nimic nu va avea sens pentru tine.

— Ce ar fi să expediezi cutiile prin poştă? sugeră Jordan.

— O, nu, nu pot face asta, zise el. Cheltuiala…

— Vom plăti noi expediţia, se oferi Jordan.

— N-am încredere în poştă. Cutiile pot fi pierdute şi conţin ani întregi de cercetări.

Nu, nu, n-aş risca. Va trebui să vii în Texas, Isabel. Poate când mă întorc…

Totuşi…

— Da? întrebă Isabel gândindu-se că poate a găsit o soluţie.

— Trebuie să mă hotărăsc cât rămân în Scoţia, asta în funcţie de finanţele mele, iar materialele cercetării vor sta într-un depozit, până sunt gata să mă întorc la ele.

Dacă vrei să citeşti ce am adunat, atunci acum sau niciodată, sublinie el.

— N-ai putea să faci nişte fotocopii ale dosarelor? întrebă Isabel.

— N-am pe nimeni care s-o facă şi eu pur şi simplu n-am timp.

Mă pregătesc de plecare. Va trebui să faci copiile tu însăţi, când vei veni.

Isabel scoase un uriaş suspin de frustrare şi Jordan, văzând cât de important era acest lucru pentru ea, simţi simpatie şi pentru dilema în care se zbătea. Cu toate că era iritată, pentru că profesorul făcuse afirmaţii părtinitoare împotriva strămoşilor ei, îi părea totuşi rău că Isabel nu va reuşi să afle mai multe despre istoria pământului acum proprietatea ei.

— S-ar putea să mă hotărăsc să fac eu însămi nişte cercetări, rosti Jordan în timp ce se ridica în picioare, pentru a-i lăsa pe Isabel şi pe profesor să-şi termine discuţia.

Respingătorul om îi intrase pe sub piele şi era hotărâtă să sondeze câteva fapte, pentru a-i dovedi că greşeşte. Buchananii erau toţi sălbatici? Ce fel de profesor de istorie ar face o asemenea afirmaţie? Cât de credibil era? Dar era cu adevărat profesor de istorie? În mod categoric, va începe nişte investigaţii. Poate voi dovedi că cei din familia Buchanan au fost sfinţii, sublinie ea.

— Ar fi greu să poţi aşa ceva, drăguţă. Cercetările mele sunt ireproşabile.

Îi aruncă o privire peste umăr în timp ce se depărta:

— Vom vedea.

CAPITOLUL 3

Se făcuse deja ora zece, înainte ca Jordan să fi avut posibilitatea să-şi scoată în sfârşit lentilele de contact. Se înapoiase în sala de bal şi rămăsese la intrare, încercând să-l localizeze pe Noah în mulţimea de pe ringul de dans. Ochelarii ei se aflau tot în buzunarul lui. Cu o oră mai devreme, profesorul MacKenna părăsise recepţia şi Isabel aproape exagera cu scuzele pentru purtarea lui grosolană. Jordan o asigură că nu trebuie să fie îngrijorată, pentru că n-a fost ofensată şi o lăsă pe Isabel să se agite în legătură cu cutiile ce conţineau cercetările lui. Jordan se gândise să-i ofere ajutorul, apoi se răzgândi. Cu toate că era minunat de liberă zilele acestea, aşa cum îi amintise Michael, şi curioasă să citească unele din cercetările ce i se păreau nişte născociri, pentru a face asta trebuia să suporte iar prezenţa profesorului. Nu, mulţumesc! Nimic nu era mai rău, decât să petreci şi numai o oră cu acest om.

— Ce te face să te încrunţi aşa?

Întrebarea îi fusese pusă de fratele ei, Nick, în timp ce venea alene spre ea.

— Nu mă încrunt. Ţin ochii pe jumătate închişi. Ochelarii mei sunt la Noah. L-ai văzut?

— Da. E exact în faţa ta. Ridică privirea şi-l localiza, apoi se încruntă cu adevărat:

— Uită-te la proastele alea de femei, urmărindu-l peste tot pe partenerul tău şi oftând. E dezgustător!

— Aşa crezi?

— Aşa cred, confirmă ea. Promite-mi ceva.

— Da?

— Dacă vreodată mă voi purta în felul acesta, să mă împuşti.

— Voi fi încântat s-o fac, promise Nick înainte de a izbucni în râs.

Noah se scuză în faţa fanelor lui şi se apropie:

— Ce e atât de nostim?

— Jordan vrea să o împuşc. Noah o privi şi timp de o secundă sau două ea îi captă întreaga atenţie.

— Am s-o fac eu, se oferi el. Era puţin cam prea multă dulceaţă în vocea lui, pentru a-i fi ei pe plac. Tocmai hotărâse să plece de lângă cei doi, când îl observă pe Dan Robbins îndreptându-se spre ea. Sau poate îşi imagina că e Dan. Vederea îi era prea înceţoşată pentru a fi sigură. Mai devreme, dansase o dată cu Dan. Nu contase ce muzică se cânta, indiferent dacă era vals, tango, sau hip-hop, Dan ţopăise în ritmul lui propriu, ceva ce credea el a fi dans. Noah o întrebă ceva dar ea nu era atentă. El continuă:

— Lasă-mă să pun întrebarea mai clar: Când ai făcut ceva distractiv, care să nu aibă legătură cu computerele, chips-urile, sau software?

Deschise gura să răspundă, apoi o închise. Nu putea să se gândească la nimic, dar sigur că asta numai pentru că ei

o încolţiseră aşa.

— Ai făcut vreodată ceva nepractic? întrebă Noah.

— Unde e logica în asta? întrebă ea. Noah se întoarse spre Nick.

— E serioasă?

— Mi-e teamă că da răspunse Nick înainte ca sora mea să se gândească să facă ceva la inspiraţia momentului, trebuie să analizeze toate datele, apoi să aprecieze probabilităţile de succes… Cei doi bărbaţi se distrau de minune chinuind-o şi ar fi continuat, dacă şeful lor doctorul Peter Morganstern nu s-ar fi apropiat de ei. Ducea o farfurie cu două felii din tortul de nuntă.

Morganstern devenise bun prieten al familiei şi n-ar fi lipsit de la nuntă pentru nimic în lume. Jordan îl plăcea şi-l admira. Era un strălucitor medic legist psihiatru, care conducea o unitate înalt specializată din cadrul FBI.Se numea Departamentul de pierduţi-şi-regăsiţi. Fratele ei Nick şi Noah făceau parte din programul lui Morganstern. Printre responsabilităţile lor era să găsească copii pierduţi sau exploataţi şi Jordan era convinsă că ei erau cauza principală a succesului programului.

— Pare că vă distraţi de minune voi trei.

— Cum reuşeşti să colaborezi cu ei? întrebă Jordan.

— Există momente când sunt gata să-mi pierd echilibrul mintal. Mai ales din cauza acestuia, zise el arătând cu capul spre Noah.

— Domnule, regret că dumneavoastră şi soţia aţi fost aşezaţi la aceeaşi masă cu mătuşa noastră Iris, zise Nick.

Oare a aflat că sunteţi medic?

— Da, mi-e teamă că da.

— Iris e o ipohondră incurabilă, îi explică el lui Noah.

— Care ar fi fost şansele ca doctorul să nu fie aşezat lângă ea? întrebă Noah.

Toţi se întoarseră spre masa lui Morganstern, unde se afla mătuşa Iris.

— O şansă la 179.700, răspunse Jordan înainte de a se putea opri.

Cei trei bărbaţi se întoarseră pentru a o privi. Uluit, doctorul întrebă:

— Acesta e un număr exact, sau o aproximaţie?

— Un număr exact, bazat pe cei şase sute de invitaţi, zise ea. Eu nu fac niciodată aproximaţii.

— Face tot timpul aşa ceva? se minună tare Noah.

— Destul de des, răspunse Nick.

— Doar pentru că am un creier de materna…

— Dar fără simţul realităţii termină propoziţia Nick.

— În mod cert aş putea să te folosesc în echipa mea, zise Morganstern. Dacă vreodată ai în vedere schimbarea carierei, vino să lucrezi cu mine.

— Nu declară plin de emfază Nick.

— Categoric nu, spuse şi Noah în acelaşi timp. Doctorul întoarse capul spre Jordan şi-i făcu conspirativ cu ochiul.

— N-aş trimite-o imediat pe teren. Are nevoie de un antrenament intens, cum aţi făcut şi voi doi. Timp de o secundă sau două, arătă ca şi cum cântărea această posibilitate, apoi reluă: am o impresie bună despre Jordan.

Cred că ar fi o achiziţie minunată pentru echipa noastră.

— Domnule, nu cumva există o regulă care nu permite ca doi membri ai aceleiaşi familii să lucreze împreună?

— Eu n-am asemenea reguli, răspunse Morganstern. Şi de fapt, n-aş face-o să treacă prin academie. Aş antrena-o eu însumi. Noah părea îngrozit.

— Domnule, nu e o idee prea bună, insistă el în timp ce Nick dădea din cap viguros susținându-l. Exasperată, Jordan se întoarse spre Noah:

— Ascultă domnule, care te bagi în vorbă! Aceasta nu e hotărârea ta. E a mea.

Doctorul părea fascinat de reacţia stârnită la Noah de propunerea lui.

— Va trebui să port armă? mai întrebă ea.

— Nici nu se pune problema armei, zise Nick.

— Eşti prea lipsită de coordonare şi oarbă ca un liliac, interveni Noah.

În primul rând te-ai împuşca pe tine, prezise el. Ea îi zâmbi lui Morganstern.

— A fost plăcut să stau de vorbă cu tine. Acuma, dacă eşti bun, aş vrea să plec de lângă aceşti doi cretini. Noah o apucă de braţ.

— Hai să dansăm. În timp ce o trăgea spre ringul de dans, ea simţi că n-avea niciun rost să se mai certe. Mireasa o convinsese pe sora ei mai mică să cânte. Isabel avea o voce minunată şi când începu să cânte balada favorită a lui Kate, un fior străbătu mulţimea. Tineri şi bătrâni, fură toţi fascinaţi. Noah o luă pe Jordan în braţe şi

o ţinu strâns lipită de el. Iar ea trebui să admită că nu era deloc neplăcut. Îi plăcea cum simţea trupul lui tare lipit de al ei. Îi plăcea cum mirosea.

Indiferent cu ce ton, îmbrăcat, era viguros şi sexy. El privea pe deasupra capului ei când întrebă:

— Doar nu te gândeşti cu adevărat să lucrezi pentru doctor, nu-i aşa?

În realitate părea puţin cam prea preocupat, aşa că nu putu rezista să nu-l provoace.

— Numai dacă reuşesc să lucrez împreună cu tine. El zâmbi în timp ce scutura din cap.

— Asta nu se va întâmpla. Şi nu cred că vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ai dreptate, fu ea de acord. Nu m-aş gândi nicio clipă să lucrez pentru doctorul Morganstern. Eşti fericit?

— Eu întotdeauna sunt fericit. Ea îşi dădu ochii peste cap.

O, Doamne! Ce egocentric!

— Apropo, mai zise ea, nici doctorul Morganstern nu era serios. Glumea, pentru a vedea cum reacţionaţi, tu şi Nick. Şi a funcţionat. Te-ai enervat.

— Doctorul nu glumeşte niciodată şi nici eu nu mă enervez niciodată.

— În regulă, chiar dacă nu glumea, eu tot nu iau în consideraţie ideea de a lucra pentru el. Schiţă un zâmbet rapid şi pentru o secundă ea văzu cât de mult o enerva.

— Nici nu-mi închipuiam că ai fi interesată. Plictisită, îl întrebă:

— Atunci de ce avem această discuţie? Dacă cunoşti răspunsul, de ce mai întrebi?

— Pentru a fi sigur. Asta e tot. Continuară să danseze în ritmul muzicii timp de o bună jumătate de minut şi ea se simţi chiar relaxată, când el strică totul:

— Apropo, ai fi fost groaznică în această treabă.

— Treabă?

— În serviciul acesta.

— De unde ştii dacă aş fi fost bună sau nu?

— Tu eşti prinsă într-o zonă de confort. Iată de unde ştiu.

— Fir-ar să fie! Ce înseamnă asta: zonă de confort?

— E felul în care trăieşti tu. Nu vei păşi niciodată în afara atmosferei tale de siguranţă, dincolo de zona confortului tău, explică el. Stai la umbră. Înainte ca ea să poată obiecta, continuă: fac pariu că n-ai făcut niciodată nimic în viaţa ta în mod spontan, sau asumându-ţi un risc.

— Mi-am asumat o mulţime de riscuri anul trecut.

— Da? Spune-mi unul.

— Mi-am vândut compania.

— Asta a fost o hotărâre calculată şi ai obţinut un profit uriaş, replică el. Altceva?

— Am alergat foarte mult. Mă gândeam să încerc să particip anul viitor la Maratonul Boston, oferi ea o explicaţie.

— E chestiune de dietă, solicită disciplină. Şi în plus, ai făcut-o pentru a rămâne în formă, argumentă el. Acum nu mai privea peste capul ei. O privea în ochi şi asta o făcu să

se simtă extrem de prost. Pentru că, într-adevăr, nu putea să se gândească nici măcar la o singură acţiune spontană, sau la vreun risc care să şi-l fi asumat, în toată viaţa ei. Tot ce făcuse a fost bine gândit şi plănuit până în cele mai mici amănunte. Oare viața ei era chiar atât de plictisitoare? Era chiar ea plictisitoare? Ţi-e greu să găseşti ceva? întrebă el în continuare.

— Nu e nimic rău în a fi grijuliu. Grozav! Sunase de parcă avea nouăzeci de ani.

El arăta ca şi cum era gata să izbucnească în râs.

— Ai dreptate, zise el. Nu e nimic rău să fii grijuliu. Stânjenită, pentru că îşi dădea seama cât de mărginită era şi ghicind că şi el îşi dăduse seama, se grăbi să schimbe subiectul, să nu mai fie îndreptat spre ea însăşi. Lansă primul gând ce-i veni în minte:

— Isabel are o voce grozavă, nu-i aşa? Aş putea să o ascult toată noaptea. Ştiai că e vânată de impresari, cu dorinţa de a face din ea un star? Totuşi nu e interesată. E doar elevă, dar deja a hotărât că doreşte să devină istoric, să-şi dea masteratul şi să predea. Interesant, ce crezi? Renunţă la faimă şi avere. Eu cred că asta e ceva uluitor, tu nu? Noah îi adresă un zâmbet ce-i pătrunse direct în inimă, dar totodată părea şi uimit. Nu era de mirare. Gângurise ca un copilaş ce de-abia încerca să meargă. Ştia că ar trebui să se oprească, să nu mai vorbească, dar părea că nu e în stare să închidă gura. Din cauza cercetării lui atente, o apucă o criză foarte rea de nervi. Pentru numele lui Dumnezeu! Şi ştii că, în câțiva ani, Isabel va moşteni

un teren în Scoţia? Se numeşte Glen MacKenna, se grăbi ea să adauge. L-a invitat la nuntă şi la recepţie pe cel mai ciudat omuleţ. L-am întâlnit şi eu. Are toate informaţiile adunate în cutii, în Texas. E profesor, vezi tu, şi a făcut o mulţime de cercetări în legătură cu conflictul, care spune el că a existat timp de secole între familiile Buchanan şi MacKenna. După el, Dylan şi Kate n-ar fi trebuit să se căsătorească niciodată. Există şi o legendă despre o comoară. E fascinant, realmente fascinant! La urma urmei, trebuia să se oprească să respire, dacă nu, ar fi leşinat. El încetă să mai danseze câteva secunde, apoi întrebă:

— Eu te enervez? Pfui!

— Când te uiţi atât de fix la mine, într-adevăr mă enervezi.Aş aprecia dacă te-ai întoarce la lipsa ta de maniere şi ai privi peste capul meu când îmi vorbeşti. De asta o faci, nu-i aşa? Fiindcă eşti lipsit de maniere? Faţa lui se lumină.

— Şi ca să te enervez. N-o să termine odată Isabel de cântat? îi trebuie o veşnicie. Cu nepăsare Jordan le zâmbi perechilor care alunecau pe lângă ea, de abia aşteptând să se sfârşească dansul.Ar fi fost grosolan din partea ei să plece acuma, nu-i aşa? Noah îi ridică bărbia cu degetul arătător şi o privi serios.

— Pot să-ţi fac o sugestie? întrebă el.

— Sigur că da, răspunse ea. Dă-i drumul.

— Trebuie să te gândeşti să intri şi tu în joc. Ea oftă.

— Ce joc?

— Jocul vieţii. Se pare că nici nu se gândea să-i sugereze

modul de a-şi îmbunătăţi existenţa stearpă. Cunoşti diferenţa dintre mine şi tine? mai întrebă el.

— Pot să mă gândesc la mai mult de o mie de diferențe.

— Eu mănânc și desertul.

— Şi asta ce se presupune că înseamnă? întrebă ea.

— Că viaţa e prea scurtă. Uneori trebuie să mănânci desertul, chiar înainte.

Ştia încotro bătea.

— Am înţeles. Eu privesc viaţa, în timp ce tu o trăieşti. Ştiu că tu crezi că ar trebui să fac ceva spontan, în loc să programez totul, şi pentru informarea ta, să ştii că sunt gata să fac ceva într-adevăr spontan.

— Da? întrebă el şi în vocea lui se distingea provocarea. Ce anume?

— Ceva spontan, se eschivă ea.

— Şi care ar fi acest ceva? Ea ştia că nu o credea. Dar, la naiba, era hotărâtă să facă ceva spontan, chiar dacă acest lucru ar fi ucis-o. Satisfacţia de a-i şterge de pe faţă rânjetul arogant gen ştiu-eu-ce-ştiu merita orice sacrificiu, chiar lipsit de logică.

— Plec în Texas, zise ea, subliniindu-şi hotărârea cu un semn din cap.

— De ce? întrebă el.

— De ce mă duc în Texas? La început nu avu nici cea mai mică idee, dar din fericire avea o gândire rapidă. Înainte ca el să mai poată spune un cuvânt, răspunse la propria-i întrebare: mă duc să descopăr o comoară.

CAPITOLUL 4

Lui Paul Newton Pruitt i-au plăcut întotdeauna femeile. I-a plăcut totul la ele: pielea moale şi netedă; mirosul de femeie; senzaţia voluptuoasă când părul lor mătăsos îi mângâia pieptul; exclamaţiile erotice când le atingea. I-au plăcut râsul lor molipsitor şi gemetele lor stimulatoare de plăcere.

N-a făcut nicio diferenţă. Din cauza culorii părului, sau a culorii ochilor, sau a culorii pielii, le-a iubit pe toate. Înalte, scunde, slabe, grase. N-a contat. Toate erau minunate şi pentru el fiecare dintre ele a fost unică.

Fireşte, a avut o plăcere specială pentru modul în care îi zâmbeau unele dintre ele. Era un zâmbet pe care nu era în stare să-l descrie. Ştia doar că, atunci când vreuna îşi arunca ochii spre el, inima lui o lua razna. Ispita era aşa puternică! Pur şi simplu nu putea să reziste, nu putea să spună nu. Ademenit şi momit. Nu era decât un om. Îi era imposibil să dea înapoi. Acuma însă lucrurile stăteau altfel.

În viaţa lui dinainte, dacă se plictisea îşi lua la revedere, însoţit de un cadou scump, astfel încât să nu lase în urmă niciun resentiment. Nu putea să suporte să-şi imagineze ca vreuna dintre aceste femei să-l urască. Numai când era convins că le-a mulţumit, putea să treacă la următoarea femeie drăguţă, uneori chiar încântătoare. Şi întotdeauna a existat alta.

Până la Marie. Se îndrăgostise de ea şi viaţa lui s-a

schimbat pentru totdeauna.

Viaţa pe care o cunoscuse până atunci a dispărut. Paul Newton Pruitt. Însuşi a dispărut. Un nume nou. O nouă identitate. O nouă viaţă. Nimeni nu-l va găsi niciodată.

CAPITOLUL 5

Probabil că îşi ieşise din minţi. Să descopere o comoară? Ce îi trecuse prin cap? Probabil fusese mai interesată să-i dovedească lui Noah Clayborne că nu e total plictisită, decât să gândească corect.

Jordan ştia că nu trebuia să acuze pe nimeni, decât pe ea însăşi pentru situaţia creată, totuşi voia să-l acuze şi pe Noah, mai ales că făcând acest lucru se simţea mult mai bine. Se lăsă pe spate în rabla de maşină pe care o închiriase şi cu care înainte rulase pe autostrada cu două benzi pe care se încadrase. Acuma însă oprise undeva în mijlocul lui nicăieri, Texas, aşteptând cu nerăbdare să se răcească motorul, pentru a putea turna din nou apă în rezervorul de răcire.

Mulţumită cerului, cu puţin timp în urmă oprise la graniţa dintre state şi cumpărase două sticle cu apă de băut, necesară restului călătoriei. Era convinsă că radiatorul avea o fisură, dar trebuia să continue să ţină motorul în funcţie, destul de mult timp pentru a ajunge în următorul oraş, unde să fie văzut de un mecanic.

Erau cel puţin 39 grade Celsius la umbră şi aerul condiţionat al maşinii cedase desigur, cu o oră în urmă,

odată cu sistemul nesigur de orientare prin satelit, pe care agenţia de închirieri i-l ataşase, ca premiu de consolare că i-au dat peste cap rezervarea, închiriindu-i cu bună ştiinţă doar acest gunoi.

Sudoarea i se prelingea între sâni; tălpile sandalelor i se înfundau în asfalt şi crema – ecran pe care şi-o dăduse pe faţă şi pe braţe cedase bătălia. Jordan avea un păr roşcat închis, dar complexată de capul ei roşu, nu avea nevoie de prea mult soare pentru a se arde şi a-i apare pistruii. Se gândi că are de ales. Ori rămâne în maşină şi moare prin deshidratare, în timp ce aşteaptă să se răcească motorul, ori ar putea să iasă afară, să fie lent incinerată.

În regulă! Era puţin cam prea melodramatică. Cam aşa ceva îţi provocă o astfel de căldură, gândi ea. Spre norocul ei, avea celularul. Nu pleca niciodată de acasă fără el. Dar spre nenorocul ei, de când se împotmolise temporar pe această câmpie vastă, n-avea semnal.

Serenity, Texas, se afla cam la 80-90 km depărtare. Nu reuşise să descopere prea multe despre oraş, ştia doar că e atât de mic încât n-avea dreptul decât la cele mai mici litere de pe harta Texas-ului. Profesorul spusese despre Serenity că e o oază încântătoare. Şi când îl întâlnise purta o haină de stofa de lână, cu toată căldura verii. Ce ştia el despre oaze încântătoare?

Înainte de a pleca din Boston, făcuse unele cercetări asupra profesorului, care deşi era ciudat şi excentric, era totuşi o realitate vie. Omul avea mai multe licenţe şi era calificat să predea istoria. O asistentă din administraţia

Colegiului Franklin, cu numele Loraine, îl lăudase excesiv pentru talentul lui de dascăl. După ea, profesorul făcea ca istoria să prindă viaţă. Cursurile lui erau printre cele care se ţineau cu sala plină, i-a spus ea. Jordan descoperise că-i era aproape imposibil să creadă.

— Adevărat?

— O Doamne, da! Elevilor nu le pasă de accentul lui şi-i sorbeau fiecare cuvânt, deoarece nimeni nu lipsea de la orele lui. Aha, acuma înţelegea Jordan. Era foarte simplu. Femeia a mai menţionat că se retrăsese din activitate mult prea de timpuriu, dar spera că-şi va reconsidera atitudinea şi se va întoarce. E greu să pui mâna pe profesori buni, remarcase ea în continuare. Şi cu salariile pe care le primesc, cea mai mare parte nu-şi pot permite să se retragă aşa de curând.

Profesorul MacKenna are de abia patruzeci de ani. În mod evident, Lorrainei nu-i păsa că divulgă nişte informaţii personale despre un fost membru al corpului profesoral şi nici n-o întrebă măcar de ce o interesează. În acest caz, Jordan ar fi minţit şi i-ar fi spus că e o rudă îndepărtată, dar Lorraine nu o verificase în niciun fel. Fără îndoială, era o vorbăreaţă. Fac pariu că ai crezut că e mult mai bătrân, nu-i aşa? continuă aceasta.

— Da, aşa am crezut.

— Şi eu, spuse ea. Aş putea să verific care e ziua lui de naştere, dacă doreşti.

O, ceruri, ce amabilă el

— Nu e nevoie, răspunse Jordan. Spui că s-a retras în

mod oficial? Am crezut că şi-a luat doar anul liber, în care nu are sarcini de predare şi la care are dreptul.

— Nu, s-a retras definitiv, insistă ea. Am fi încântaţi să-l avem din nou printre noi.

Totuşi mă îndoiesc că va mai preda vreodată. A primit o moştenire frumoasă.

Mi-a spus că nu avusese nicio bănuială că o va primi, banii aceia au fost o adevărată surpriză. Şi a luat hotărârea, atunci şi acolo, să cumpere un teren departe de îmbulzeala şi agitaţia oraşului. Face cercetări privind istoria familiei lui şi dorea un loc unde poate să lucreze în pace şi linişte.

Privind în jurul ei, Jordan îşi imagină că profesorul îşi găsise realmente pacea şi liniştea. Nu se vedea picior de om şi avea impresia că şi Serenity era la fel de dezolant, ca peisajul ce o înconjura. Trecuse o jumătate de oră, motorul se răcise şi ea îşi reluă călătoria. Deoarece nu exista aparat de aer condiţionat, ţinu geamul coborât şi aerul fierbinte şi arzător se simţea pe faţa ei ca rafala unui furnal.

Terenul era tot atât de neted, ca unul din souffle-urile ei, dar când maşina intră pe o şosea deviată şi văzu garduri pe ambele părţi ale drumului, terenul i se păru mai puţin dezolant. Cel puţin erau semne de locuitori. Un gard de sârmă ghimpată ruginită, ce arăta ca şi cum fusese ridicat acum un secol, înconjura izlazurile deşerte. Pentru că nu se vedea niciun fel de recoltă pe ele, îşi închipui că erau destinate păşunatului cailor şi vitelor.

Kilometrii se derulau, dar peisajul nu se schimbă prea

mult. În sfârşit, urcă câteva povârnişuri uşoare şi apoi drumul făcu o curbă. După o cotitură ascuţită localiza la distanţă un turn. Indicatorul de pe şosea anunţa că Serenity se află la doi kilometri depărtare. Când coti, îşi luă celularul în mână şi văzu că acuma avea semnal. Drumul cobora, apoi urca iar la deal. Şi acolo, răspândită în faţa ei, se afla partea de apus a oraşului Serenity. Arăta ca un loc prea obosit pentru a putea muri. Limita de viteză scăzuse la 50 km/oră. Trecu de câteva căsuţe. Un camion macara ruginit stătea pe butuci în curtea din faţă a unei case. Îi lipseau cauciucurile. Altă casă avea o maşină de spălat abandonată în curte. Putina iarbă verde ce se zărea printre buruieni era netunsă şi pârjolită. Cu un cvartal mai departe trecu prin faţa unei benzinării abandonate, cu o pompă încă în picioare.

Iedera se căţărase pe un zid al clădirii goale şi nu putea decât să ghicească ce fel de creaturi puteau să trăiască înăuntru.

— Ce fac eu aici? N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să-mi vând compania, şopti Jordan. Mândria. Iată ce a făcut-o să între în aventura asta ridicolă. Nu voia ca Noah Clayborne să râdă de ea. Prinsă într-o zonă de confort, bombăni ea. Şi ce e rău să doreşti să trăieşti într-o zonă de confort?

Îi veni în minte să treacă prin Serenity şi să ajungă în următorul oraş mare, să returneze maşina închiriată cu câteva cuvinte bine plasate şi să ia primul avion spre Boston, dar nu putu s-o facă. Îi promisese Isabelei că se va

întâlni cu profesorul, după care urma să o sune şi să îi spună ce a aflat.

Apoi, nu putea să nu admită că şi ea era puţin curioasă în privinţa strămoşilor ei. În mod categoric nu-i venea să creadă că toţi strămoşii Buchanan au fost nişte sălbatici şi dorea să o dovedească. De asemenea, mai voia să ştie care a fost cauza conflictului dintre familiile Buchanan şi MacKenna. Şi ce era cu comoara? Ştia oare profesorul ce fel de comoară a fost?

Jordan continuă să conducă şi astfel ajunse pe strada principală. Casele păreau locuite, dar peluzele erau cafenii, arse de soare, iar umbra era ineficientă.

Serenity era tot atât de ospitalier ca purgatoriul. Beculeţul roşu de la bord începu să clipească, indicând că motorul se supraîncălzise din nou. Cu câteva cvartale mai departe, descoperi un mic magazin şi opri în faţa lui. Era atât de cald, încât simţea că spatele i s-a lipit de speteaza banchetei. Parcă la umbră, opri motorul pentru a se răci, apoi scoase un carnet de notiţe cu numărul de telefon al profesorului şi-l formă. La al patrulea ţârâit, răspunse mesageria vocală. Îşi lăsă numele şi numărul şi tocmai îşi punea telefonul în geantă când acesta sună.

Probabil că profesorul văzuse pe ecran cine l-a chemat.

— Domnişoara Buchanan? Profesorul MacKenna la telefon. Trebuie să mă grăbesc.

Când vrei să ne întâlnim? Ce spui de cină? Da, la cină. Să ne întâlnim la *The Branding Iron*. Este dincolo de strada a treia. Îndreaptă-te spre apus şi ajungi la el. Chiar vizavi

de el se află un motel drăguţ. Poţi să-ţi rezervi o cameră acolo, să te răcoreşti şi la ora şase să ne întâlnim. Să nu întârzii.

Închise, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt. Părea nervos, poate preocupat. Ea clătină din cap. Ceva în legătură cu el o făcea să se simtă prost. Nu era sigură dacă era din cauză că era atât de nervos, privind în permanenţă peste umăr ca şi cum se aştepta ca cineva să-i tragă una, sau era altceva ce o supăra, ceva ce nu putea să definească. Indiferent de motiv, filosofia ei era simplă: mai bine să fii sigur, decât să regreţi, aşa că se vor întâlni într-un loc public.

Un loc public cu aer condiţionat, hotărî ea. Era încălzită, transpirată şi încerca cu greu să nu se simtă mizerabil. Gândeşte pozitiv, îşi spuse ea. După ce-şi va scoate îmbrăcămintea şi va face un duş bun, se va simţi mult mai bine.

Tot mai dorea să poată să-şi continue drumul, astfel încât să ajungă înapoi la Boston mai devreme, dar nu se putea pune problema. Maşina pe care o conducea era foarte probabil că va capota pe şosea şi doar gândul să stea în câmp în plină noapte, o făcu să se înfioare. Nu, în mod categoric aceasta era în afara oricărei probleme. Apoi, îi promisese Isabelei şi nu putea să-şi calce cuvântul. Aşa că, se va întâlni cu Profesorul Trăsnit, va vorbi cu el la cină despre cercetările lui, va lua fotocopiile hârtiilor şi va părăsi Serenity dis de dimineaţă.

În regulă! Se simţea deja mai bine, acuma că se hotărâse

şi că avea un plan.

— O, nu, şopti ea. Planul i se nărui transformându-se în cenuşă, când trase în spaţiul de parcare al motelului şi privi la gaura de iad pe care i-o recomandase profesorul MacKenna. Era sigură că Norman Bates era proprietarul locului.

Drumurile de acces spre fiecare dintre camere erau nişte gropi cu pietriş. Erau opt camere în total, sprijinite una de alta ca nişte lăzi într-un depozit. Vopseaua albă era jupuită şi singura fereastră a fiecărei camere era mată, din cauza murdăriei. Nici nu-şi putea imagina ce îngrozitor trebuie să fi fost înăuntru. În acest loc, probabil că ploşniţele erau la ele acasă. Aveau condiţii splendide.

Ar putea să se descurce pentru o noapte. E bine?

— E rău, rosti tare. Sigur va putea să găsească ceva mai bun, un loc unde să nu-i fie frică să facă un duş. Jordan nu se considera o răsfăţată, sau o snoabă. Nu-i păsa dacă motelul era cam dărăpănat, voia doar să fie curat şi sigur. Iar locul acesta nu corespundea nici uneia din standardele ei de bază. Şi pentru că nu intenţiona să petreacă noaptea acolo, nici n-a mai avut nevoie să vadă camerele.

Rămase în parcare, dar se aplecă pe fereastră, pentru a privi mai bine restaurantul de vizavi. Făcu greşeala de a-şi sprijini braţul pe marginea fierbinte a geamului.

Tresări de durere şi-şi trase braţul în maşină.

The Branding Iron îi amintea de un tren, deoarece clădirea era lungă, îngustă şi cu acoperişul bombat. La stradă se afla o firmă reprezentând o potcoavă de neon

purpuriu. Presupuse că aceasta dăduse numele restaurantului, pentru că seamănă într-adevăr cu un semn făcut cu fierul roşu. Acuma că se orientase şi aflase unde e restaurantul, ieşi din parcare şi continuă să conducă. Era aproape sigură că agenţia de închiriere a maşinilor nu avea filială în Serenity, ceea ce însemna că era prinsă în această capcană, până va reuşi să conducă la un oraş mai mare, cel mai apropiat fiind la peste 150 km depărtare. Jordan hotărî că, imediat ce-şi va rezerva un loc pentru noapte la un motel, va anunţa compania de închirieri, apoi va găsi un mecanic care să peticească radiatorul, după care se va asigura să cumpere o duzină de sticle cu apă înainte de a pleca din oraş. Doar gândul să conducă în mijlocul lui nicăieri, o maşină care funcţiona în acest hal, o făcea nervoasă. În primul rând mecanicul, îşi spuse. Apoi se va hotărî. Poate că ar trebui să lase maşina aici şi să se urce în orice mijloc de transport în comun disponibil.

Desigur existau autobuze, trenuri, sau orice altceva.

În curând ajunse la un pod de lemn, cu un indicator ce anunţa că traversa Parson's Creek. Pârâul nu avea nicio picătură de apă şi pe când trecea pe pod hurducându-se, citi un afiş de pe balustrada lui ce atenţiona că podul e de netrecut când cresc apele. Nicio grijă în această privinţă, astăzi, gândi ea. Pârâul era tot atât de uscat, cum părea să fie şi oraşul. De partea cealaltă a podului, un alt indicator din lemn vopsit verde şi cu litere mari albe o salută: BUN SOSIT ÎN SERENITY, DISTRICTUL GRADY, TEXAS, POPULAŢIE: 1968. Cu litere mai mici scrise de mână mai

erau cuvintele *„Noul sediu al Şcolii Superioare pentru Buldogi a Districtului Grady”*. Cu cât conducea spre est, casele deveneau mai mari.La o încrucişare se opri la stop, auzi copii râzând şi ţipând. Întoarse ochii după zgomot.În stânga ei, în apropiere se afla o piscină. *În sfârşit*, gândi ea. Nu se mai simţea ca şi cum ar mai fi fost într-un cimitir. Existau oameni şi zgomot.

Femeile făceau plajă, în timp ce copiii lor se jucau în bazin, iar un salvamar, copt în soarele dogoritor, stătea cocoţat pe piedestalul lui picotind.

Schimbarea, vizibilă după ce trecuse pe pod dintr-un district în altul, era uluitoare. În partea aceasta a oraşului, oamenii îşi udau peluzele. Locul era curat, casele bine întreţinute, străzile şi drumurile de acces noi. Erau şi reale semne de comerţ, cu prăvălii deschise de fiecare parte a străzii principale.Pe stânga, un salon de frumuseţe, un magazin cu articole de menaj şi un birou de asigurări, iar în dreapta, un bar şi un magazin cu antichităţi. La terminarea cvartalului, bistroul *Jaffee's* avea mese şi scaune afară, sub o tendă verde cu alb, dar Jordan nu-şi putea imagina pe nimeni dorind să stea afară pe o astfel de căldură.

Anunţul de pe uşă anunţa *Deschis*. Prioritățile i se schimbară pe loc. Aerul condiţionat părea pentru moment paradisul, la fel ca şi ceva rece de băut. Va găsi mai târziu un mecanic şi un motel. Parcă maşina, luă în mână geanta şi sacoşa cu laptop-ul şi intră înăuntru. Curentul de aer răcoros o făcu să i se înmoaie genunchii. Era un adevărat

extaz! O femeie, care stătea la una dintre mese ştergând tacâmurile cu un şervet, ridică ochii via zgomotul făcut de deschiderea uşii.

— Ora prânzului a trecut, iar cina nu se serveşte încă. Dar pot să-ţi dau un pahar mare de ceai bun de la gheaţă, dacă doreşti.

— Da, mulţumesc. Ar fi minunat, răspunse Jordan. Toaleta doamnelor se afla după colţ. După ce se spălă pe mâini şi pe faţă şi-şi trecu cu pieptenul prin păr, se simţi iar o fiinţă omenească. Existau 10-12 mese aşternute cu feţe de masă ecosez şi pe scaune perne asortate. Alese o masă dintr-un colţ. Putea să vadă afară pe fereastră, dar soarele nu o bătea în faţă. Chelneriţa se întoarse un minut mai târziu cu un pahar aburit cu ceai cu gheaţă şi Jordan o întrebă dacă ar putea să-i împrumute o carte de telefon.

— Ce cauţi, dulceaţă? întrebă chelneriţa. Poate pot să te ajut eu.

— Am nevoie de un mecanic, explică ea. Şi de un motel curat.

— E destul de uşor. Există doar doi mecanici în oraş şi unul dintre ei are închis până săptămâna viitoare. Celălalt e garajul lui Lloyd şi se află doar la câteva cvartale de aici. E destul de greu să te înţelegi cu omul acela, dar îţi va face treaba. Îţi aduc şi o carte de telefon, unde să-i cauţi numărul.

În timp ce aştepta, Jordan îşi scoase laptop-ul şi-l puse pe masă. Făcuse unele note în noaptea trecută şi o listă de întrebări, pe care să le pună profesorului şi se gândea să se

uite din nou peste ele. Chelneriţa îi aduse o carte de telefon subţire, deschisă la pagina unde se găsea garajul lui Lloyd.

— Am anticipat şi am sunat-o pe prietena mea, Amelia Ann, zise ea. E proprietara şi locatara motelului Căminul şi are o cameră gata pentru tine chiar acum.

— E foarte amabil din partea ta, zise Jordan.

— E un loc drăguţ. Soţul Ameliei Ann a murit acum câțiva ani şi nu i-a lăsat nimic, nici măcar un ban pe asigurarea de viaţă, aşa că Amelia Ann şi fiica ei Candy, s-au mutat la motel şi s-au apucat să-l administreze. Şi au făcut din el un cămin adevărat. Cred că o să-ţi placă.Pe telefonul ei celular, Jordan formă numărul garajului şi fu informată scurt că nimeni nu se putea uita la maşina ei până a doua zi. Mecanicul îi spuse să o aducă dis de dimineaţă.

— Ia te uită! comentă Jordan cu un suspin, în timp ce închidea telefonul.

— Treci doar prin Serenity, sau te-ai rătăcit? întrebă femeia. Dacă nu te superi că întreb, adăugă repede.

— Nu mă supăr că întrebi.Mă întâlnesc cu cineva de aici.

— O, dulceaţă! Sper că nu e vorba de un bărbat, nu-i aşa? Nu cumva ai urmărit un bărbat pană aici? Spune-mi că nu! Asta am făcut eu! L-am urmărit tot drumul de la San Antonio, totuşi n-a funcţionat, oricum nu pentru multă vreme, după care s-a mutat din nou. Dădu din cap şi scoase un sunet înfundat. Acuma sunt imobilizată aici,

până voi reuşi să câştig destui bani ca să mă pot întoarce înapoi acasă.

Apropo, numele meu e Angela. Jordan se recomandă şi strânse mâna femeii.

— Îmi pare bine că te cunosc, şi nu, nu urmăresc niciun bărbat.Mă întâlnesc cu un om la cină, dar e vorba de afaceri. Îmi aduce unele hârtii şi nişte informaţii.

— Atunci nu e vorba de nimic romantic? Şi-l imagină pe profesor şi aproape se cutremură.

— Nu.

— De unde eşti?

— Din Boston.

— Adevărat? N-ai accent, cel puţin nu prea evident. Jordan nu era sigură dacă comentariul era pozitiv sau negativ, dar Angela zâmbea. Avea un zâmbet simpatic şi părea că e într-o dispoziţie bună. În zilele tinereţii ei, a fost o adoratoare a soarelui, gândi Jordan, deoarece avea riduri adânci pe faţă şi pielea ei arăta puţin cam prea uscată.

— De când locuieşti în Serenity?

— De aproape optsprezece ani. Jordan clipi. Femeia economisise timp de optsprezece ani şi tot nu avea destul pentru a se întoarce acasă? Unde intenţionezi să te întâlneşti cu acest afacerist, la cină? întrebă Angela în continuare. Nu eşti obligată să-mi spui. Sunt doar curioasă, atâta tot.

— Cinăm la *The Branding Iron.*Ai fost vreodată acolo?

— O, da, răspunse ea. Dar mâncarea nu e la fel de bună

ca aici şi se află în partea urâtă a oraşului. Restaurantul e punctul local de cotitură, aşa că stă deschis tot timpul şi face treabă realmente bună în weekend-uri. Dar pe întuneric nu e sigur deloc. Afaceristul tău trebuie să fie un localnic, sau poate i-a vorbit de locul acela un localnic. Nimeni din afara oraşului Serenity n-ar putea să sugereze *The Branding Iron.*

— Numele omului meu e MacKenna, zise ea. E profesor de istorie şi posedă unele hârtii de cercetare, pe care mi le va da.

— Nu l-am întâlnit, zise Angela. Desigur, nu cunosc pe toată lumea din oraş, dar fac pariu că e nou în regiune. Angela se întoarse să plece. Rămâi şi bucură-te de ceai, eu te las singură. Toată lumea zice că vorbesc prea mult. Jordan ştia că femeia se aştepta ca ea să protesteze.

— Eu nu cred asta. Angela se întoarse cu un zâmbet larg pe figură.

— Nici eu nu cred. Sunt doar prietenoasă, atâta tot. Păcat că nu poţi să cinezi aici.

Jaffe tocmai pregăteşte felul lui special, creveţi.

— Cred că profesorul mi-a sugerat restaurantul, pentru că este exact vizavi de motelul pe care mi l-a recomandat. Sprâncenele Angelei se ridicară.

— *Lux*? Ţi-a recomandat *Lux*? Jordan zâmbi.

— Aşa se numeşte motelul? Ea dădu din cap.

— Înainte a existat o veche reclamă luminoasă. Cuvântul *luxos* se aprindea şi se stingea toată noaptea. Dar acuma nu se mai aprind decât primele trei litere, de aceea

lumea îi spune *Lux*. Noaptea face o treabă grozavă… Toată noaptea de fapt. Vocea ei scăzu până la o şoaptă, când adăugă: păduchele care conduce locul închiriază cu ora.Ai prins ideea? Probabil că s-a gândit că Jordan nu înțelesese, deoarece explică imediat: E un loc pentru… asta e.

— Da, zise Jordan dând din cap, astfel încât chelneriţa să nu simtă nevoia de a mai explica şi ce înseamnă o târfă.

Angela îşi scoase un şold în afară şi se aplecă peste masă. Îşi menţinu vocea scăzută:

— Constituie un pericol din cauza incendiilor, dacă mă întrebi pe mine. Aruncă o privire rapidă spre stânga, apoi spre dreapta, pentru a se asigura că nimeni n-a intrat în restaurantul gol, pentru a trage cu urechea şi adăugă: Ar fi trebuit să fie dărâmat de mult, dar locul e condus de J.D. Dickey şi nimeni nu îndrăzneşte să se pună cu el. Eu cred ca are în stăpânirea lui şi unele dintre târfe, dacă mă întrebi pe mine.J.D. e cu adevărat înfiorător, să ştii. Are o faimă nenorocită pe kilometri întregi. Angela era o comoară de informaţii şi nimic n-o reţinea să spună tot ce ştia. Jordan era fascinată. Aproape că invidia felul deschis şi candoarea prietenoasă a Angelei. Jordan se afla la polul opus. Ţinea totul ferecat în ea. Fac pariu că Angela poate dormi noaptea, gândi ea. Ea nu dormea bine noaptea de peste un an de zile. Mintea îi era în permanentă în alertă şi erau nopţi când se plimba prin apartament, îngrijorată din cauza unei probleme sau a alteia.În zori, niciuna din îngrijorările ei nu mai părea atât de importantă, dar în

toiul nopţii păreau enorme.

— De ce n-a fost închis de departamentul de pompieri, sau de poliţie? Dacă prezintă pericol de incendiu… se minună Jordan cu voce tare.

— O da, e un pericol.

— Iar prostituţia e scoasă în afara legii, în Texas.

— Da, este, fu din nou de acord Angela şi înainte ca Jordan să poată continua: probabil că asta nu contează prea mult. Nu înţelegi cum merg treburile pe aici.

Avem două districte diferite, de fiecare parte a lui Parson's Creek, tot atât de deosebite ca ziua şi noaptea. În această clipă te afli în districtul Grady, însă şeriful din districtul Jessup e unul din acei oameni care consideră că poate închide ochii la tot ce se întâmplă. Ai prins sensul? Trăieşte şi lasă-l şi pe altul să trăiască. Acesta e dictonul lui. Dacă mă întrebi pe mine, îi e frică să i se împotrivească lui J.D.şi ştii de ce? Am să-ţi spun eu de ce. Şeriful din districtul Jessup e fratele lui J.D. Acesta e adevărul. Fratele lui! Nu-i aşa că asta înseamnă ceva? Jordan dădu din cap:

— Dar ce spui de tine? Şi ţie ţi-e teamă de omul acela?

— Dulceaţă, oricine cu un pic de bun simţ ştie că trebuie să-i fie teamă de el.

CAPITOLUL 6

J.D. Dickey era groaza oraşului. Avea un talent natural: n-avea nevoie să acţioneze prea din greu pentru a-i face pe oameni să-l urască. Să-şi construiască reputaţia de ticălos

a fost o treabă care l-a încântat teribil şi ştia în mod categoric că-şi realizase scopul, când se plimba tacticos pe strada principală din Serenity şi oamenii se grăbeau să fugă din calea lui. Expresia sa spunea totul. Le era frică de el şi în mintea lui J.D. frica însemna putere. Puterea lui.

Numele lui întreg era Julius Delbert Dickey Jr. Nu-i păsa prea mult de acest nume, pentru că i se părea că sună prea feminin pentru imaginea de tare-ca-fierul după care alerga, aşa că încă de când era la şcoala superioară, începuse să-i facă pe locuitorii oraşului său de baştină să-l strige doar cu iniţialele. Cei câțiva care i-au rezistat, au devenit subiectul modului său special şi nesofisticat de a le modifica comportamentul. Scosese sufletul din ei. Existau doi fraţi Dickey şi amândoi crescuseră în Serenity. J.D. era cel mai mare. Randall Cleatus Dickey apăruse după doi ani. Băieţii Dickey nu şi-au văzut tatăl de la zece ani. O închisoare federală din Kansas i-a oferit cazare şi masă la secţia seniori, pe timp de douăzeci şi cinci de ani, pentru jaf armat, ce, aşa cum i-a explicat el judecătorului care a dat sentinţa, n-a fost decât un ghinion. Privind în urmă, i-a mai spus el judecătorului, a realizat că probabil n-ar fi trebuit să-l împuşte pe paznicul acela zgomotos. La urma urmei, omul nu-şi făcea decât datoria.

Mama fraţilor, Sela, a rămas în preajma băieţilor până ce J.D.şi Randy au absolvit şcoala superioară. Apoi hotărî că şi-a îndeplinit cu prisosinţă rolul de mamă.

Obosită şi uzată ca o coadă de mătură, în încercarea de a-şi ţine fiii nedisciplinaţi în afara necazurilor, şi eşuând

mizerabil în această meserie, îşi împacheta îmbrăcămintea şi părăsi oraşul în toiul nopţii. Băieţii îşi dădură seama că nu se va întoarce, deoarece luase cu ea toate flacoanele de fixativ *Extra Super Hold Aqua Net*. Produsele de îngrijirea părului ale mamei lor erau singurul lux pe care şi-l permitea şi întotdeauna avea la îndemână cel puţin cinci sau şase flacoane.

Nu le lipsi nici ea, nici lamentările ei nesfârşite privind ceea ce vor deveni fără ea, şi pentru că J.D. era oricum încântat să se ocupe de anumite treburi, viaţa nu se schimbă mult odată cu plecarea ei. Crescuseră ca nişte gunoaie şi acuma tot gunoaie erau, dar J.D. era hotărât să schimbe situaţia. Avea planuri mari, însă planurile lui necesitau bani. O groază de bani. Voia să între în posesia unei ferme.

Îşi pusese ochii pe un teren mic şi frumos, cam la 50 km vest de oraş.

Terenul era mic după normele texane, de numai 500 de pogoane aproximativ, dar J.D. Îşi imagina că odată ce va fi ferm stabilit ca stăpân al fermei, va fi în stare să pună gheara şi pe celelalte terenuri din jur. Pământul pe care intenţiona să-l aibă era de primă categorie, cu nenumărate puţuri de apă pentru cireada ce voia să o cumpere, imediat ce va descoperi un mod de a pune mâna pe ceva bani. Mai exista şi un frumos lac cu peşti, iar fratelui lui, Randy, îi plăcea să pescuiască.

Da domnule, era pe cale să devină cowboy. Deja se simţea pe jumătate aşa. Avea cizmele şi pălăria şi lucrase

într-o fermă două veri la rând, în timp ce era la şcoala superioară. Totul duhnea a răsplată. Experienţa era de nepreţuit.

Visul lui J.D. fusese întârziat timp de cinci ani, din cauza comportamentului lui frumos. Ucisese un om într-o bătaie într-un bar şi primise cinci ani, pentru omor prin imprudenţă. Beneficiase de circumstanţe atenuante. Conform martorilor, bătaia fusese începută de străin, care făcuse câteva bune împunsături cu briceagul, înainte ca J.D. să-l doboare. Nu intenţionase să-i ia omului viața, dar l-a lovit cu putere şi datorită ghinionului, în cădere străinul s-a lovit la cap.

J.D. se făli în fața fratelui său că ar fi avut mult mai mult de stat în spatele gratiilor, dacă nu l-ar fi deocheat pe fiecare dintre juraţi, în timp ce părăsea tribunalul. Cunoştinţele lui Randy despre incident fuseseră diferite. De fapt, arestarea fratelui său îi deschisese ochii şi văzu, pentru prima oară, că adevărata putere se află de partea legii. Aşa că, în timp ce J.D. Îşi ispăşea pedeapsa, Randy se transformă într-un cetăţean apărător al legii şi în câțiva ani reuşi să influenţeze destule persoane, pentru a fi ales şeriful districtului Jessup.

J.D. nici nu putea fi mai fericit pentru fratele lui! Noul titlu al lui Randy şi noul lui statut în comunitate erau realizări ce trebuiau celebrate. La urma urmei, să ai un şerif în familie putea să pice foarte bine.

CAPITOLUL 7

Jordan făcu rezervarea la motelul *Căminul*, unde i se dădu o cameră spaţioasă în fundul curţii. Uşa avea o dublă încuietoare solidă. Camera era pătrată şi curată. Un pat de mari dimensiuni se afla vizavi de uşă şi un birou cu două scaune la peretele dinspre geam. Nu există priză pentru laptop, nici acces la internet, observă ea, dar voi putea trăi şi fără ele o noapte.

Prietena Angelei, Amelia Ann, o făcu să se simtă ca un oaspete de onoare. Îi aduse câteva bucăţele de săpun în plus şi prosoape pluşate proaspăt spălate.

După ce Jordan despacheta, se dezbrăcă şi făcu un duş bun şi răcoritor. Se spălă pe cap şi se uscă, îşi puse o fustă şi o bluză şi încă mai avea timp să se întoarcă la *The Branding Iran.* Nu-şi putea aduce aminte ultima dată când a cinat la ora şase, dar pentru că nu mâncase nimic de la micul dejun, îi era destul de foame.

Cina a fost de neuitat… Dar nu în sensul bun al cuvântului. După cum s-a dovedit, apetitul profesorului MacKenna era de nestăpânit. Deşi era doar ora şase, parcarea de la *The Branding Iron* era deja ocupată. O chelneriţa o întâmpină la uşă şi o conduse pe un drum întortocheat, spre sufrageria din fund a dughenei.

— Avem mese mai bune, dar tipul cu care te întâlneşti a vrut mai multă discreţie.

Am să-ţi arăt unde e. Şi nu comanda peşte astă-seară. Miroase ciudat, şopti ea în timp ce o conducea. Eu te voi servi, adăugă cu un zâmbet.

Când Jordan ajunse la masă, profesorul nu se ridică în picioare, nici măcar nu se obosi să facă un semn, când se aşeză vizavi de el. Avea gura plină de pâine şi probabil că trebuia să înghită înainte de a vorbi, dar n-o făcu. Vorbi cu o bucată de pâine de mărimea unei mingi de golf, jumătate în gură şi jumătate afară.

— Ai întârziat, zise el cu vocea înăbuşită de îmbucătura din gură.

Deoarece erau doar câteva minute peste ora fixată, nu simţi nevoia să se scuze, nici să răspundă criticii lui ridicole. Luă şervetul de pânză, îl desfăcu şi-l aşternu în poală. Şervetul lui se află tot pe masă, observă ea. Jordan încercă cu disperare să nu se uite la gura lui, în timp ce mesteca. Dacă n-ar fi fost atât de vulgar, ar fi fost caraghios. Aproape o copleşi nevoia de a o lua la fugă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea ea aici? Nu fusese perfect fericită şi mulţumită, înainte de conversaţia cu Noah la recepţia de nuntă? Acuma, poftim! Să cinez cu acest profesor lipsit de educaţie. Minunat, gândi ea. Ce aventură splendidă!

OK, hai să facem un plan nou, îşi spuse ea. Treci de această cină, cât mai repede şi cu cât mai puţină supărare, ia hârtiile cercetării şi pleacă!

— Eu mi-am comandat deja cina, zise el. Uită-te pe meniu şi ia ceva.

Deschise meniul şi comandă primul fel care-i căzu sub ochi: pui condimentat şi apă gazoasă. Chelneriţa îi aduse băutura, o privi cu simpatie, apoi se uită semnificativ la

profesor şi se grăbi spre altă masă, făcându-se că nu-l observă cum flutura spre ea un coş de pâine gol. Înainte de a vorbi, Jordan aşteptă până ce termină el de mestecat ce avea în gură.

— Ca profesor de istorie, începu ea, desigur ştii că cei din familia Buchanan nu puteau să fie toţi răi. De-a lungul secolelor, sunt sigură că au existat… Se opri când el scutură cu putere din cap. După care continuă: crezi într-adevăr că toţi erau nişte oameni îngrozitori?

— Da, aşa cred. Erau vrednici de dispreţ.

— Dă-mi un exemplu de ceva demn de dispreţ făcut de familia Buchanan sfinţilor MacKenna, îl provocă ea. Comportamentul şi atitudinea lui se schimbă, în secunda în care începu să vorbească despre cercetările lui. Mulţumită cerului, nu mai mesteca când îşi începu lecţia de istorie… lecţia de istorie cu vădite tendinţe părtinitoare.

— În 1784 magnificul latifundiar Rose MacKenna şi-a trimis unica fiică, Freya, la clanul Mitchell. Era făgăduită în căsătorie fiului cel mare al latifundiarului Mitchell, fiu despre care fiecare ştia că va deveni el însuşi posesorul moşiei, imediat ce stimatul lui tată va deceda. Conform documentelor mele, în drum spre familia Mitchell, a avut loc un atac mişelesc.

— A atacat clanul Buchanan? întrebă Jordan. El dădu din cap.

— Nu, nu cei din familia Buchanan. Clanul MacDonald a fost atacatorul. Moşierul MacDonald era împotriva

alianţei dintre familiile MacKenna şi Mitchell, deoarece considera că în felul acesta vor deveni prea puternici. Ambuscada s-a petrecut pe malul unui lac mare şi, în încăierare, blonda Freya a căzut în apă.

Aşteptă să asimileze ce-i spusese şi ea dădu din cap

— S-a înecat? se întreba cum a reuşit profesorul să pună această moarte pe seama familiei Buchanan.

— Nu, scrie că a putut să înoate, dar a început ploaia şi lacul a devenit foarte agitat.

Deodată s-a auzit un strigăt puternic şi cineva din familia MacKenna a privit dincolo de lac, exact când un luptător din familia Buchanan o trăgea pe Freya afară din apă. Fata era încă vie, pentru că se zbătea.

— Deci, asta e ceva ce face cinste familiei Buchanan, sublinie ea. Tocmai mi-ai spus că un luptător Buchanan i-a salvat fetei viaţa. Sprâncenele profesorului se lăsară în jos.

— Nu s-a mai auzit niciodată de Freya şi nici n-a mai fost văzută.

— Ce i s-a întâmplat?

— A răpit-o Buchanan ăla. Iată ce i s-a întâmplat. A văzut-o, a vrut-o şi a luat-o.

Îi trecu prin minte că profesorul se aşteaptă să fie şocată, aşa că probabil n-ar aprecia hohotul ei de râs:

— N-a existat decât un martor la această… Răpire?

— Un martor demn de încredere.

— Un MacKenna.

— Da.

— Atunci trebuie să fii de acord că povestea a putut fi

exagerată, pentru a scoate vinovată familia Buchanan. Înainte ca el să poată protesta împotriva acestei concluzii, ea îi ceru: poţi să-mi mai dai un exemplu… Susţinut de documente?

— Voi fi fericit s-o fac, răspunse el. Din păcate sosi salata şi el începu povestea în timp ce răscolea prin farfurie. Jordan îşi plecă ochii spre masă, pentru a evita să-l privească. Tocmai îşi atacase lăptucile, când începu:

— Uită-te în cărţile de istorie şi vei afla că în 1691 regele William III a poruncit tuturor şefilor de clan să semneze un jurământ de credinţă, până la data de 1 ianuarie 1692. Familia MacKenna era cel mai onorabil şi mai respectat clan din toată Scoţia. William MacKenna, şeful clanului, se îndreptă spre Inverary în noiembrie, împreună cu un grup de oameni aparţinând clanului, pentru a semna jurământul. Pe drum fu întâmpinat de un mesager, care-i spuse că regele a făcut unele schimbări în jurământul de credinţă şi că trebuie să se întoarcă acasă, până la noi ordine. Când au ajuns înapoi la moşia lor, au descoperit că vitele le-au fuseseră alungate şi clădirilor li s-a dat foc. Până ce au reuşit să restabilească ordinea, termenul limită a sosit şi a trecut. Atunci au aflat ei că mesagerul era mincinos şi nu venise din partea regelui. Termenul de semnare a jurământului de credinţă nu fusese amânat. Îi aruncă încă una din privirile lui feroce. Oho! Ştia încotro se îndreaptă povestirea!

— Şi? îl îndemnă ea. Ce s-a mai întâmplat?

— Am să-ţi spun ce s-a întâmplat. Puse furculiţa jos şi

se aplecă spre ea: Regele William a fost furios că familia MacKenna nu s-a supus poruncii. Şi drept pedeapsă i-a supus la biruri grele şi i-a făcut să renunţe la o bună bucată din pământurile lor. Şi mai rău, nu au mai beneficiat de nicio favoare din partea monarhiei, multe decenii următoare. Dând din nou din cap, reluă furculiţa şi atacă o roşie. Nu e nicio îndoială cine l-a trimis pe mesager şi cine a produs distrugerile în familia MacKenna.

— Lasă-mă să ghicesc: Familia Buchanan?

— Exact, drăguţă! Buchananii cei demni de dispreţ. Ridicase vocea şi aproape ţipă la ea când rosti *„Buchananii cei demni de dispreţ"*. Ceilalţi oaspeţi din restaurant se uitau la ei şi ascultau. Lui Jordan nu-i păsa că avea intenţia să provoace o scenă. Îi va face faţă.

— A existat vreo dovadă reală că familia Buchanan a trimis mesagerul, sau că a devastat moşia MacKenna?

— Nici n-a fost nevoie de dovadă, o repezi el.

— Fără o dovadă bine documentată, totul e doar bârfa şi fabulaţie.

— Familia Buchanan era singurul clan destul de necinstit, pentru a voi să-i discrediteze pe respectabilii MacKenna.

— Asta o spune un MacKenna. Te-ai gândit vreodată că povestea ar fi putut să fie inversată şi că de fapt familia Buchanan a fost atacată de familia MacKenna?

Privirea urâtă de pe faţa lui îi dovedi că tocmai atinsese un punct sensibil. Izbi cu pumnul în masă.

— Cunosc toate faptele. Nu uita că Buchanan au fost cei care au început totul. Ei au fost cei care au furat clanului MacKenna comoara.

— Ce conţinea exact această comoară? întrebă Jordan.

Era un subiect care-i trezise cel mai mare interes.

— Ceva foarte valoros şi care aparţinea de drept familiei MacKenna, răspunse el. Brusc se îndreptă în scaun şi se încruntă: Deci, după asta umbli în realitate, nu-i aşa? Crezi că vei descoperi comoara… Poate chiar pentru tine însăţi? Ei bine, pot să te asigur că secolele au ascuns-o bine şi dacă eu n-am descoperit-o, nici tu în mod sigur n-o să reuşeşti. Toate atrocităţile comise de familia Buchanan de-a lungul generaţiilor au tăinuit şi mai bine originea conflictului. În aşa fel încât nimeni nu va găsi niciodată nimic. Nu ştia de ce-i permisese să o implice atât de mult, dar brusc fu hotărâtă să apere numele familiei ei.

— Cunoşti diferenţa dintre fapte şi fabulaţii, profesore?

Conversaţia deveni şi mai aprinsă. Amândoi de abia reuşeau să se abţină să nu strige, deşi Jordan începuse să fie uşor îngrijorată de rostirea unor nume din clanul ei. Discuţia încetă imediat ce sosi restul mâncărurilor. Jordan nu putu să-şi creadă ochilor ce bucată uriaşă de carne aproape crudă fu pusă în faţa profesorului. Şi alături, o grămadă imensă de cartofi fierţi. Bucăţica ei de pui arăta ca o porţie de copil, în comparaţie cu a lui. Capul profesorului se aplecă şi nu se mai ridică, până ce nu devoră fiecare îmbucătură. Nu mai rămase nici măcar o urmă de zgârci sau de grăsime în farfuria lui.

— Mai vrei puţină pâine? întrebă ea calmă. Ca răspuns, el arătă spre coşul de pâine. Reuşi să atragă atenţia chelneriţei şi să-i ceară politicoasă încă puţină pâine. Din expresia precaută a acesteia, Jordan realiză că fusese martoră la cearta lor şi că zâmbea, pentru a o asigura că totul e în regulă. Eşti foarte pasionat de munca ta, îl complimentă Jordan în continuare. Hotărâse că, dacă nu va încerca să-l binedispună, probabil că va pleca fără să-i permită să vadă rezultatul cercetărilor lui şi deci călătoria va fi o adevărată pierdere de timp.

— Iar tu îmi admiri dăruirea, răspunse el apoi se lansă într-o altă poveste despre ticăloasa familie Buchanan. Se opri doar atâta cât să comande desertul şi în timp ce acesta sosea, îşi reluă drumul înapoi spre secolul paisprezece.

Totul în Texas era de dimensiuni mari, inclusiv bucatele. Privi în vârful capului profesorului, în timp ce acesta se dedicase îngurgitării fiecărei fărâmiţe din uriaşa felie de plăcintă cu mere şi a celor două porţii de îngheţată de vanilie.

Un chelner scăpă din mână un pahar. Profesorul privi în jur şi observă cât de plină ajunsese încăperea. I se păru că dugheana s-a micşorat, în timp ce-şi ţinea ochii pe cei care veneau şi plecau.

— Ceva nu e în regulă? întrebă ea.

— Nu-mi place aglomeraţia. Sorbi din cafea şi continuă: am înmagazinat unele date pe un CD. Se află într-una din cutiile pentru Isabel. Ştii ce este un CD? înainte ca ea să

poată răspunde, adăugă: tot ce are de făcut Isabel este să introducă CD-ul în computer. E ca un disc şi poate înmagazina cantităţi uriaşe de date.

Până la urmă tonul lui condescendent o irită.

— Mă voi asigura că-l primeşte, zise ea. El îi spuse care e preţul unui CD şi adăugă:

— Bănuiesc că tu sau domnişoara MacKenna îmi veţi restitui cheltuiala.

— Sigur că da.

— Acuma? Scoase o chitanţă din buzunar şi o privi întrebător, în mod evident dorind ca plata să se facă chiar în acel moment, aşa că ea scoase banii din geantă şi i-i dădu. Dar el nu era genul de om încrezător. Îi numără înainte de a-i băga în portofel. În ce priveşte cercetările mele… Am trei cutii mari. Am vorbit îndelung cu Isabel şi, împotriva a ceea ce cred eu, am hotărât să te las să faci copii de pe ele. Ea m-a asigurat că îşi ia întreaga răspundere, aşa că va trebui să mă bazez pe integritatea ei de MacKenna. Voi şti dacă lipseşte ceva, am o memorie fotografică. Odată ce am citit ceva, mi se întipăreşte în minte. Făcu o pauză pentru a se bate cu degetul pe frunte: îmi aduc aminte numele şi feţele oamenilor pe care i-am întâlnit cu zece, douăzeci de ani în urmă. Totul e stocat aici. Şi ce e important şi ce nu.

— Cât timp am pentru a face copiile? întrebă ea, dorind să orienteze conversaţia în altă direcţie.

— Voi fi ocupat cu pregătirile de călătorie. Plec mai repede decât am plănuit iniţial.

Va trebui să rămâi în Serenity şi să faci copiile aici. Nu cred că-ţi va lua mai mult de două zile. Poate trei, evaluă el.

— Există vreo tipografie în oraş, sau un xerox?

— Tipografie nu cred, răspunse el. Dar se află un xerox la băcănie şi sunt sigur că mai sunt şi altele în oraş. După încă două ceşti de cafea, el ceru nota de plată. Cu cât se apropia plecarea, părea că minutele se târăsc. Când sosi nota, el o împinse spre ea. Nu fu surprinsă deloc. Fratele ei Zachary era mereu în stare să o scoată din sărite cu lipsa lui de maniere. Era mult mai bun în această privinţă decât ceilalţi fraţi ai ei, dar în seara aceasta profesorul îi uzurpase titlul de rege al grosolăniilor. Profesorul MacKenna se şterse la gură cu şervetul, care stătuse până atunci împăturit pe masă, şi se grăbi să părăsească dugheana.

— Vreau să ajung acasă înainte de a se întuneca. Dar noaptea nu cobora, decât după cel puţin o oră.

— Stai departe de aici?

— Nu, răspunse el.Ne întâlnim la maşină să-ţi dau cutiile.Ai să ai grijă de ele? Isabel vorbeşte foarte frumos de tine şi eu am încredere în ea.

— O să am mare grijă, promise ea.

Zece minute mai târziu nota fusese plătită, cutiile fuseseră transferate în maşina ei şi Jordan se descotorosise de profesor. Se simţea eliberată.

CAPITOLUL 8

A două zi dimineaţă, Jordan fu în picioare devreme şi plină de voie bună. Şofa spre garajul lui Lloyd şi parcă în faţă aşteptând să fie deschise uşile.

Spera ca maşina să-i. Fie reparată pe loc, după care se va duce la băcănia unde i se spusese că există un xerox. Dacă totul se va desfăşura cu bine, putea să termine copiatul unei cutii şi poate şi jumătate din cealaltă. Cele două cutii erau pline cu vârf dar, din fericire, profesorul nu scrisese pe ambele feţe, deoarece pasta folosită pătrunsese prin unele dintre pagini.La opt şi zece minute uşile garajului se deschiseră. După ce a ridicat capota şi s-a uitat la motor timp de aproximativ treizeci de secunde, mecanicul, o brută cam de vârsta ei, se rezemă de o aripă, încrucişa gleznele şi o examina pe Jordan de sus până jos, încet şi de-a dreptul penibil, în timp ce-şi ştergea mâinile pe o zdreanţă pătată cu ulei.

Probabil că şi-a închipuit că scăpase ceva grosolanei lui inspecţii, deoarece o mai studie o dată şi încă o dată. Spre cinstea lui, maşinii nu-i dăduse o atât de mare atenţie! Cu tot frisonul care o străbătu, trebuia să reziste, deoarece era singurul mecanic din oraş până lunea următoare.

— Sunt aproape sigură că radiatorul are o fisurat zise ea. Tu ce crezi? Poţi să-i pui un petic? Mecanicul avea numele „Lloyd" tipărit pe bandă lipită de buzunarul cămăşii. Colţurile erau răsucite. Se întoarse, aruncă zdreanţă murdară pe un raft din apropiere şi apoi se răsuci din nou spre ea.

— Dacă pot să-i pun un petic? Depinde… rosti el tărăgănat. Ce e acolo, e destul de serios.

— Ce e?

— Ceva… Salivant. În mod evident, lui Lloyd îi plăcea să folosească cuvinte mari de câte ori avea ocazia, chiar şi când aceste cuvinte nu aveau nicio semnificaţie.

Salivant? Oare ce fel de cuvânt era acesta?

— Dar poţi s-o repari?

— E aproape imposibil de reparat, dulceaţă. Dulceaţă? Ei bine, nu-mi vine să cred! Numără în gând până la cinci, în încercarea de a-şi ţine furia în frâu, să nu facă explozie. Nu era cazul să-l înfurie pe omul care putea să-i facă maşina să meargă. Bunul Lloyd coborâse acuma privirea spre picioarele ei şi era pe drumul de întoarcere, când repetă: Ce avem noi aici e o situaţie foarte serioasă.

— Aşa? Hotărâtă să continue să rămână calmă, indiferent cât de enervant era omul, dădu din cap: Ai spus că e aproape imposibil de reparat?

— Da. Aproape. Ea îşi încrucişa braţele pe piept şi aşteptă să termine o nouă plimbare a ochilor pe picioarele ei şi înapoi. Probabil că până acuma le memorase bine!

— Eşti bun să-mi explici?

— Radiatorul tău are o fisură. Simţea că-i vine să ţipe. Chiar ea îi spusese asta.

Probabil că aş putea să o repar pentru o vreme, dar nu pot garanta că va ţine, continuă Lloyd.

— De cât timp ai nevoie ca să o repari?

— Depinde de ceea ce voi găsi sub capotă. Ridică

semnificativ din sprâncene şi când ea nu reacţiona imediat, adăugă: Ştii ce vreau să spun?

Ştia exact ce voia să spună. Lloyd era un adevărat degenerat. Răbdarea ei luă sfârşit.

— Te-ai uitat deja sub capotă, îl repezi ea. Furia ei evidentă nu părea să-l deranjeze.

Probabil că e obişnuit cu astfel de reacţii, hotărî ea. Ori e asta, ori a stat afară în soare prea mult timp şi şi-a prăjit creierul.

— Eşti măritată, dulceaţă?

— Ce să fiu?!?

— Măritată? Eşti măritată? Trebuie să ştiu cui îi trimit nota de plată, explică el.

— Trimite-mi-o mie.

— Nu vreau decât să fiu amabil. Nu e cazul să te repezi la mine.

— Cât timp îţi va lua reparaţia?

— O zi… Poate două.

— În regulă, zise ea amabilă. Atunci am plecat. N-a înţeles, până ce ea n-a înconjurat maşina şi a deschis portiera din dreptul volanului.

— Stai puţin. Pleci cu o fisură…

— Da, chiar asta fac. El răsuflă cu putere.

— N-o să ajungi prea departe.

— Risc. A crezut că blufează, până când ea răsuci cheia în contact şi începu să dea înapoi pentru a ieşi din garaj.

— Poate că aş putea să o repar până la prânz, i-o trânti el.

— Poate?

— OK, sigur până la prânz, fu el de acord. Şi nu am să-ţi încarc nota prea mult.

Ea frână.

— Cât?

— Şaizeci şi cinci, poate şaptezeci, dar nu mai mult de optzeci.

Nu primesc cărţi de credit şi, pentru că nu eşti din oraş, nu primesc nici cecuri.

Va trebui să-mi plăteşti cu bani peşin. Ispitită de promisiunea că ar putea avea maşina reparată până la prânz, fu de acord şi-i dădu cheile lui Lloyd.

Apoi se înapoie la motel şi se opri în hol, pentru a sta de vorbă cu Amelia Ann.

— Am mai multe cutii cu hârtii, pe care trebuie să le copiez, zise ea. Băcănia de lângă podul *Parson's Creek* are un xerox, dar e destul de departe de aici, aşa că mă întreb dacă nu există vreun xerox şi mai aproape.

— Lasă-mă să mă interesez, în timp ce tu iei micul dejun. Cred că s-ar putea să găsesc ceva. Motelul *Căminul* avea o cafenea mică cât un dulap în perete. Jordan era singurul muşteriu. Nu-i prea era foame, astfel încât comandă doar pâine prăjită şi suc de portocale. Amelia Ann sosi căutând-o.

— A trebuit să dau doar câteva telefoane, zise ea.Ai noroc. Charlene de la Agenţia de *Asigurări Nelson* are un xerox de ultimă generaţie. Compania l-a achiziţionat săptămâna trecută şi e în probe, aşa că nu le pasă câte

pagini ai de copiat, atâta timp cât vei plăti hârtia. Steve Nelson a asigurat motelul meu, aşa că nu-i va fi greu să-mi facă o favoare.

— Minunat, rosti Jordan. Mulţumesc foarte mult.

— Nu mă deranjează să ajut atunci când pot. Charlene spune să-ţi comunic că aparatul are un mecanism de alimentare, aşa că va face copiile foarte rapid.

Informaţiile continuau să fie din ce în ce mai bune. Agenţia de asigurări era doar la trei mici cvartale de motel şi xeroxul era într-o cameră unde putea să stea singură, astfel că în timp ce lucra nu-i deranja nici pe Charlene, nici pe şeful ei.

Xeroxul era un vis şi treaba progresă rapid. Fu întreruptă doar o dată, când un client al agenţiei, Kyle Heffermint, se opri acolo pentru a obţine nişte cifre. În timp ce Charlene le pregătea, el o zări pe Jordan în cameră şi luă asupra lui sarcina de a acţiona în numele comitetului de întâmpinare al oraşului Serenity. Se rezemă de perete şi începu să vorbească, în timp ce Jordan continua să alimenteze xeroxul cu hârtii. Kyle era un bărbat plăcut, iar ea fu bucuroasă să afle totul despre istoria şi politica comunităţii, deşi obiceiul lui, de a-i repeta într-una numele şi de a-şi puncta comentariile ridicând o sprânceană, era cam plictisitor.

După ce refuză cea de a patra ofertă *„de a-i arăta împrejurimile"*, Charlene intră şi o salvă scoţându-l pe uşă afară. Până la prânz, Jordan copie două cutii pline.

Clătinându-se sub greutatea lor, cără cele două cutii cu

originalele înapoi în camera ei de la motel şi apoi se înapoie după copii. Înghesui unele dintre pagini în uriaşa ei sacoşă, alături de laptop, astfel încât să poată începe să le studieze, în timp ce lua masa de prânz. Era ora unsprezece şi un sfert când sosi la garajul lui Lloyd, unde găsi rezervorul lichidului de răcire şi cea mai mare parte a motorului răspândite pe o prelată. Lloyd stătea tolănit într-un scaun de metal făcându-şi vânt cu un ziar împăturit, dar în secunda în care o văzu în uşă puse ziarul deoparte şi sări în sus. Apoi ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi apărat de o explozie, şi-i scăpă:

— Acuma nu te apuca să răcneşti. Furtunul radiatorului era atârnat de rezervorul de răcire de pe prelată. Ea îl privi, în timp ce întrebă aproape indiferentă:

— Ce e cu toată afacerea asta?

— Bucăţi… Din maşina ta. Am dat peste câteva probleme. Nu se putea uita în ochii ei. Asta pentru că am vrut să mă asigur că există o fisură în radiator şi nu altceva, aşa că am scos furtunul să văd dacă nu e şi el spart, dar n-am descoperit nicio gaură. Am hotărât să cercetez şi tacheţii care erau în regulă, apoi m-am gândit că trebuie să cercetez încă nişte lucruri. Şi să ştii…la urma urmei se pare că ai o fisură în radiator, aşa cum am presupus. Dar a fost mai bine să mă asigur, decât să regret, nu crezi? Şi nu te încarc la plată pentru treaba făcută în plus. Un mulţumesc ar fi de-ajuns. O, şi încă ceva, adăugă el în grabă. Le asamblez până mâine la prânz, aşa cum am promis. Ea inspiră adânc.

— Ai promis că vei termina reparaţia până astăzi la prânz. Era atât de furioasă că fusese minţită, încât vocea îi tremura.

— Nu, asta ai presupus tu.

— Ai promis pentru astăzi la prânz, repetă ea cu mai multă putere.

— Nu, n-am spus niciodată astăzi. Iată de unde apare neînţelegerea. N-am spus astăzi la prânz şi nici mâine la prânz. Şi fără să se oprească pentru a respira, mai întrebă pentru că va trebui să stai în oraş încă o noapte şi nu cunoşti pe nimeni, ce spui să iei cina cu mine? Aparent Lloyd trăia în alte dimensiuni.

— Pune totul la loc. Montează totul acum.

— Ce???

— Ai auzit foarte bine. Vreau să pui totul înapoi, de unde le-ai scos. Fă-o acum, te rog. Lui Lloyd trebuie că nu i-a plăcut privirea din ochii ei, deoarece imediat făcu un pas înapoi.

— Nu pot. Am mai întâi de terminat altă treabă.

— Adevărat? Dar trăgeai un pui de somn când am intrat.

— Nu trăgeam niciun pui de somn. Luasem doar o pauză. Ştia că n-ar fi avut niciun rost să se certe cu el.

— Când îmi va fi gata maşina?

— Mâine la prânz, răspunse el. Vezi ce se întâmplă? Am spus mâine la prânz, aşa că nu pot să-mi iau cuvântul înapoi. Odată ce spun ceva, e spus. Ea clipi. Pentru numele cerului, ce se presupune că însemna asta? Poate că

n-a auzit ea bine!

— Odată ce spui ceva…

— E spus, repetă el dând din cap. Şi asta înseamnă că nu pot să-mi iau cuvântul înapoi.

— Aş vrea să faci declaraţia asta în scris, zise ea. Să-mi garantezi când va fi gata maşina şi preţul, adăugă ea. Şi să semnezi.

— În regulă. Aşa am să fac, promise el şi se întoarse intrând în garaj. Un minut mai târziu ieşi cu un carnet şi un pix. Le puse pe maşină, apoi scrise şi semnă garanţia.

Pusese chiar şi data, fără să fie rugat.

— Mulţumită? întrebă el după ce-i dădu hârtia s-o citească. Aprobă cu un semn.

— Am să mă întorc mâine la prânz. Să nu mă dezamăgeşti.

— Şi ce ai face? M-ai bate?

— S-ar putea, afirmă pornind spre ieşire.

— Stai puţin.

— Da?

— Cândva tot trebuie să mănânci. Ce spui să iei cina cu mine?

Când refuză invitaţia, încercă să fie amabilă. Merse atât de departe, încât chiar îi mulţumi că a invitat-o. Când îl părăsi, părea împăcat. Trecând prin faţa bistroului lui Jaffee încetini paşii. Era îngrozitor de cald. Dacă nu ar fi intrat, ar fi murit de căldură şi umiditate. Cum reuşesc oare locuitorii din Serenity să suporte temperatura asta? Termometrul de afară de pe peretele restaurantului

înregistra 37 de grade. Când intră Jordan, Angela căra o farfurie la una dintre mese.

— Bună, Jordan.

— Bună, Angela. Dumnezeule mare, începuse să se comporte ca un localnic! Realizând aceasta zâmbi.

— Doreşti masa ta obişnuită? Lasă-mă să curăţ. Restaurantul era aproape plin şi toţi mesenii o priveau, în timp ce se îndreptă spre masa din colţ. În mod evident, erau foarte curioşi în privinţa străinilor. Te grăbeşti, sau poţi să aştepţi puţin, bând un ceai cu gheaţă?

— Pot să aştept, iar ceaiul e ceva excelent. Angela aduse foarte repede băutura, apoi se înapoie să-i servească pe ceilalţi clienţi, în timp ce Jordan parcurgea meniul.

După ce se hotărî asupra unei salate de pui, lăsă meniul deoparte, deschise laptop-ul şi îl puse în funcţie răsfirând unele dintre hârtii pe masă, pentru a le cerceta.

În timp ce citea lua note, astfel încât să poată verifica investigaţiile profesorului, când s-ar fi întors la Boston.

— Degetele îţi zboară peste tastele alea, zise Angela. Te întrerup?

— Nu, deloc, zise ea ridicând ochii de pe ecran.

— Ce faci?

— Iau nişte note şi în clipa asta confrunt calendarul cu una din hârtiile astea.

Nimic important, adăugă ea în timp ce închidea laptop-ul.

— Probabil că ştii o mulţime de lucruri despre computere… Ştii cum funcţionează şi toate celelalte.

— Da, răspunse ea. Lucrez cu computerele.

— Jaffee vrea să te cunoască. Are un computer, dar nu funcţionează cum trebuie.

Poate că după masă ai putea să-i răspunzi la câteva întrebări.

— Aş fi încântată să-i fiu de ajutor, zise ea. În timp ce termina salata, localul se goli. Angela veni de la bucătărie împreună cu proprietarul. Le făcu cunoştinţă, iar Jordan îl complimentă pentru restaurant.

— E un loc încântător, zise ea.

— Poartă numele meu desigur, zise el cu o strâmbătură. Prenumele meu e Vernon, dar tuturor le place să-mi spună Jaffee. De fapt şi mie îmi place, admise el. De unde eşti, Jordan Buchanan? Jaffee avea în glas o vibraţie adorabilă, ca ciupiturile unei coarde de chitară.

— Din Boston, răspunse ea. Dar tu? Ai crescut în Serenity, sau ai fost transplantat aici, ca şi Angela?

— Transplantat, răspunse el cu un zâmbet uşor. Din alt orăşel, de care probabil n-ai auzit niciodată. Am trecut şi prin San Antonio. Acolo am întâlnit-o pe soţia mea, Lily. Lucra şi ea la acelaşi restaurant şi ştii cum e… a fost ca un ticăit.

Suntem căsătoriţi de paisprezece ani şi încă mai ticăim. Cum e clima în Boston? E tot atât de cald ca aici? Discuţia despre temperatură dură vreo zece minute.

Jordan nu cunoştea pe nimeni, în afară poate de un meteorolog, care să fie atât de interesat de climă ca Jaffee. Te deranjează dacă stau cu tine de vorbă? mai întrebă el

trăgând un scaun vizavi de ea, pe care se aşează. Angela spune că nu te-ar supăra să-mi răspunzi la unele întrebări în legătură cu computerele.

— Nu mă supără defel, zise ea.

— Ţi-a plăcut salata? Fetelor de la oraş le plac salatele, nu-i aşa? Ea râse.

— Da, fetelor de la oraş!

Jaffee era un om foarte simpatic şi în mod categoric avea chef de pălăvrăgit.

— Am avut o adevărată înghesuială aici la micul dejun. Întotdeauna e aşa. Dar la prânz nu vin nici jumătate dintre ei. Adevărul e că de abia mai pot să-l ţin deschis, deşi servesc şi cina, dar vine toamna şi atunci afacerile sunt minunate.

Atunci şi soţia mea trebuie să vină să mă ajute. Tortul meu de ciocolată e faimos pe aici. Aştept şi în după-amiaza aceasta să vină lumea să mănânce o felie-două. Totuşi nu-ţi fie teamă. Am pus deja deoparte o felie pentru tine. Când începu să se foiască pe scaun, crezu că are intenţia să se ridice. Aşa că întinse mâna după unul din dosare, pentru a putea citi o altă poveste atroce despre sfinţii

MacKenna şi diavoleştii Buchanan. Dar Jaffee nu plecă. Se aşezase mai confortabil:

— Tortul de ciocolată a fost cel care m-a făcut să ajung până la urmă proprietarul acestui local. Ea puse jos dosarul şi-i acordă întreaga atenţie:

— Cum s-a întâmplat?

— Trumbo Motors, răspunse el. De fapt, Dave Trumbo, ca să fiu mai exact. Are un negoţ în Bourbon, cam la 60 km de aici. Oricum, Dave şi soţia lui Suzanne îşi petreceau vacanţa la San Antonio şi cinau în restaurantul unde lucram eu.

Făceam şi acolo tortul meu de ciocolată şi Doamne! Dave a gustat din el. A mâncat atunci trei felii, înainte ca soţia lui să-l poată opri. Râse. E pur şi simplu amorezat de ciocolată. Suzanne însă nu-l lasă să mănânce foarte mult. E îngrijorată în legătură cu colesterolul şi toate celelalte. Oricum, Dave nu şi-a putut scoate din minte tortul şi pentru că nu voia să fie nevoit să şofeze tot drumul până la San Antonio, care aşa cum ştii e la o distanţă serioasă, ce crezi că a făcut? Mi-a făcut o ofertă, pe care n-am putut să o refuz. Întâi mi-a vorbit despre Serenity şi despre faptul că aici nu există un restaurant demn de menţionat. Apoi mi-a spus că a fost la bunul său prieten Eli Whitaker. Eli e un fermier bogat, care tot timpul e în căutarea unor investiţii bune. Dave l-a convins să-mi dea banii de început. Eli e proprietarul acestei clădiri, dar eu nu trebuie să plătesc chirie, până ce nu voi ajunge să am un profit mai mare. El e ceea ce numim noi un partener tăcut. Se uită rar prin registre şi în unele luni, când îmi iau extrasul de cont de la bancă, descopăr că depozitul meu a crescut. Nu cer asta, dar ştiu că el sau poate Trumbo îmi depun în cont nişte bani în plus.

— Par nişte oameni cumsecade, zise ea.

— O, aşa şi sunt, răspunse Jaffee. Eli e cam singuratic.

Vine pe aici destul de des, dar nu cred să fi părăsit Serenity de când s-a stabilit aici, acum cincisprezece ani. S-ar putea să reuşeşti să-l întâlneşti în după-amiaza asta. Dave îi aduce noua camionetă. Eli cumpără una nouă în fiecare an. Jordan îşi închipui că acuma Jaffee va pleca, aşa că întinse din nou mâna după un dosar. Dave e cea mai bună reclamă a mea, continuă Jaffee. Omului îi place ciocolata şi o mulţime de oameni vin aici, pentru că le spune ce bună e mâncarea.

— Trumbo Motors are un mecanic bun?

— Sigur că da. Mai mulţi. Am auzit că Lloyd te-a cam chinuit, chicoti Jaffee.

Ea deschise ochii mari.

— Ai auzit? Cum de ai auzit aşa ceva?

— E un oraş mic şi oamenilor le place să vorbească.

— Şi vorbesc şi despre mine? Nu putea să-şi stăpânească surpriza din voce.

— O Doamne, da. Tu eşti acuma senzaţia oraşului. O femeie frumoasă ca tine să vină aici, fără să-şi dea niciun fel de aere, vorbind cu oamenii obişnuiţi. Nu-şi putea imagina despre cine vorbea. În mod cert nu se simţea frumoasă. Şi cu ce oameni obişnuiţi vorbise ea şi ce înţelegea el prin obişnuiţi? Arăţi uluită, reluă el râjind. Aici e altfel decât la Boston.Ne place să credem că suntem mai prietenoşi, dar adevărul e că suntem cam băgăreţi. Trebuie să te obişnuieşti, fiecare cunoaşte treburile fiecăruia. Am să-ţi spun ceva. Când vine Dave cu camioneta lui Eli, intră şi aici pentru o bucată de tort, aşa

că am să ţi-l recomand.

Pun pariu pe o sumă serioasă că ştie deja despre situaţia maşinii tale.

— Dar ai spus că locuieşte în alt oraş…

— Aşa e, zise el. Locuieşte în Bourbon, dar toţi din Serenity îşi cumpără maşinile şi camionetele de la el. Are cel mai prosper negoţ de maşini din împrejurimi. Nu încetez să-i spun că ar trebui să-şi facă reclamă şi la televizor, aşa cum fac tipii aceia de la oraş, dar el spune că nu, nu vrea să fie fotografiat. E ruşinos în faţa aparatului, cred eu, şi îi place să facă afaceri cu localnicii. Vine mereu la Serenity, iar soţia lui îşi aranjează părul şi-şi face unghiile tot aici, aşa că aude ultimele noutăţi, de la celelalte doamne din salonul de frumuseţe.

În sfârşit, Jaffe ajunse la întrebările privind computerul şi când Jordan îi explică pentru ce erau diversele taste, păru satisfăcut. Se întoarse în bucătărie să se apuce de pregătirea unui sos, iar Jordan continuă să reflecteze la viaţa dintr-un orăşel.

Ar înnebuni-o ca fiecare să cunoască ce făceau toţi ceilalţi. Apoi se gândi la familia ei şi-şi dădu seama că deja trăia o astfel de viaţă.

Toţi cei şase fraţi ai ei erau drăguţi, dulci, dar îngrozitor de băgăreţi. Poate că se obişnuiseră să se interfereze în viaţa altora datorită meseriei lor. Patru acţionau în apărarea legii, deşi probabil că n-ar fi trebuit să-l numere şi pre Teo, deoarece el lucra la Departamentul de Justiţie şi spre deosebire de Nick, Dylan şi Alec, nu purta armă în

permanenţă. Erau obişnuiţi să-şi bage nasul în vieţile altora şi după cât îşi putea aminti, întotdeauna s-au asigurat să ştie ce făceau ea şi sora ei. Când erau la şcoala superioară, obişnuiau să-i sperie de moarte pe băieţii care le dădeau târcoale.Ar fi putut să se plângă tatălui ei, dar aceasta n-ar fi adus nimic bun, pentru că în secret era convinsă că şi el era de partea fraţilor ei.

Familiile mari sunt exact ca oraşele mici. Nicio îndoială în această privinţă.

Exact ca şi clanurile din regiunea muntoasă a Scoţiei, despre care citea. Conform materialului de cercetare al profesorului, clanul Buchanan îşi băga întotdeauna nasul unde nu trebuia. Se pare că ei cunoşteau fiecare acţiune, cât de mică, a clanului MacKenna şi orice era legat de aceştia îi înnebunea, transformând totul într-un viespar. Nu uitau niciodată nici cel mai neînsemnat fapt. Jordan nu-şi putea imagina cum erau în stare să urmărească acţiunile tuturor domeniilor din jur. Hârtiile erau împrăştiate pe toată masa. Încerca să descifreze unele note făcute de profesor pe margini. N-aveau niciun sens-numere, nume, semnul dolarului şi alte simboluri mâzgălite la întâmplare. Asta era o coroană? Unele dintre numere ar putea fi nişte date. Oare s-a întâmplat ceva important în 1284?

Îl auzi pe Jaffee râzând şi ridică ochii, exact când acesta ieşea din bucătărie.În urma lui venea un om care ducea o farfurie cu o felie uriaşă de tort de ciocolată. Probabil că era Dave Trumbo.

Renumitul personaj se îndreptă spre ea cu o mină încrezută. Faţa îi era dură, ca şi cum fiecare trăsătură fusese sculptată în piatră. Avea umerii laţi şi, din modul cum era îmbrăcat, cu o cămaşe albă apretată şi cravată în dungi, pantaloni gri închis şi mocasini negri, îşi dădu seama că dedica timp şi grijă aspectului său exterior. Trumbo era ceea ce mama ei ar fi numit un om spilcuit. Îşi luă de la ochi ochelarii de soare de firmă şi chicoti la ceva ce spusese Jaffee.

Avea un zâmbet captivant şi părea lipsit de griji. O privi direct în ochi, în timp ce-i strângea mâna şi afirma ce minunat e s-o cunoască. O, era realmente simpatic! Nici nu trebuia să-l întrebe dacă locuise în Texas toată viaţa. Spilcuitul Dave rostea cuvintele tărăgănat, ca un texan. Şi Noah s-a născut în Texas şi uneori foloseşte acelaşi fel de a vorbi, îşi aminti ea, mai ales când flirtează.

— Jaffee mi-a spus că ai avut necazuri cu Lloyd şi regret realmente să aud asta.

Dacă vrei, aş putea să am vreo două vorbe cu el. Şi dacă nu cooperează, am să-ţi spun ce voi face. Pot să-ţi duc maşina la Bourbon şi unul din mecanicii mei să o pună la punct. E o ruşine că n-ai putut să vii cu o maşină nouă. Aş putea să-ţi ofer de vânzare o *Chevy Suburban* nouă, pe care nimeni n-ar putea s-o dea peste cap.

— Maşina ei e închiriată, Dave, îi aminti Jaffee. El dădu din cap.

— Ştiu. De aceea i-am spus că e o ruşine că a călătorit cu aşa ceva.Ar trebui să-i pedepseşti pe oamenii care ţi-au

închiriat vechitura asta. Nu e corect să faci afaceri în acest fel. Jaffee îl informă pe Dave că venea de la Boston, iar ea răspunse la mai multe întrebări legate de oraşul ei. Dave nu fusese încă acolo, dar voia să-şi ducă familia în vacanţă.

— Dave are un băiat şi o fată, interveni Jaffee. Acesta aprobă cu un semn.

— Sigur că am. De aceea trebuie să muncesc atât de greu.Ar fi mai bine să mănânc tortul ăsta în bucătărie, ca nu cumva să treacă pe aici soţia mea. În după-amiaza asta vine în oraş să cumpere ceva, sau să-şi facă părul. E perfectă aşa cum e, dar îi place să se poarte, zice ea, după ultima modă din reviste. Dacă mă vede mâncând prăjitura asta, nu va rata ocazia.Mă ţine pe carbonaţi reduşi, grăsime redusă, regim cu gust redus. Se bătu peste stomac.

Mi s-a îngroşat puţin talia, dar tortul merită puţină tortură în plus.

Nu părea gras, părea în mare formă. Dar nu va mai rămâne aşa, dacă va continua să mănânce atât de multe dulciuri. Observase ceea ce-şi închipui că e capătul unei tăblii de ciocolată ce-i ieşea din buzunarul cămăşii. Dave iubea într-adevăr ciocolata. Jaffee se întoarse pentru a se uita prin geamul restaurantului.

— Eli îşi parchează camioneta vizavi, informa el. Pare perfect nouă.

— E veche doar de un an luna aceasta, zise Dave. De aceea încă mai umblă cu ea. Eli îşi poate permite orice

maşină doreşte şi Dumnezeu ştie că încerc să-l fac să cumpere un sedan luxos, dar continuă să-mi comande aceeaşi măria.În fiecare an aceeaşi maşină, doar un model mai recent. Nici măcar nu alege altă culoare.

Întotdeauna neagră. Jordan îl putea vedea pe fermier traversând strada. Eli Whitaker era un bărbat bine, înalt, brunet, categoric chipeş. Se aşteptase ca un fermier să poarte cizme de cowboy şi pălărie *Stetson*, dar el era îmbrăcat în blugi, o bluză sport şi pantofi de tenis. Când Jaffee i-o recomandă, îi adresă un zâmbet larg, iar mâna îi era fierbinte, când o strânse pe a ei.

— E o plăcere să te cunosc, Jordan, zise el. Jaffee îl informă rapid care e motivul venirii ei în oraş. Regret să aflu de ghinionul tău cu maşina, continuă fermierul, dar dacă există un loc minunat în ţară unde să eşuezi, cred că ai dat peste cel mai potrivit. Vei descoperi că oamenii din Serenity sunt foarte ospitalieri. Comunică-mi dacă există ceva ce aş putea să fac pentru a te ajuta.

— Mulţumesc, rosti Jordan. Toată lumea mi-a fost de mare ajutor. Maşina trebuie să fie gata mâine, după care plec. Cei trei bărbaţi stăteau la masa ei şi continuară să vorbească încă vreo câteva minute, deşi cea mai mare parte a conversaţiei era purtată de ei, ca doar asculta. În sfârşit, Dave Trumbo rosti:

— Ei bine, a fost o plăcere să stau de vorbă cu tine, Jordan Buchanan şi data viitoare când eşti prin regiune, să treci şi pe la *Trumbo Motors*. Nimeni nu mă întrece în comerţul cu maşini, se făli el. Îl bătu pe Eli pe umăr şi

continuă: Vrei o felie de tort, Eli? Hai la bucătărie, s-o lăsăm pe această tânără doamnă să se întoarcă la temele ei. Să se întoarcă la temele ei? Oare credea că se află la vreun curs de vară?

— Nu sunt teme, Dave, zise Jaffee. Citeşte nişte istorii despre rudele ei din Scoţia.

Întâmplări petrecute cu mult timp în urmă. A venit tot acest drum, pentru a cerceta hârtiile unui profesor de aici. E adevărat, Jordan?

— Da. E vorba de cercetările profesorului MacKenna. Dave se uită peste umărul ei la ceea ce citea.

— Înțelegi tot ce scrie aici? întrebă el. Jordan râse.

— Încerc. Uneori nu prea e clar.

— Mie mi se par ca nişte teme pentru acasă. Te las să lucrezi în pace. Se întoarse şi, în continuare cu mâna pe umărul lui Eli, se îndreptară spre bucătărie, cu Jaffee urmându-i îndeaproape. Timpul zburase şi era aproape ora patru când Jordan îşi adună hârtiile. Jaffee stătea în uşă privind-o cum îşi punea laptop-ul în sacoşa de voiaj. Se scarpină la ceafa şi zise:

— Ascultă, în legătură cu tastele alea.

— Da?

— Nu funcţionează. Suntem cam analfabeţi în materie de computere aici în Serenity, dar încercăm să ne aliniem restului Texasului şi al lumii. Toţi puştii învaţă să lucreze la computer în şcolile renumite, dar aici în Serenity nu s-a reuşit încă. Abia acum începe să se dezvolte oraşul, aşa că în curând vom construi prima noastră şcoală superioară,

unde sperăm să aducem câțiva profesori buni. Poate că aceştia vor putea să le predea şi unora dintre noi, bătrânii. Am un computer mare şi frumos în spate, dar nu răspunde la niciuna dintre comenzile pe care mi le-ai descris.! Am făcut ceva… Nu ştiu ce şi l-am stricat. Ea zâmbi.

— L-ai stricat? Numai dacă nu cumva ai izbit în el cu ciocanul. E greu să strici un computer. Voi fi încântată să arunc o privire.

— Aş aprecia mult gestul tău. Am chemat de nenumărate ori un tehnician în computere de la Bourbon, dar nu-şi târâie el picioarele până aici!

Fusese atât de amabil cu ea, lăsând-o să stea în restaurant toată ziua, încât acesta era cel mai neînsemnat lucru ce putea să-l facă pentru el. Îşi luă sacoşa şi-l urmă în bucătărie. Biroul lui Jaffee era o mică văgăună, lângă uşa din spate. Computerul era arhaic în comparaţie cu exigenţele actuale. Existau cabluri ce se întindeau în toate direcţiile. Cea mâi mare parte dintre ele nici nu erau necesare.

— Ce crezi? întrebă Jaffe. Poţi să o salvezi şi să o faci să meargă din nou?

— Pe ea?

— Da, uneori îi spun Dora, admise el sfios. Ea nu râse. Faţa i se roşise şi ştia că era jenant pentru el să admită că-şi umanizase echipamentul.

— Lasă-mă să văd ce pot face. Îşi dădea seama că mai avea destul timp pentru a merge la agenţia de asigurări şi

a termina copiatul hârtiilor din ultima cutie. Nu mai era multă treabă de făcut, aşa că, dacă agenţia închidea, putea să termine mâine dimineaţă tot. Jaffee se întoarse la treburile lui din bucătărie şi ea se apucă să lucreze la reabilitarea computerului. Reaşează fiecare cablu, înlătură două dintre ele, desfăcu unele şi reorientă altele două. Odată ce acest lucru fu făcut, nu-i luă decât foarte puţin timp pentru a-l face să funcţioneze. Apoi atacă programele pe care le instalase cineva în el. Şi acestea erau arhaice. Jaffee încercase să lucreze cu trei programe diferite, toate mult prea complicate. Dacă ar fi avut timp şi echipamentul necesar, ar fi introdus ea un nou program. S-ar fi distrat făcând asta dar, Doamne, ce ar putea să spună despre ea însăşi? îşi jură că, dacă vreodată le va pune nume, sau îşi va umaniza computerele, atunci va trebui să-şi facă bagajul.

Pentru că nu putea să instaleze un nou software, hotărî să încerce să simplifice unul din programele deja existente. Când Jaffee reveni pentru a vedea ce face, fu emoţionat să vadă ecranul luminat.

— L-ai făcut să funcţioneze din nou! O, mulţumesc cerului! Dar ce e toată păsărească asta pe care o scrii tu? I-ar fi luat prea mult să-i explice.

— Dora şi cu mine avem o mică discuţie. Când voi termina, îţi va fi mai uşor să manevrezi programul.La opt şi jumătate, după ce ultimul client plecă, Jaffee închise restaurantul şi se aşeză lângă ea, pentru a vedea ce schimbări făcuse.

Astfel mai petrecu o oră ajutându-l să se familiarizeze cu computerul. Făcu o mulţime de note pe nişte fiţuici şi le fixă pe perete. Îşi introdusese deja adresa ei de e-mail, aşa că dacă avea nevoie putea să-i scrie şi să-i pună întrebări, dar el o rugă să-i dea şi numărul de celular, în caz că nu va reuşi să facă poşta electronică să funcţioneze. Crezu că a terminat, când el îi dădu o mulţime de adrese de e-mail şi o rugă să le introducă şi pe acestea în computer. Eli Whitaker se afla în fruntea listei. Urma Dave Trumbo. Zâmbi când citi adresa lui de e-mail: Periculosul

Negustor Dave. Îl adăugă şi pe acesta fără să comenteze şi trecu la următorul.

Când totul fu terminat, Jaffee insistă să o conducă la motel.

— Ştiu că nu e departe şi mai sunt şi luminile stradale, dar am să merg totuşi cu tine. Vreau să-mi dezmorţesc picioarele. Afară era tot cald, dar temperatura scăzuse totuşi puţin, odată cu apusul soarelui. Când ajunseră la drumul de acces de la intrarea în motel, Jaffee îi ură noapte bună şi plecă încet mai departe.

Jordan intră în hol gândindu-se cum să o ia pe drumul cel mai scurt spre camera ei. Dar holul era plin de femei. Amelia Ann se grăbi să o întâmpine la uşă.

— Sunt aşa de fericită că ai putut s-o faci.

— Pardon? rosti Jordan. Fiica Ameliei Ann, Candy, stătea la biroul din faţă.

Imprimase numele lui Jordan pe o etichetă roz şi se grăbi să i-o agate pe piept.

— Suntem încântate că ai putut să ni te alături, se agită Amelia Ann.

— La ce să mă alătur? întrebă Jordan zâmbindu-le femeilor care o priveau.

— Sărbătorim ultima seară de celibat a Charlenei, dinaintea căsătoriei. Ţi-o aminteşti pe Charlene, zise ea în şoaptă. Ea te-a lăsat să-ţi copiezi hârtiile la agenţia de asigurări unde lucrează.

— Da, desigur. Jordan căută printre feţele zâmbitoare pe cea a Charlenei. E aşa de amabil că m-ai invitat, dar nu vreau să mă bag.

— Nu se pune problema, protestă Amelia Ann.

Ne face plăcere să te avem printre noi. Jordan coborî vocea.

— Dar n-am niciun cadou pentru ea.

— Uşor de rezolvat, zise Amelia Ann. Ce ar fi să-i oferi un set de vase de porţelan? Charlenei i-a plăcut un model realmente frumos: Vera Wang.

— Da, aş fi încântată… începu Jordan.

— Nu fi îngrijorată în legătură cu asta. Le comand eu mâine şi să le trec pe nota ta de plată. Candy? Du-te şi fă încă o etichetă pentru cadou şi scrie numele lui Jordan pe ea. Jordan le cunoscu pe toate cele douăzeci şi trei de femei şi fu mulţumită că şi ele purtau toate etichete cu numele lor. În următoarea oră asistă la despachetarea cadourilor, în timp ce bea punch dulce, lichior de mentă şi mânca prăjituri albe cu o glazură groasă şi cleioasă. Când se înapoie în cameră, procentul de zahăr din organismul

ei era la apogeu. Căzu pe pat adormind.

Şi dormi adânc toată noaptea. A doua zi dimineaţa cercetă toate convorbirile telefonice înregistrate şi nu părăsi motelul decât după ora zece.

Îşi făcuse planul să treacă pe la agenţia de asigurări, să copieze restul hârtiilor, să le aducă la motel şi apoi să se ducă la garajul lui Lloyd şi să aştepte acolo să-i termine reparaţiile. Şi le va termina, hotărî ea, chiar dacă va trebui să stau în spatele lui şi să-l împung cu o rangă. Un lucru e sigur: nu va mai fi de acord cu niciun fel de amânare sau surpriză. Dar planul nu funcţiona. Charlene îi dădu veşti proaste.

— Ne-au luat xeroxul acum o oră, când Steve i-a spus vânzătorului că n-are intenţia să-l cumpere. Mai ai multe hârtii de copiat?

— Cam două sute de pagini, răspunse ea. Îi mulţumi din nou Charlenei şi-şi îndreptă paşii spre motel. Deci un nou plan! Va ridica maşina, va vedea dacă funcţionează xeroxul de la băcănie şi dacă acela nu va putea să-i copieze toate hârtiile, va căuta altul. Lloyd se plimba încoace şi-n colo prin faţa garajului. În clipa în care o zări strigă:

— E gata. Totul e gata. Mai devreme decât am zis. Ţi-am spus că o repar şi aşa am şi făcut. E bine? Era foarte nervos. Mâna îi tremură când îi întinse nota de plată, cu cheltuielile pe puncte. În mod evident se grăbea să se descotorosească de ea, pentru că nici măcar nu numără banii pe care i i-a dat.

— E ceva în neregulă?

— Nu, nu, se grăbi el să răspundă. Acuma poţi să pleci. Fără să mai arunce o privire înapoi, se grăbi să între în garaj. Îşi puse geanta şi laptop-ul pe bancheta de lângă ea şi porni motorul. Totul părea să funcţioneze bine. Lloyd, hotărî ea, îi face concurenţă profesorului MacKenna în ciudăţenii. Era fericită că nu trebuia să mai aibă de a face cu el. Şofa direct până la băcănie şi fu în culmea fericirii să găsească acolo un xerox modern, cu toate semnalele şi anexele necesare. Se apucă de treabă. Reflectă că putea să termine totul în aproximativ două ore, dacă se grăbea. Apoi îl va suna pe profesor şi-i va înapoia cutiile. Mai bine să te asiguri decât să regreţi, îşi aminti ea. Pentru a fi pregătită, în caz că maşina va face iar figuri când va ajunge pe autostradă, cumpără apă şi plănui să se oprească şi la benzinărie să cumpere ceva antigel pentru radiator, dacă se va fisura din nou.

Căra afară din magazin patru bidoane de 3 litri de apă, câte două în fiecare mână.

Parcarea era pustie. Nici nu era de mirare. Nimeni n-ar alege să vină după cumpărături pe căldura îngrozitoare a zilei. Era deja caniculă. Îşi micşoră ochii împotriva soarelui care dogora cimentul. Se simţea ca şi cum avea impresia că va arde în totalitate doar traversând parcarea. Puse jos bidoanele, lângă portbagajul maşinii.În timp ce scotocea prin geantă după chei, observă o bucată de plastic ieşind prin crăpătura portbagajului. Ciudat că n-o observase până acuma! încercă să tragă de ea, dar nu cedă.

Apoi găsi cheile, le introduse în broască şi capacul portbagajului sări în sus, iar ea făcu un pas înapoi. După care privi înăuntru… Şi îngheţă, închise din nou încet capacul.

— Nu, şopti ea. Nu se poate! Clătină din cap negând. Avea halucinaţii, asta era tot. Mintea îi juca feste. Probabil tot zahărul ăla îngurgitat… Şi căldura. Da, asta era. Căldura. Avea un atac din cauza căldurii teribile şi nu-şi dădea seama.

Deschise din nou capacul. Simţi că inima încetează să-i mai bată. Acolo, încolăcit ca o pisică, în cea mai mare pungă ziplock pe care o văzuse vreodată, se afla profesorul MacKenna. Ochii lui lipsiţi de viaţă erau larg deschişi, parcă o priveau. Fu atât de şocată, că nici nu mai putea să mai respire. Nu-şi dădu seama cât de mult a stat acolo privind mortul, două secunde, probabil trei, dar parcă a trecut o eternitate înainte ca mintea să-i permită trupului să reacţioneze.

Apoi reacţiona. Aruncă din mâna geanta, se poticni de unul din bidoanele cu apă şi izbi capacul portbagajului închizându-l. Nu conta cu câtă disperare încerca, nu putea să se convingă că acel cadavru nu se afla în portbagajul ei.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea acolo?

Bine, va trebui să se uite din nou! Dar, Doamne, nu voia deloc s-o facă! Inspiră adânc, răsuci din nou cheia şi mintal îşi încorda toate puterile.

O, Doamne, era tot acolo! Lăsă cheia în broască, alergă în partea cealaltă a maşinii şi se aplecă prin geam, pentru

a-şi apuca celularul de pe locul din faţă.

Pe cine trebuia să sune? Departamentul de Poliţie Serenity? Cel districtual sau cel local? Pe şerif? Sau FBI-ul? Jordan ştia în mod cert două lucruri. Primul că era o fiinţă normală şi al doilea, că era gata să-şi piardă minţile. Era un cetăţean care respecta legile, fir-ar să fie! Nu putea să care un cadavru în portbagaj şi să n-aibă nici cea mai vagă idee ce să facă cu el. Avea nevoie de un sfat şi repede. Prima persoană pe care voi să o sune fu tatăl ei. Era judecător federal, aşa că ştia ce să facă. Dar i-ar fi stârnit îngrijorarea, aşa cum s-ar fi întâmplat cu cea mai mare parte dintre taţi, şi avea destule pe cap acuma, cu procesul acela exploziv ce urma să aibă loc la Boston. Hotărî să-l cheme pe Nick. Lucra în FBI şi îi va spune ce să facă. Deodată sună telefonul. Sunetul o sperie atât de tare, încât scoase un ţipăt şi aproape aruncă telefonul din mână.

— Da? Vocea ei răsună sugrumată.La telefon era sora ei. Părea că nu-i observase isteria din voce.

— N-ai să-ţi închipui ce am găsit. Nici măcar nu căutam o rochie, dar am sfârşit prin a cumpăra două. Erau de vânzare la solduri şi eram gata să-ţi cumpăr şi ţie una, dar m-am gândit că gusturile noastre sunt atât de diferite, că probabil nu ţi-ar plăcea. Să mă duc înapoi să-ţi cumpăr şi ţie una? Perioada de reduceri nu va dura mult şi oricum trebuie să mă întorc…

— Ce?? o, Doamne, Sidney, despre ce vorbeşti? Nu contează. Eşti acasă?

— Da. De ce?

— Mai e cineva cu tine?

— Nu, răspunse ea. De ce? Jordan, ceva nu e în regulă?

Se întrebă cum ar fi reacţionat Sidney dacă i-ar fi spus adevărul: *da, ceva nu e în regulă. În portbagajul maşinii mele se află un cadavru.*

Nu putu să-i spună. Dacă Sidney ar fi crezut-o, realitatea ar fi dat-o peste cap şi oricum de la Boston n-ar fi putut să facă nimic. În afară de asta, oricât de drăguţă era sora ei mai tânără, niciodată n-a putut să ţină un secret şi imediat îi va căuta pe mama şi pe tatăl lor şi le va spune tot. Dă-ţi seama, va spune oricui care va voi să asculte!

— Am să-ţi explic mai târziu, zise ea. Acuma trebuie să-l sun pe Nick.

— Aşteptă. Ce fac cu rochia? Vrei… Jordan închise telefonul, fără să răspundă la întrebare, şi imediat formă numărul celularului lui Nick. Fratele ei nu răspunse. În schimb răspunse Noah, partenerul lui. Dumnezeule din cer, nu putea să mai întârzie să vorbească, dacă voia să-şi salveze viaţa!

— Bună, Jordan. Nick nu poate vorbi acuma. Am să-i comunic să te sune el. Tot în Texas eşti?

— Da, dar Noah…

— Un stat vast, nu-i aşa?

— Am dat de necaz. Panica din vocea ei pătrunse prin telefon, puternic şi clar.

— Ce fel de necaz? întrebă el repede.

— În portbagajul maşinii mele se află un cadavru. Şi în aceeaşi clipă, el:

— Fără glume! Putea oare să fie mai blazat decât atât?

— E într-o pungă Ziplock.

— Da??? Nu ştia de ce a simţit nevoia să adauge şi această mică informaţie, dar în acel moment i s-a părut de importanţă vitală ca el să ştie despre punga de plastic.

— Şi e îmbrăcat într-o pijama cu dungi albastre şi albe. Dar fără papuci.

— Jordan, inspiră adânc şi calmează-te.

— Să mă calmez? Ai auzit ce-am spus? Ai înţeles partea cu cadavrul din portbagajul maşinii mele?

— Da, am auzit ce ai spus, răspunse el cu o voce de un calm înnebunitor. Suna ca şi cum informaţiile ei n-ar fi fost mare lucru, ceea ce desigur era ridicol. Cu toate acestea însă, faptul că era atât de calm o ajută să suporte totul mai bine. Ştii cine e? mai întrebă el.

— Profesorul MacKenna, răspunse ea. Inspiră adânc şi coborî vocea. L-am întâlnit la recepţia de nuntă a lui Dylan. Am cinat cu el aseară. Nu, nu e adevărat. Acum două seri. L-am considerat de-a dreptul dezgustător. Mânca aşa ca un animal sălbatic. E oribil să vorbeşti despre un mort în felul acesta, nu-i aşa? Atâta doar că nu era mort. Îşi dădu seama că e incoerentă şi se opri în mijlocul frazei. O dubiță mică tocmai intrase în parcare şi se oprise lângă uşa băcăniei. Din ea coborî o femeie de vârstă mijlocie, îi aruncă o privire lui Jordan şi apoi intră. Trebuie să plec de aici, şopti ea în continuare. Trebuie să mă descotorosesc de cadavru, nu-i aşa? Vreau să spun că e evident că voi fi arestată pentru asasinat.

— Jordan, unde eşti acuma?

— Mă aflu în parcarea unei băcănii din Serenity, Texas. E un oraş atât de mic încât de abia îl zăreşti pe hartă.La aproximativ 60 de kilometri vest de Bourbon,

Texas. Poate că aş putea să azvârl trupul undeva. Ştii tu, să găsesc un loc izolat şi…

— N-ai să arunci nicăieri cadavrul. Iată ce trebuie să faci. Anunţă, şi aşa voi face şi eu, explică el. Am să trimit câțiva agenţia FBI acolo în aproximativ o oră, cel mult două. Phoenix nu e prea departe. Nick şi cu mine vom sosi şi noi acolo foarte repede.

— Voi fi arestată pentru crimă? Dumnezeule, aud sirenele. Vin după mine, nu-i aşa?

— Jordan, închide şi anunţă înainte ca ei să sosească. Dacă te arestează, cere un avocat şi nu scoate un cuvânt. Ai înţeles? Vaietul sirenei indică faptul că poliţia era doar la două blocuri depărtare, când operatorul de la 911 răspunse apelului lui Jordan. Îi explică rapid ce urgenţă avea şi apoi îi dădu numele şi locaţia.

Operatorul o sfătui să rămână unde era, când un *sedan* cenuşiu intră în parcare pe două roţi.

— Tocmai a sosit maşina şerifului.

— A şerifului? Operatorul păru surprins.

— Da, răspunse Jordan. Aşa scrie pe portiera maşinii şi sunt sigură că poţi să auzi sirena la telefon. Jordan nu mai auzi următoarea întrebare a operatorului. Maşina scrâșni oprindu-se la aproximativ şase metri depărtare şi un om sări afară de pe bancheta din faţă, de lângă şofer. Nu

purta uniformă. Venea în fugă spre ea, cu o expresie îngheţată pe figură. Ea zări ceva zburându-i prin faţă şi instinctiv se întoarse pentru a se proteja, dar lovitura o izbi în obrazul drept şi leşină.

CAPITOLUL 9

Disputa era în legătură cu jurisdicţia. Jordan auzi voci ridicate şi deschise ochii, exact când un paramedic îi punea o pungă cu gheaţă pe obraz, încercă să-l împingă deoparte. Era ameţită şi dezorientată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă, în timp ce făcea efortul de a se aşeza.

Cimentul îi ardea braţul. Unul dintre paramedici, un tânăr îmbrăcat într-o uniformă albastră, o apucă de braţ pentru a o ajuta. Simţind că încă i se învârteşte capul, se sprijini de el.

— Ai primit o lovitură zdravănă, zise el. Asta s-a întâmplat. Când Barry şi cu mine am sosit, fraţii Dickey erau deja aici. L-am auzit pe şeriful Randy ţipând la J.D., fratele lui, din cauză că acesta a sărit din maşină şi a năvălit spre tine. Totuşi a încetat să mai strige, când m-a văzut pe mine alergând prin parcare. Acuma el şi fratele lui se ceartă cu şeful poliţiei din Serenity.

— Care e motivul disputei? întrebă ea. Capul îi pulsa şi-şi simţea falca parcă ar fi fost scoasă din ţâţâni.

— J.D.continuă să susţină că te-ai împotrivit arestării şi că el şi-a închipuit că-şi ajută fratele când te-a lovit pentru

a te potoli, astfel încât şeriful Randy să-ţi poată pune cătuşele.Pe măsură ce treceau secundele, Jordan devenea din ce în ce mai lucidă.

— Nu e adevărat.

— Ştiu că nu e, şopti el în aşa fel încât fraţii Dickey să nu-l audă. Barry şi cu mine am interceptat apelul tău la 911 şi am sosit aici cât de repede am putut, ceea ce n-a însemnat prea mult, deoarece mica noastră clinică se află doar la trei blocuri depărtare. Ştiam că ţi s-a întâmplat ceva. O clipă te-am auzit vorbind clar ca un clopoţel şi în clipa următoare te-am auzit aproape ţipând. Ştii ce vreau să spun?

— Mi-a zburat telefonul din mână.

— L-a sfărâmat în bucăţele, asta a făcut. Mi-e teamă că trebuie să-ţi cumperi altul. Acuma se ceartă chiar în legătură cu telefonul tău. Şeriful Randy spune că erai în districtul lui când s-a întâmplat, după care ai fugit încoace. Acuma te afli în districtul Grady, explică el. Randy Dickey e şerif în districtul Jessup şi cum a ajuns şerif e un mister pe care niciunul dintre noi nu-l poate dezlega. Trebuie că a făcut o mulţime de promisiuni. Oricum, jurisdicţia şerifului Randy se termină la capătul podului de peste pârâu. Odată ce ai reuşit să ajungi pe podul acesta, te găseşti în districtul Grady. Avem şi noi un şerif dar e în vacanţă în Hawaii, împreună cu soţia şi copiii şi de fapt nu-l vedem decât o dată pe lună deoarece locuieşte la est de district. Barry, celălalt paramedic, asculta discuţia. Mesteca în colţul gurii o scobitoare, pe

care o muta dintr-o parte în alta.

— Singurul motiv pentru care şeriful Randy vine pe aici este pentru că fratele lui locuieşte în Serenity. Îi place să meargă la pescuit împreună cu el. Del, ar trebui să o faci să ţină punga aia cu gheaţa pe obraz. Deja s-a întins vânătaia până sub ochi. Cred că e nevoie să o ducem la clinică să-i facem nişte radiografii.

— Nu. Sunt bine. N-am nevoie de radiografie.

— Nu putem să te silim să vii cu noi, zise Del. Dacă refuzi tratamentul nu e nimic de făcut, dar dacă începi să te simţi rău de la stomac sau eşti ameţită, sa ne spui, bine?

— Da. Am să vă spun.

— Pot să te întreb ceva? reluă el. Ce e cu povestea asta cu cadavrul din maşina ta? Era să-mi provoace un atac de cord. Barry şi cu mine ne dăm seama că n-ai nimic de a face cu asasinatul, deoarece dacă ai fi avut, în mod cert n-ai fi sunat la 911, nu-i aşa?

— Arăţi ca şi cum te-ar durea, interveni Barry.

— Sunt bine. Nu mă doare decât puţin capul, asta e tot, şi nu vreau să iau nimic care să-mi potolească furia. Jur pe ceruri…

— Ei lasă, lasă, nu e bine să te înfurii, mai zise Barry. Mai ales după ce ai primit o astfel de lovitură. Del îi făcu semn lui Barry să se apropie.

— Dacă Maggie Haden nu poate să se descurce în treaba asta, cât ai bate din palme va lăsa totul pe seama şerifului Randy şi a fratelui său. Barry fu de acord.

— Totuşi nu cred că va scăpa o astfel de ocazie, sub

niciun motiv, şopti el.

— Cine e Maggie Haden? întrebă Jordan. Încerca să vadă ce fac fraţii Dickey, dar paramedicii îi blocau vederea.

— E cea de colo. Ea e şeful poliţiei, răspunse Del. Şeful şi şeriful Randy au avut o relaţie. Ştii despre ce vorbesc? Toată lumea din oraş ştie că el i-a făcut rost de funcţia asta.

— N-ar fi trebuit să primească o astfel de funcţie, bombăni Barry. N-are calificarea necesară. Doar pentru că a făcut parte din forţele de poliţie de la Bourbon, nu înseamnă că putea să fie şef în Serenity. Dar pentru că pe aici nu s-a mai întâmplat nimic deosebit, cred că oamenilor nu le pasă dacă ştie ce face sau nu.

Îşi mută scobitoarea în cealaltă parte a gurii şi se aşeză pe vine în faţa lui Jordan.

E un fel de răsplată, şopti el. Ea voia funcţia, iar Randy i-o datora, deoarece s-a însurat cu altcineva şi a lăsat-o cu buza umflată.

— De cât timp e şeful poliţiei? întrebă Jordan.

— De aproximativ un an, răspunse Del.

— Mai curând de doi ani, explică Barry.

— Nu te lăsa influenţată de felul cum arată. E mult mai dură decât crezi. Poate fi o adevărată viperă. Jordan se aplecă în cealaltă parte a lui Del, pentru a vedea mai bine. Şeful avea părul oxigenat blond-arămiu şi era suficient de machiată, pentru a putea să apară într-un spectacol de circ.

— Să obţii funcţia de şef al poliţiei e o treabă grozavă pe aici. Serenity e cam rămas în urmă. Secţia de poliţie are doar un computer şi toate apelurile la 911 sunt preluate prin Bourbon.

— Mă simt mult mai bine, interveni Jordan. Şi mă oboseşte să stau pe pământ şi să fiu doar spectator. Lăsați-mă să mă scol. Barry o ajută să se ridice, dar n-o lăsă să plece. Insistă să se aşeze pe bara din spate a ambulanţei.

— Să te sprijini de mine dacă te simţi ameţită. Surprinzător, dar nu era deloc ameţită, însă obrazul ce-i palpita îi amintea că unul din cei doi fraţi a lovit-o.

Clocotind de furie era gata să-i întrebe pe paramedici care dintre cei doi era J.D., când Barry continuă: ascultă, dacă şeful hotărăşte să scape de tine, am să spun că te ducem la clinică pentru a-ţi face o radiografie. Sincer să fiu, nu trebuie să te duci nicăieri cu fraţii ăştia.

— În regulă, fu ea de acord. Sunteţi foarte amabili cu mine. Apreciez mult asta. Ştiu că par suspectă. Sunt străină de oraş…

— Şi mai e şi cadavrul acela din maşina ta, îi aminti Del.

— Da, spuse ea. Dar sunt nevinovată. N-am ucis pe nimeni şi vă asigur că nimeni n-ar fi fost mai surprins decât mine, când am deschis portbagajul.

— Fac pariu că aşa e. Apropo, numele meu e Del şi el e Barry.

— Mă numesc Jordan Buchanan şi…

— Ştim cine eşti. Şeful ţi-a luat deja permisul de conducere din portofel, zise Barry.

Ţi-a citit numele cu glas tare. Nu-ţi aminteşti? Del, poate că ar trebui să ne hotărâm şi s-o ducem totuşi să-i facem o radiografie. Nu-şi dăduse seama că cineva îi cotrobăise prin geantă, pentru a o identifica. Oare a leşinat când a fost lovită? Poate că a fost doar nesimţită. Asta era ceea ce obişnuia mama ei să o întrebe, când făcea ceva care o supăra. Eşti nesimţită?

— N-am nevoie de radiografie, zise ea pentru a doua oară. Şi n-am făcut nimic rău.

— Să pari vinovată şi să fii vinovată sunt două lucruri diferite, zise Del. Îşi luă stetoscopul de după gât şi i-l dădu lui Barry.

— Cred că o să fii bine, şopti Barry în timp ce strângea stetoscopul şi-l punea în cutia de metal, pe care o izbi pentru a o închide. Şeful ştie că nu te aflai în districtul Jessup şi mai ştie că n-ai fost implicată în niciun fel de urmărire cu maşini. Există un martor.

— Şi martorul o va împiedica pur şi simplu să te dea fraţilor Dickey.

— Totuşi ar putea, zise Del.

— Nu, nu poate, îl contrazise Barry. Nu, dacă există un martor. Femeia care a ieşit din băcănie a văzut tot ce s-a întâmplat. A sunat şi ea la 911 şi i-a spus operatorului ce a văzut şi cum J.D. a privit-o pe domnişoara Buchanan, fără să fie provocat. Spunea că J.D. a sărit din maşină parcă era urmărit de un roi de viespi, a apucat-o de mâna cu telefonul şi a lovit-o îngrozitor. Apoi i-a smuls telefonul.

— Domnişoara Buchanan trebuie să înalţe o rugă ca J.D.

să nu pună mâna pe martor şi să nu-l sperie de moarte, pentru a-şi schimba depoziţia.

— Nu contează. Toate telefoanele pentru urgenţă sunt înregistrate, aşa că există o casetă şi J.D. nu poate schimba ceea ce e deja pe casetă.

Cei doi bărbaţi continuau să vorbească despre ea, ca şi cum Jordan n-ar fi fost de faţă. Era uimită că nimeni nu se ocupa de cadavru. O văzuse pe şeful poliţiei aruncând o privire în portbagaj, dar asta a fost tot. După câte ştia Jordan, nimeni altcineva nu s-a mai uitat. Paramedicii în mod cert nu. Nimeni nu părea interesat să afle cine e victima. Se întreba când vor începe să se ocupe de această problemă.

— Crezi că va trebui să ducem cadavrul la Bourbon? întrebă Del.

— Fac pariu că da. Dar va trebui să mai rămânem pe aici, până ce vor sosi oamenii care marchează locul crimei, împreună cu judecătorul de instrucţie care va dispune în privinţa cadavrului. Obosită să mai fie ţinută pe tuşă, Jordan le mulţumi încă o dată paramedicilor, apoi se îndreptă spre şefă şi aşteptă ca ea să o remarce. Unul din fraţii Dickey observă că mâinile lui Jordan erau libere.

— Cineva trebuie să-i pună cătuşe acestui suspect, zise el. Cineva care până acuma trebuia să-şi cunoască meseria. Jordan mai făcu un pas.

— Tu eşti cel care m-a lovit? El n-o privi în ochi.

— Nimeni nu te-a lovit, o repezi el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Randy, uită-te la faţa

ei. În mod al naibii de sigur, cineva a lovit-o, ţipă Maggie Haden. Şi există şi un martor. Deoarece şeriful arăta foarte surprins, ea adăugă cu un semn: da, există. Un martor care l-a văzut pe fratele tău aruncându-i femeii telefonul din mână şi trăgându-i un pumn.

Coborând vocea, continuă: aşa că puteţi, să vedeţi că acuma nu mai poate fi făcut sau schimbat nimic. E prea târziu. S-ar putea intenta un proces în legătură cu asta.

J.D. se aplecase peste capota maşinii şerifului şi începu să strige la şeful poliţiei, dar când auzi de martor, se năpusti spre ea.

— Care martor? Cine a văzut asta? Am să fiu acuzat de ceva ce n-am făcut, trebuie să cunosc numele acestui martor!

— La vremea potrivită, J.D., răspunse şefa.

— Şef Haden, vreau să depun o plângere, solicită Jordan.

— Tu să taci din gură, o repezi Haden.

— Vreau să-l arestaţi, insistă Jordan. Şefa dădu din cap.

— Nu-mi pasă ce vrei tu. Acuma taci din gură.J.D. dădu aprobator din cap şi zise:

— Randy, nu ţi se pare curios că şefa îi aplică un tratament puţin cam dur unui suspect violent, care a ucis un om. Nu poţi să nu fii de acord cu asta. Dovada se află aici, pentru a fi văzută de oricine. Cadavrul nu e în maşina mea sau a ta,

Randy. E în maşina ei. Şi de când ne pasă nouă de felul cum e tratat un asasin?

Fraţii Dickey erau cei mai respingători indivizi pe care-i întâlnise Jordan vreodată. Amândoi erau construiţi ca nişte foşti luptători, ai căror muşchi căzuseră. Cefele le erau groase, umerii rotunzi.J.D. era mai înalt decât fratele lui, dar nu cu mult. Randy căra cu el un abdomen uriaş şi faţa îi era alungită de o bărbie dublă. Ambii inşi aveau ochi mici, dar ai lui J.D. erau aproape ca ai unui dihor. Şefa poliţiei îşi îndreptă în sfârşit atenţia spre Jordan.

— Numele meu este Haden, zise ea. Tu cine eşti?

Deoarece ţinea în mână legitimaţia de conducător auto a lui Jordan, şefa ştia exact cine e, dar dacă voia să îndeplinească toate formalităţile, ea nu se va opune.

Îi spuse numele şi adresa.

— Am nevoie de răspuns la unele întrebări, acum şi aici. Ştii cine e omul din portbagajul acestei maşini? întrebă ea. Mortul. Îi cunoşti numele?

— Da, răspunse Jordan. Numele lui e Horace Athens MacKenna.

— Cum de îl cunoşti? întrebă ea. Jordan explică repede unde şi cum l-a întâlnit pe profesor şi de ce se afla în Serenity. Şefa Haden nu arăta că ar fi crezut nici măcar un cuvânt din cele spuse de ea.Ai să vii cu mine la secţia de poliţie, continuă ea. Va trebui să dai mai multe explicaţii. Aşteptăm aici până soseşte judecătorul de instrucţie, aşa că, să nu-mi faci necazuri, sau îţi pun cătuşele chiar acum. Fără un cuvânt, şeriful Randy şi fratele lui se întoarseră spre maşina lor.

J.D. avea un zâmbet dezgustat pe figură.

— Pot să-ţi pun o întrebare? rosti Jordan.

Încă mai clocotea de furie, dar încerca să-şi păstreze calmul.

— Fă-o repede. Tonul ei era tăios.

— De unde ştie şeriful că există un cadavru în portbagaj?

— Spune că fratele lui a primit pe celular o informaţie confidenţială. Nu ştiu dacă spune adevărul sau nu. Şeriful Randy ignoră comentariul. Fratele lui însă, nu. Răsucindu-se, strigă:

— Tocmai m-ai făcut mincinos? Când şefa nu-i răspunse, J.D.continuă: ai intenţia să crezi vorba unei asasine, mai curând decât a unui cetăţean ce respectă legea?

— FBI-ul poate verifica înregistrările de pe celularul şerifului şi să afle toate apelurile telefonice ale ambilor fraţi, din ultimele douăzeci şi patru de ore. Asta te va ajuta, nu-i aşa? întrebă Jordan.J.D. scoase un sforăit.

— Da, sigur că da.Ca şi cum FBI-ul îşi va bătea capul cu un asasinat din oraşul acesta de doi bani. Nu-ți voi acorda nicio atenţie.

— I-am chemat deja şi sunt pe drum, răspunse Jordan. În mod cert, cu această declaraţie captă atenţia tuturor.

— De ce ai chemat FBl-ul? întrebă şeful.

— Eratele meu Nick e agent FBI.Am vorbit cu partenerul lui şi m-a asigurat că el şi Nick vor fi în curând aici, dar între timp, vor trimite înainte câțiva agenţi de la biroul teritorial de care aparţine acest district. Şeriful

Randy nu părea să fie deranjat auzind că şi FBI-ul va fi implicat.J.D. însă părea speriat şi furios.

— Blufează. Şeriful Randy continua să se îndrepte spre maşină. Aşteptaţi, mai strigă J.D.Fratele meu are dreptul să-i pună nişte întrebări.

— Nu, n-are, răspunse Jordan. Ochii lui J.D. o sfredeliră. Ea nu se clinti. Ştia că încerca să o sperie, dar nu era în situaţia de a da înapoi, sau de a se umili. El făcu un pas ameninţător spre ea. *Continuă*, gândi ea. Cu primul lui pumn o luase pe nepregătite, dar nici nu se gândea să admită să se mai întâmple odată., De data aceasta va fi pregătită.

— Maggie, intenţionezi să laşi FBI-ul să vină şi să-ţi spună ce să faci? scânci J.D.

După tot ce am făcut pentru tine, Randy şi cu mine? N-ai fi fost un şef de poliţie atât de bine plătit, dacă n-ar fi fost pentru… Haden i-o reteză.

— Ascultă, zise ea. Nu las pe nimeni să-mi spună ce trebuie să fac. Randy!

La chemarea ei, şeriful se întoarse.

— Ce e, Maggie?

— Ia spune, ce făceaţi prin părţile astea? Şi cum de nu eşti în uniformă?

— Plănuisem să-mi iau o zi liberă, răspunse el. Nu vezi undiţele din maşina mea? Am venit să merg la pescuit cu fratele meu.

— Întotdeauna când te duci la pescuit conduci camioneta, sublinie ea.

Astăzi nu, nu-i aşa?

— Nu e cazul să mai născoceşti nimic. Du-le şi ocupă-te de pescuit şi lasă-mă să-mi fac treaba.

— Dar FBI-ul… începu J.D.Intenţionat, Jordan îl întrerupse.

— Sper că secţia voastră de poliţie e suficient de încăpătoare pentru a-mi găzdui familia. Sunt sigură că până acuma toţi fraţii mei au auzit vestea și se află pe drum. Şi am o mulţime de fraţi. Nostimada e că cea mai mare parte dintre ei sunt implicaţi în aplicarea legii. Lui Theo, cel mai mare frate, zise ea cu un ton supărător de vesel, nu-i place să se laude, dar e într-un post înalt din Departamentul de Justiţie. Se uită la faţa urâtă a lui J.D. când adăugă: Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. Alec lucrează pentru FBI sub acoperire, dar va dori sa vină şi el. O, apoi există Dylan. Şi el e şef de poliţie. Îmi imaginez că va voi să aibă o mică discuţie eu şeriful Randy şi cu J.D. Vedeţi, niciunul dintre ei nu va crede inepţia cu urmărirea de maşini.Ca şi mine, se vor întreba cine şi de ce minte.

— Ticăloaso, mârâi J.D.

— Urcă în maşină J.D., i se adresă fratele lui. Maggie, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Rămâi unde eşti, i se adresă şefa lui Jordan. Băieţi, continuaţi să o supravegheaţi, le strigă apoi paramedicilor în timp ce se grăbea spre şerif. Din locul unde se afla, Jordan îi privi pe cei doi discutând. Şefa se apropiase cât de mult a putut de şerif şi dădu din cap de mai multe ori,

în mod evident aprobând ce-i spunea acesta. *Nu prea e bine*, gândi Jordan. *Nu e bine deloc.*

Trecură câteva minute şi până la urmă fraţii Dickey urcară în maşină şi plecară.

Şefa Haden arăta dezgustată.

— Am intenţia să aflu ce se petrece aici. Ce te-a tăcut să-l provoci pe şerif?

— N-am făcut nimic, protestă Jordan. Ca şi cum Jordan n-ar fi scos un cuvânt, continuă:

— O să-mi spui de ce voia şeriful să te ia cu el, pentru a te interoga. Ce ştie despre tine? Înainte ca Jordan să poată spune că nu avea nici cea mai vagă idee ce se afla în minţile întortochiate ale celor doi fraţi Dickey şi că putea doar să ghicească, judecătorul de instrucţie, cu ochelari de soare şi pălărie de cowboy tip Dallas, trase maşina în parcare într-un nor de praf roz. Del o apucă pe Jordan de braţ.

— Vino în spatele ambulanţei şi aşteaptă-ne. Jordan plecă cu paramedicii, dar continuă să se uite la şefa Haden, care se afla lângă maşina închiriată de ea discutând cu judecătorul de instrucţie. Când fu gata de plecare, o urcă pe Jordan pe bancheta din spate a maşinii de patrulare, dar nu-şi bătu capul să-i pună cătuşele. Se îndreptară spre primul colţ şi se opriră. Haden îl sună pe adjunctul ei şi îi lăsă soţiei acestuia un mesaj să-l găsească şi să-i spună să vină cât mai repede posibil la sediul poliţiei.

— Spune-i lui Joe că investighez o crimă. În sinea ei,

Jordan se făcu mică de frica auzind încântarea din vocea femeii. Şefa porni motorul şi străbătură oraşul cu sirena urlând.

CAPITOLUL 10

Sediul poliţiei era extrem de mic. Jordan reflectă că arăta ca platoul de filmare al unui vechi film western. Existau două birouri cu un grilaj de lemn înalt până la brâu între ele şi o uşă batantă ce ducea la biroul mic cât o chilie din spate, pentru şerif. La stânga, o uşă conducea la un hol, cu un cabinet de toaletă şi o celulă de închisoare. Nu mai exista decât o singură persoană în sediu, o tânără care sta în faţa unui computer plângând. Când şefa şi Jordan intrară, îşi tampona ochii cu manşeta mânecii.

— Tot mai ai necazuri, Carrie?

— Ştii că nu pot să sufăr obiectul ăsta.

— Sigur că ştiu. Dar n-ai făcut nimic de când ai obţinut slujba asta, decât să te plângi.

— N-am obţinut eu slujba, bolborosi ea. Am fost silită. Şi nici nu m-am plâns prea mult.

— Nu te certa cu mine în faţa unui suspect.

— Sunt suspectă? întrebă Jordan. Se aştepta ca şefa să-i spună că desigur e suspectă. La urma urmei, cadavrul se află în maşina ci. Apoi şefa îi va citi drepturile, iar ea va solicita asistenţa unui avocat. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplară.

— Eşti suspectă? repetă şefa. Clătină capul şi se

încruntă, ca şi cum nu reuşea să se hotărască. Am să hotărăsc acest lucru, după ce te voi interoga. Jordan îşi închipui că probabil glumeşte, dai privirea de pe faţa ei arăta că era cât se poate de serioasă. Oare credea că Jordan va răspunde de bunăvoie la întrebările ei acuzându-se singură, astfel încât să o poată aresta? E de domeniul fanteziei, gândi ea. E pur şi simplu ireal. Dar celula era destul de reală. Era ascunsă după colţul biroului din faţă. Şefa o conduse în celulă, apoi ieşi afara închizând uşa.

— Te încui aici, ca să mă asigur că n-ai să pleci, în timp ce mă duc să stau de vorbă cu oamenii care marchează locul crimei. Iau şi cheia, în caz ea vine cineva şi vrea să-ţi dea drumul. Jordan nu scoase nicio vorbă. Nu putea. Rămăsese fără cuvinte.

Trebuia să se calmeze şi să-şi adune gândurile, aşa că se aşeză pe pătuţul existent şi-şi puse mâinile pe genunchi, cu palmele în sus, cu spatele drept, privind fix peretele de piatră din faţa După câteva minute închise ochii şi încercă să-şi amintească exerciţiile de yoga pentru căpătarea păcii interioare, de care-i vorbise instructorul. În regulă, nu putea să vorbească despre o pace interioară, dar măcar dacă ar fi putut să-şi încetinească bătăile inimii şi să-şi potolească respiraţia, poate că astfel ar fi putut să-şi liniştească surescitarea. Trecură cam două ore, înainte ca şefa să se înapoieze la sediu. Deschise celula şi trase spre ea un scaun cu spătarul drept. Jordan putea să o audă pe asistentă murmurând în cealaltă cameră, dar nu putea să-şi dea seama ce spunea.

— Asistenta ta plânge? întrebă Jordan. Şefa îngheţă.

— Categoric nu. N-ar fi ceva profesional. Amândouă auziră un suspin.

— Greşeala mea, rosti Jordan.

— Am să înregistrez acest interviu, anunţă Haden în timp ce scotea un reportofon mic şi-l aşeza pe pătuţ. Era incredibil de proastă. Jordan era gata să o întrebe dacă mai investigase vreodată o crimă, dar întrebarea n-ar fi făcut decât să o înfurie, în special dacă i-ar fi amintit că nici măcar nu-i citise drepturile. Am să-ţi pun câteva întrebări, continuă. Eşti gata să-mi dai nişte răspunsuri corecte? Dar nu aşteptă ca Jordan să-i răspundă. Nu începe să-mi povesteşti că ai condus o maşină fără să ştii că în ea se afla un cadavru. Tonul ei acuzator nu-i conveni lui Jordan.

— Ți-am spus, am luat maşina de la garaj şi nu m-am uitat în portbagaj până n-am ajuns la băcănie.

— Şi prietenul acesta al tău, profesorul MacKenna, s-a întâlnit cu tine într-o zi, iar două zile mai târziu a fost găsit asasinat, iar tu n-ai idee cum s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Cred că trebuie să am un avocat, care să fie prezent, dacă intenţionezi să continui să-mi pui astfel de întrebări, zise Jordan politicoasă. Haden pretinse că nici n-a auzit-o. Numai în două feluri se poate juca acest joc, hotărî Jordan. Deci, de acum înainte se va face că nu înţelege niciuna din întrebările puse. Până la urmă se opri frustrată.

— Am crezut că s-ar putea să avem o discuţie prietenească, zise ea. Jordan o studie pe femeie.

— M-ai încuiat într-o celulă şi înregistrezi fiecare cuvânt

pe care-l rostesc. Asta nu mi se pare ceva prietenesc.

— Ascultă. N-o să reuşeşti să mă intimidezi, cum ai făcut cu fraţii Dickey vorbind despre FBI şi Departamentul de Justiţie. O să-ţi iei un avocat când voi spune eu că poţi să-ţi iei şi mai trebuie să ştii că, deoarece nu cooperezi, devii şi mai suspectă în acest caz de investigare a unei crime. Întrerupse reportofonul şi în sfârşit se apucă să-i citească lui Jordan drepturile. Apoi scoase scaunul afară şi izbi uşa celulei încuind-o. O oră mai târziu se ivi de după colţ spunând: uite o carte de telefon. Poţi să te uiţi prin ea şi să-ţi angajezi un avocat. Poţi să-ţi chemi unul chiar şi din est, dacă asta e ceea ce vrei, dar vei rămâne în această celulă până îmi vei răspunde la întrebări. Nu-mi pasă cât va dura. Îi întinse cartea printre gratii şi adăugă: să-mi comunici când vrei să dai telefonul ăla.

Ar putea să o forţeze astfel şi să o acuze de asasinat? Dacă măcar ar şti cu aproximaţie când a fost ucis profesorul, ar putea să descopere unde era în acel moment şi dacă o văzuse cineva. Spera să nu fi fost ucis în timpul nopţii, deoarece nu putea să dovedească că a stat în camera ei de motel. Puteau să spună că fugise până la casa profesorului, îl ucisese şi apoi pusese cadavrul în portbagajul maşinii ei, care era încuiată în garajul lui Lloyd? Şi ce motiv ar fi avut? Vor falsifica ceva?

Raţionamentul acesta nu ducea nicăieri. Nu avea suficiente informaţii pentru a-şi întocmi apărarea… şi niciun alibi. Nu ştia nici măcar cum fusese ucis profesorul.

A fost prea uluită pentru a se uita bine la el, aşa cum era înfăşurat ca gunoaiele într-o ghenă. Se afla complet în afara mediului ei obişnuit… sau în afara zonei ei de confort, cum ar spune Noah. Toate acestea sunt numai din vina lui, hotărî ea, deoarece el a subliniat cât de ternă îmi e viaţa.Ar fi continuat să fie perfect fericită, dacă n-ar fi ştiut cât de plictisitoare era. Iar acuma se simţea total lipsită de putere. Pentru a supravieţui, trupul are nevoie de hrană şi apă, Jordan însă avea nevoie de un computer şi un telefon celular. Fără aparatura ei tehnică era pierdută. Lui Jordan nu-i plăcea să se simtă lipsită de autocontrol. Când va ieşi de aici… Dacă va ieşi… Îşi va lua vreo doi ani şi se va înscrie la un curs de drept. Nu s-ar simţi atât de vulnerabilă acuma, dacă ar cunoaşte legea, nu-i aşa?

Şefa îi întrerupse gândurile pline de auto-compătimire.

— Intenţionezi să suni un avocat, sau nu?

— Am hotărât să-l aştept pe fratele meu. Şefa inspiră sonor.

— Tot mai continui povestea asta? Totul pentru a trage de timp. O să-ţi schimbi tu hotărârea destul de curând, deoarece nu vei primi nimic de mâncare sau de băut, până ce nu vei începe să cooperezi. Indiferent cât de mult va dura. Te înfometez de moarte, dacă trebuie, ameninţă ea.

— Și asta e ceva legal? întrebă dulce Jordan. Haden o fulgeră cu privirea. Apoi se lovi în piept şi comentă:

— Pot face orice vreau în acest oraş. Înţeles? Nu sunt aşa de blândă cum arăt.

Jordan nu mai rezistă.

— Nimeni n-ar putea nici măcar să se gândească la faptul că arăţi blândă.

Tocmai reuşise să o scoată din sărite. Faţa ei se aprinse.

— Mă întreb cât de obraznică ai mai fi, dacă m-aş hotărî să te dau pe mâna fraţilor Dickey. Îndreptă un deget spre Jordan şi era gata să o ameninţe din nou, când fu întreruptă de Carrie.

— Maggie?

— Ţi-am spus să mi te adresezi cu şefa Haden, urlă ea.

— Şefa Haden?

— Ce e?

— FBI-ul e aici.

CAPITOLUL 11

— Unde e? întrebă Nick.

— Asta e ancheta mea, zise şeful Haden. FBI-ul n-are ce căuta aici.

Nick şi Noah intraseră în secţia de poliţie aşteptându-se să aibă de a face cu un profesionist competent în respectarea legii. Greşiseră. Şi niciunul dintre ei nu era în dispoziţia de a suporta ieşirile prosteşti ale cuiva din teritoriu.

— Ţi s-a pus o întrebare, lătră Noah. Unde e?

— Nu e treaba voastră unde e ea, replică Haden. Aşa cum v-am spus deja, aceasta e investigaţia mea. Tu şi prietenul tău trebuie să ieşiţi din sediul poliţiei. Nick îi spusese deja că Jordan e sora lui şi îi arătase legitimaţia şi

împuternicirile.

Acuma era rândul ei. Să fie a naibii, dacă nu-i va răspunde la întrebări!

Şefa Haden a trebuit să facă un pas înapoi, pentru a se îndepărta de furia lui, dar grilajul de lemn se afla în spate oprind-o. Ştia că începuse acţiunea cu stângul, dar n-avea intenţia să dea înapoi. Cu cât mai curând vor realiza cei doi cine e şef aici, cu atât mai bine. Omul care se legitimase drept agentul Nick Buchanan era aprig şi de natură să intimideze, dar nici pe departe atât de înfricoşător ca agentul care intră odată cu el. Era ceva în ochii lui albaştri pătrunzători care o avertiză să nu-i stea în cale. Ştia că nu-i va lua prea mult timp înainte de a se năpusti asupra ei şi nu voia să-i dea ocazia s-o facă. Singura alternativă era să lovească ea prima. Nick era gata să-şi piardă stăpânirea de sine, când tânăra care stătea în faţa unui ecran de computer stins începu să vorbească:

— Sora ta se află într-o celulă imediat după colţ. E bine, dar aşteaptă până ai s-o vezi. Înfăşură pe un deget o şuviţă din părul ei ondulat şi-i zâmbi lui Noah, în timp ce le dădea informaţia.

— Sora mea e închisă într-o celulă? întrebă Nick.

— Exact, răspunse şefa după ce-şi fulgeră asistenta cu privirea.

— De ce e acuzată?

— N-am intenţia să divulg încă această informaţie, răspunse ea. Iar tu n-o să-ţi vezi sora şi nici n-ai să vorbeşti cu ea, până ce n-am terminat eu cu întrebările.

— Nick, oare chiar aşa a spus, până ce n-a terminat ea? întrebă Noah. Părea amuzat.

Nick nu-şi luă ochii de la Haden când răspunse:

— Exact aşa a spus. Ea îşi scoase buza inferioară în afară, iar ochii i se îngustară:

— Locul acesta nu e sub jurisdicţia voastră.

— Doamna are impresia că poate să se opună guvernului federal, remarcă Noah.

Haden era furioasă. Cei doi agenţi o presau împinse portiţa batantă şi rămase în picioare în uşă. Blocându-le accesul spre celulă.

Agenţii FBI sunt nişte bătăuşi aroganţi, se gândi ea, şi i se opuneau. Cei doi erau atât de plini de ei şi se mişcau pe acolo cu atâta obrăznicie! Dar habar n-aveau cu cine au de a face. Faptul că o femeie ajunsese în poziţia de şef al poliţiei din Serenity, Texas, ar fi trebuit să le dea de înţeles că nu era puf de pudrat. Deşi Serenity era un oraş de însemnătate zero, trebuise să acţioneze din greu şi să-i strângă pe alţii cu şurubul, atât la propriu cât şi la figurat, pentru a ajunge aici. Cei doi musculoşi purtând insigne şi arme o năuciseră câteva minute, dar acuma era din nou stăpână pe situaţie, aşa că n-o să-i spună ei ce avea de făcut. O să-i strângă şi pe ei cu şurubul. Era oraşul ei şi regulile ei. Aici ea era puterea.

— Am să-ţi spun ce poţi să faci. Îţi laşi numărul de telefon la asistenta mea şi, când voi termina de interogat suspectul, te voi suna. Apoi se adresă lui Nick: acuma pleacă, ieşi din secţia mea de poliţie şi lasă-mă să mă

întorc la treabă. Fratele suspectului zâmbea. Îi trecu prin minte că va începe să râdă. Eventualitatea aceasta nu prea era în avantajul ei.

— Ce avem de făcut în această situaţie? voi să ştie Nick. Bravada lui Haden încetă busc. Noah începuse să se îndrepte spre ea. Se dădu la o parte din drumul lui, cu un pas. Dacă nu s-ar fi mişcat, ar fi trecut peste ea, sau prin ea. Nu era nicio îndoială în această privinţă. Noah îşi aruncă ochii peste umăr spre Nick şi rânji.

Nick încuviinţă.

— Da, dar trebuie s-o faci cu calm. Acel ceva ţinea de o tactică anume. Noah fusese întotdeauna în stare să îngheţe sângele în vene cuiva, bărbat sau femeie, doar cu privirea. În ce-l privea pe Nick, nu-şi perfectase încă această artă, după părerea lui Noah.

— Poţi să-i iei tu cheia, zise Noah.

— Ascultaţi. Nu-i dau drumul femeii ăsteia, până ce nu începe să coopereze, vocea lui Haden era ridicată, dar morocănoasă. De cealaltă parte a peretelui, Jordan aştepta cu răbdare ca cineva să vină să-i dea drumul. Ştia că Nick şi Noah sosiseră, deoarece putea să o audă pe şefa poliţiei certându-se. Când îl văzu pe Noah, umerii îi coborâră de uşurare. Era aşa fericită să-l vadă. El fu speriat de felul cum arăta.

— Ce ţi s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc. Şi mie îmi face plăcere să te văd. Noah îi ignoră sarcasmul. Având în vedere circumstanţele, cea mai mare parte dintre femei ar fi fost destul de supărate,

gândi el, dar Jordan nu era ca cea mai mare parte dintre femei. Indiferent cât de mizerabil arăta, încă îi mai impunea. Nu putea decât să-i admire vioiciunea spiritului. Se rezemă de gratiile de oţel şi-i zâmbi:

— Vrei să ieşi de aici? răspunse exasperată:

— Tu ce crezi?

— Am să-ţi spun. Tu îmi relatezi ce i s-a întâmplat frumoasei tale feţe şi eu îţi dau drumul. Îşi atinse delicat obrazul şi se trase înapoi.

— Un pumn a ajuns pe faţa mea, zise ea. E şi Nick aici? Nu-l aud.

— Nu pot să-mi imaginez că ai putea să auzi ceva, în afară de strigătele femeii ăleia.

— Cum aţi reuşit să ajungeţi atât de repede? Am crezut că veţi trimite întâi nişte agenţi de prin părţile astea.

— Am luat un avion charter, aşa că n-a mai fost nevoie să-i chem şi pe ei.

— A urcat Nick de bunăvoie într-un avion de mici dimensiuni? Era nevoie de o teribilă putere de convingere pentru a-l face să urce într-un jumbo-jet comercial.

Nu mi-l pot imagina zburând cu un avion mic.

— N-am spus că de bunăvoie. A trebuit să-l împing, până l-am urnit. Era impresionată.

— I-a fost rău? întrebă zâmbind la această eventualitate. Era comic să-l vezi cum se înverzeşte!

— Da, i-a fost. Ea râse.

— Sunt aşa de fericită că vă aflaţi aici amândoi, admise ea. El ridică din umeri.

— Ar trebui să fii. Astăzi aroganţa lui nu o deranja prea mult. O auzi pe şefa ridicând din nou vocea şi întrebă:

— Ce se întâmplă acolo?

— Nimic important. Fratele tău are doar o mică discuţie cu şeful poliţiei.

— Haden e o adevărată dulceaţă, nu-i aşa? Noah râse.

— E tot atât de dulce ca un şarpe cu clopoţei, zise el. Încearcă să scoată nume prost statului meu natal, totuşi nu mă îngrijorează prea mult. Nick poate să o stăpânească. Jordan încerca să-şi netezească bluza şifonată.

— Crezi că poţi să găseşti cheia şi să mă scoţi din celula asta? întrebă ea cu drăgălăşenie.

— Categoric, fu el de acord. Imediat ce îmi vei spune al cărui pumn s-a izbit de faţa ta. În acel moment Haden sosi ca o furtună de după colţ, cu o privire acră pe figură şi cu cheia în mână. Descuie uşa celulei, bombănind ceva printre dinţi, ceea ce Jordan pretinse că n-a auzit şi rosti:

— S-a sugerat… să ne aşezăm şi să discutăm despre tot. Ştii… Să ajungem până la fundul acestui mister. Nick se afla în uşă. Părul lui Jordan îi căzuse peste faţă, acoperindu-i-o aproape în întregime, dar când îl netezi dându-l pe spate, el îi descoperi vânătaia.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el. Ce nenorocit de…

— E în regulă, interveni ea repede, înainte de a putea să-şi termine înjurătura. Sunt bine, realmente. Ochii lui străluceau de furie, când i se adresa şefei:

— Tu eşti responsabilă pentru asta?

— Categoric nu, îl repezi ea. Nici măcar nu eram acolo

când s-a petrecut incidentul ce se pretinde că a avut loc.

— Se pretinde? Noah se răsuci pentru a o înfrunta pe Haden.

— Jordan, cine te-a lovit? întrebă Nick. În timp ce el punea întrebarea, şefa smulse uşa deschizând-o. Apoi nu se mişcă din dreptul lui Jordan, dar Noah făcu un pas înainte, o prinse pe aceasta de braţ şi o trase spre el. Jordan, răspunde-mi, ceru Nick.

— Numele lui e J.D.Dickey. Nu ştiu ce înseamnă J.şi D.Fratele lui Randy e şeriful districtului Jessup. Cei doi se aflau împreună în maşina şerifului Randy. Acuma suntem în districtul Grady, adăugă ea.

— De ce n-a fost arestat tipul care te-a agresat?

— Am încercat să depun o plângere.

— Ce vrei să spui că ai încercat? întrebă Nick.

— Vreau să spun că am încercat. Dar nu m-a lăsat ea. Fratele ei şi Noah rămaseră fără grai. Nu se confruntaseră niciodată cu o asemenea lipsă de competenţă.

Intrară cu toţii în biroul din faţă. Deoarece nu erau suficiente scaune şi nici spaţiu să se aducă altele, sfârşiră prin a rămâne în picioare, tot grupul, lângă biroul asistentei. Jordan observă că aceasta încerca fără prea mare succes, să-i atragă atenţia lui Noah. Maggie Haden ocoli grupul şi se îndreptă spre biroul ei, pe a cărui margine se aşeză mişcându-şi nerăbdătoare un picior, în timp ce asculta discuţia.

— Îl vom băga la zdup, promise Noah.

— Unde ai fost arestată, exact? mai chestiona Nick.

— Trei sau patru blocuri mai departe de aici.

— N-a fost arestată, strigă Haden.

— Atunci de ce am fost încuiată într-o celulă? Adu-ţi aminte ce ai spus! Că n-ai intenţia să-mi dai nimic de mâncat sau de băut, până ce nu-ţi voi răspunde la întrebări. De asemenea, mi-ai mai spus că nu-ţi pasă, chiar dacă mor de foame.

— N-am spus astfel de lucruri. Carrie fusese încântată să-l privească în linişte pe Noah, până ce auzi cele spuse. Ridică brusc capul şi pentru o secundă încetă să-şi mai învârtească buclele pe deget.

— Ba da, ai spus. Te-am auzit eu, zise ea.

— Blufam, răspunse şefa.

— Blufai? întrebă Noah. Nu cumva noi numim asta: a minţi un agent federal şi a obstrucţiona justiţia, Nick?

— Chiar aşa îi spunem, fu el de acord. Vrei s-o arestezi tu, sau trebuie s-o arestez eu?

— Hei, opriţi-vă! Vocea lui Haden se ridicase cu o octavă. Sora ta nu coopera. A trebuit să o închid.

— Jordan, e adevărat? întrebă Nick.

— Tu ce crezi?

— Răspunde la întrebare, ceru el impacientat. Acuma Nick se comporta mai mult ca un frate mai mare, decât ca un agent FBI, ea însă era mulţumită şi fericită că se afla aici, plictisind-o cu atitudinea lui plină de importanţă.

— Am cerut un avocat, începu ea, şi de asemenea am informat-o pe Haden că a trebuit să te sun. Atunci ea mi-a spus că nu sunt suspectă, dar că va trebui să mă

interogheze înregistrând totul pe reportofon, iar când eu n-am răspuns la întrebările ei acuzatoare în lipsa unui avocat, s-a răzgândit şi a hotărât că de fapt sunt suspectă. Întorcându-se spre figura acră a femeii, continuă: nu pot să-mi amintesc. Asta a fost înainte, sau după ce m-ai ameninţat că mă dai pe mâna fraţilor Dickey? Toţi se răsuciră pentru a o privi pe şefa, aşteptându-i explicaţiile.

Pieptul lui Haden se ridică inspirând profund.

— N-am făcut o astfel de ameninţare.

— Ba da, ai făcut, interveni de bunăvoie Carrie.Ai spus… Şefa i-o reteză, cu o aruncătură aspră de privire:

— Pune-ţi căluş în gură, Carrie, şi înapoiază-te la computerul ăla. Eşti în timpul serviciului, nu în vacanţă. Faţa lui Carrie deveni roşie ca focul. Îşi aplecă ochii şi privi tastatura. Jordan putu să vadă cât de jenată era că Nick şi Noah auziseră cele spuse de şef.

— Nu pot să lucrez la computer. Obiectul acesta stupid s-a stricat.

Jordan simţi pentru ea o undă de milă întrebându-se ce e mai îngrozitor, să lucrezi pentru un astfel de şef îndrăcit, sau să te întorci la închisoare pentru a ispăşi şi restul sentinţei. Carrie era de compătimit. Nu ştiu ce să fac, mai adăugă aceasta. Deşi era supărător că, indirect o ajuta astfel pe şefa poliţiei, Jordan nu se putu opri totuşi să n-o ajute pe Carrie. Cu un oftat, trecu dincolo de ea, atinse două taste, aşteptă o jumătate de secundă, apoi mai apăsă câteva taste şi ecranul computerului se lumină. Carrie arăta ca şi cum tocmai fusese martora unui miracol. Cu

ochii larg deschişi o privi pe Jordan şi şopti:

— Cum ai făcut asta?

În timp ce Jordan explica, Nick se certa cu şefa în privinţa jurisdicţiei. Ei îi plăcea cuvântul şi îl folosea ca răspuns, indiferent ce întrebare i se punea.

— Medicul legist ţi-a comunicat ora aproximativă a decesului victimei? întrebă el.

— E sub jurisdicţia mea şi deci e cazul meu. Nu e nevoie să-ţi bagi tu nasul.

— De ce nu i-ai adus aici pe J.D.Dickey şi pe fratele lui, mai întrebă el.

— Ce treabă ai tu cu şeriful?

— Ce treabă a avut el în districtul Grady?

— E sub jurisdicţia mea, pufni Haden.

— Când ai intenţia să-l arestezi pe J.D.Dickey? întrebă el. Se auzi celularul lui Haden. Le întoarse spatele agenţilor şi îi ocoli ducându-se la biroul ei. Apoi îşi acoperi gura:

— Ştiu cine e, se repezi ea printre dinţi. Ascultă! Mă presează să te arestez. Trecură mai multe secunde, apoi Haden zise: pentru că ai bătut-o pe femeie. Tu de ce crezi că ar dori ei să te arestez?

— Nu ştie că putem auzi fiecare cuvânt rostit? îl întrebă Noah pe Nick.

— Aparent, habar n-are. Vocea lui Haden se ridică.

— Îţi spun că am mâinile legate. Fac tot ce pot mai bine. Întrerupse legătura şi-şi băgă celularul în birou. Nick aşteptă până se întoarse, înainte de a întreba ceea ce era

evident:

— Ai vorbit cu J.D.Dickey?

— Nu.

— Dacă nu-l aduci încoace, îl vom aduce noi.

— E sub jurisdicţia mea. Nick o mai întrebă o dată dacă medicul legist îi stabilise ora aproximativă a morţii profesorului MacKenna.

— Am răspuns deja la întrebarea asta. E sub jurisdicţia mea şi deci e cazul meu. Îşi încrucişa braţele pe piept şi începu să dea din picior. Vreau să ieşiţi de aici…

— Nu plecăm nicăieri, interveni Noah.

— Care a fost cauza morţii? mai întrebă Nick.

— E sub jurisdicţia mea, repetă ea lungind cuvântul. Şi a continuat tot aşa.

Indiferent ce întrebare i se punea, jurisdicția era singurul ei răspuns. Jordan se simţea ca şi cum asista la un meci de tenis, cu privirea alergându-i dintr-o parte în alta, între fratele ei şi şefa. Carrie îi atinse braţul pentru a-i atrage atenţia.

— Cum de nu reuşesc să scot nimic din imprimantă? Jordan se aplecă peste birou şi răspunse:

— Imprimanta nu e conexată la computer. Apoi atenţia i se întoarse spre cearta ce continua. Carrie o distrase din nou.

— Ai putea să o aranjezi? pleda ea.

— Da, în regulă!

— Am găsit manualul computerului, şopti Carrie. Acuma îşi ţinea ochii îndreptaţi spre şefă pentru a se

asigura că aceasta nu ascultă. Dar nu l-am citit. Ei i-am spus că da, dar… Ştii tu. Am fost ocupată cu altceva. Cred că ar fi trebuit să-l citesc, nu-i aşa?

— Probabil că ar fi fost o idee bună, răspunse Jordan. Înconjură biroul şi începu să aranjeze cablurile, în timp ce Carrie continua să şuşotească:

— Fratele tău arată realmente bine, dar are verighetă. Aia e verighetă, nu?

Jordan zâmbi.

— Da, este.

— Soţia lui trăieşte? Vreau să spun că sunt tipi, care continuă să poarte verighetă ani de zile după ce le moare soţia.

— Da, soţia lui trăieşte şi e foarte fericit în căsnicie. De fapt, el şi Laurant aşteaptă cel de al doilea copil, peste trei luni. Vocea lui Carrie coborî şi mai mult.

— Şi Jaffee e arătos. Vreau să spun că-şi pierde părul şi toate alea, dar asta nu face decât ca el să arate şi mai sexy. Am trecut pe lângă restaurantul lui în pauza mea de ieri şi i-am văzut pe el şi pe prietenii lui stând de vorbă cu tine. Fermierul acela bogat… Ştii despre cine vorbesc… numele lui e Whitaker.. Ei bine, e pur şi simplu un tip fierbinte. E genul subţire, dar pot să-ţi spun că are muşchi şi mie îmi plac muşchii. Fac pariu că e foarte bun, nu crezi? Jordan nu răspunse, dar se pare că lui Carrie nu-i păsa. Ăsta de aici e un dur, făcu ea semn spre Noah, totuşi e cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut vreodată. Oare exista vreun bărbat pe care Carrie să nu-l găsească sexy? Oare

cât timp a stat în închisoare? Jordan spera că discuţia s-a terminat, dar Carrie n-avea intenţia să renunţe: Vreau să spun… Nu eşti de acord?

— Da, e sexy, acceptă Jordan.

— Aşa cred şi eu. Tocmai atunci Jordan se întâmplă să ridice ochii spre Noah şi realiză că acesta o privea. Auzise oare conversaţia? Spera că nu.

Haden fu chemată de alt apel telefonic şi Jordan profită de ocazie:

— Nick, acuma ce se întâmplă?

— Îl aşteptăm pe avocatul tău.

— Cine e? întrebă ea.

— Nu l-am cunoscut, dar vine cu nişte recomandări foarte serioase.

— Doctorul Morganstern l-a convocat, confirmă Noah. Uluită, oftă şi-şi duse mâna la gât.

— I-aţi spus şi doctorului Morganstern despre toate astea? De ce i-aţi spus?

Doctorul Morganstern era un om sclipitor şi părerea lui conta mult pentru ea. Nu voia să creadă nimic nefavorabil despre ea sau să-şi închipuie că într-un fel oarecare e răspunzătoare de încurcăturile astea.

— Şi ce mare scofală e cu asta? întrebă Noah.

— N-ar fi trebuit să-l deranjaţi pe doctor. E un om ocupat. Nick dădu din cap.

— Lucrăm pentru el, adu-ţi aminte. Nu puteam pur şi simplu să plecăm, fără a-i face cunoscut unde ne ducem. A trebuit să-i spunem ce facem aici şi de ce.

— Şi asta de ce te nemulţumeşte pe tine? întrebă Noah.

— Tocmai v-am spus de ce. E un om foarte ocupat, răspunse ea în timp ce se îndrepta spre Noah şi se aşeză pe marginea biroului alături de el. Realmente nu-mi pasă. Dar n-am vrut să-l deranjaţi. Asta e tot. El o înghionti.

— Ba da, îţi pasă. Se aplecă spre ea şi şopti: nu l-ai ucis tu pe tipul ăla, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, îi şopti la rândul ei.

— Atunci nu ai niciun motiv să fii îngrijorată.

— Spune-i asta lui Haden.

— Ea nu mai e problema ta. Înainte de a-i putea cere o explicaţie, celularul lui Nick sună. Acesta se uită la numărul de pe ecran şi i se adresă lui Noah:

— Ne sună Chaddick. Apoi deschise telefonul şi întrebă: ce ai aflat?

Jordan atinse braţul lui Noah:

— Cine e Chaddick?

— Un agent FBI care dă câteva telefoane pentru noi şi cercetează unele lucruri. Se va implica şi el în povestea asta, dacă e nevoie.

— Apreciez situaţia, continuă Nick convorbirea telefonică. E în regulă.Ne întâlnim acolo. Te sun când plec din Serenity. Eşti pe cale să rezolvi totul? Grozav! încă o dată, mulţumesc. Când termină discuţia, Jordan şi Noah îl priviră aşteptând.

Sugrumat, rosti Nick fără altă introducere.

— Deci a fost ceva de foarte aproape şi personal, remarcă Noah.

— O crimă pasională, zise Nick. A fost folosită o funie. Chaddick spune că au fost găsite nişte fibre incrustate în piele.

— E nevoie de multă putere pentru a sugruma pe cineva.Mă îndoiesc ca Jordan să aibă o astfel de putere. Chiar şi venind pe la spate, chiar şi folosind elementul surpriză…

— N-am sugrumat pe nimeni.

— I-ai văzut gâtul? întrebă Nick.Ai observat vreo zgârietură, sau piele de altă culoare?

— Nu, n-am văzut.

— Ai avut lentilele de contact? Ai putut să vezi…

— Da. Purtam lentilele. Am putut vedea perfect.

— Atunci cum ai putut să ratezi… I-o reteză scurt.

— Ascultă, zise ea din ce în ce mai iritată. Am fost aşa de ocupată să observ că era înfăşurat în plastic, ca un sandvici! O, Doamne, n-am să mai mănânc niciodată nimic dintr-o pungă Ziplock.

— Jordan, adună-te, zise Nick. Nu e momentul să fii prea emotivă. Ştiu că acest lucru e supărător…

— Supărător? Coborî de pe birou şi făcu un pas spre el. Felul cum mă simt este mai mult decât supărător. El ridică mâna.

— Calmează.te. Încerc doar să obţin cât mai multe informaţii posibil, înainte de sosirea avocatului tău.Aş dori să te foloseşti de puterea ta de observaţie…

Ea mai făcu un pas în direcţia lui.

— Dar eu ştii ce aş dori? Aş fi vrut să-l fi chemat pe

Theo. Noah o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Totuşi nu l-ai chemat pre Theo. L-ai sunat pe Nick. O făcu să se aşeze din nou pe birou. Cu ea ce sugerezi să facem? întrebă arătând-o pe şefa poliţiei. Femeia se plimba în sus şi-n jos prin biroul ei, în timp ce vorbea la telefon. Cred că ar trebui să o încuiem şi să aruncăm cheia.

— Jordan? şopti din nou Carrie.

— Da, Carrie?

— Nu trebuie să-l înfurii pe fratele tău.Aş vrea să fi avut şi eu un frate, care să mă ajute când am dat de necaz. Am un frate, adăugă repede. El conducea maşina cu care a evadat. Totuşi până la urmă n-a reuşit. L-au prins şi pe el. Jordan nu ştia ce să spună, dădu pur şi simplu din cap. Deoarece m-ai ajutat cu nenorocitul ăsta de computer, vreau şi eu să te ajut. Ştii că Maggie… Vreau să spun Haden… a trăit cu şeriful Randy Dickey? Toată lumea din oraş credea că se vor căsători. Şi ea a crezut, dar el s-a însurat cu altcineva. Şi ştii ce am mai auzit: şeriful Randy are legătură prin noua lui soţie cu unul din consilierii oraşului. Aşa a reuşit să obţină postul de şef al poliţiei pentru Maggie, şi s-o aducă aici în Serenity. Am auzit că totuşi era pe cale să fie concediată din vechiul ei post. Îşi duse mâna la gură.ca şi cum avea de împărtăşit un secret şi vorbi în şoaptă: aşa că a venit aici şi le-a făcut o mulţime de favoruri fraţilor Dickey. Făcu cu ochiul. Le permitea să facă tot felul de treburi. Cel puţin aşa am auzit.

— Dar ce se întâmplă cu adjunctul ei? El ce face?

— O, el nu seamănă cu ea. El ar fi trebuit să primească

funcţia de şef al poliţiei. Are mult mai multă experienţă şi lucrează de mult timp aici. Am auzit că îşi caută serviciu în altă parte, în afara oraşului Serenity.

— Nici nu mă îndoiesc. E probabil de-a dreptul îngrozitor să lucrezi pentru ea.

— Aş putea să-l găsesc, dacă e nevoie.

— Ai putea?

— Sigur că aş putea. Adjunctul Davis e un om de neînduplecat, dar e cinstit, după câte ştiu eu şi e singurul bărbat care se culcă doar cu nevasta lui.Pe mine mă tratează ca pe o fiinţă umană.

— Aţi vrea să dea Carrie un telefon, pentru a vă ajuta să-l găsiţi pe adjunct? îl întrebă Jordan pe Noah.

— Ar fi realmente amabil din partea ei, răspunse Noah zâmbindu-i tinerei.

Carrie nu se mişcă. Stătea doar privindu-l pe Noah, ca în transă. Jordan o bătu pe umăr.

— A spus că ar fi amabil din partea ta.

— Ce?!?

— Ar fi amabil dacă ai putea să-l găseşti pe adjunctul Davis.

— O… Da. Fără să se uite, Carrie ridică receptorul din partea cealaltă a biroului şi-l duse la ureche. Dar firul era prea scurt, aşa că telefonul zbură peste birou, aruncând la podea o sticlă cu apă şi un teanc mare de hârtii.

— Fir-ar să fie! ţipă ea şi sări în sus înconjurând biroul, pentru a se ocupa de mizeria făcută. Sunt aşa de proastă! Noah se aplecă să o ajute.

— Nu, nu eşti. Oricui i se pot întâmplă astfel de accidente.

— Şi în special mie, zise ea. Apucă cutia cu şerveţele *Kleenex* de pe birou şi şterse apa vărsată.Mă simt aşa de jenată! Trebuie că arăt ca un rac. Simt cum m-am înroşit la faţă. Noah adună teancul de foi şi i le dădu:

— Eu cred că e o faţă foarte drăguţă. Când o luă de braţ pentru a o ajuta să se ridice, roşeaţa din obrajii lui Carrie se transformă într-un stacojiu violent.

— Mulţumesc, rosti ea.

— Crezi că ai putea să găseşti lista membrilor consiliului orăşenesc? o întrebă Nick din partea cealaltă a camerei. Atenţia lui Carrie se îndreptă spre el.

— Sigur că aş putea. Se află în agenda mea. Nu sunt decât trei.

— Cheamă-i să vină aici, i se adresă Nick lui Noah. Trebuie s-o înlocuiască în mod oficial.

— O înlocuiţi pe şefa Haden? se minună Carrie. Aceasta tocmai terminase convorbirea telefonică cu o privire îngâmfată pe figură, până când auzi ultima parte a discuţiei lor.

— Nimeni nu mă înlocuieşte pe mine, zise ea ieşind de după birou. Încruntarea ei era adresată lui Jordan. Ştiam că am avut dreptate în privinţa ta. Tocmai am avut o convorbire interesantă cu Lloyd. Ţi-l aminteşti? o întrebă Haden.

Cum ar fi putut să-l uite?

— Sigur că mi-l amintesc. A lucrat la maşina mea.

— Spune că l-ai amenințat. Jordan fu luată prin surprindere.

— Ce spune?!?

— Ai auzit foarte bine. Spune că l-ai speriat.

— Nu l-am amenințat.

— El pretinde că da. Spune că i-ai zis că ai intenţia să-i dai una.

Ohoooo! Jordan îşi amintea conversaţia.

— Poate că am…

— Niciun cuvânt în plus, interveni Noah. Jordan, nu vreau să mai scoţi nicio vorbă.

Apoi întorcându-se spre Haden, continuă: Cheamă-l aici pe Lloyd. Acum.

— N-o să-mi spui tu mie ce să fac. Ea înainta spre Jordan cu mâna pe revolverul de la şold. Când Noah o opri, ea ridică braţul şi-l izbi cu cotul în piept.

— Ei bine, dacă e vorba pe aşa! zise Noah. Îi imobiliză brațul, o întoarse spre uşă şi o conduse la celulă.Ai dreptul să nu spui nimic… Ochii ei deveniră doar două fante:

— Nu-mi spune mie ce drepturi am.

— Trebuie s-o fac, zise el. Te arestez. Haden încercă să se sustragă. Luă cătuşele de pe birou.

— E un abuz. Vocea ei deveni şuierătoare. N-ai motiv. Smulse cătuşele şi-l lovi pe Noah în umăr. El i le luă din mână, îi scoase revolverul din toc şi o împinse înaintea lui.

— Pentru obstrucţionarea unei investigaţii de crimă şi atacarea unui agent federal… Cred că e destul.

— Cunosc tot felul de oameni! ţipă Haden în timp ce o

împingea în celulă.

— Fac pariu că da, fu el de acord.

— Oameni puternici.

— E bine pentru tine. Îi izbi uşa în nas şi o încuie. Vei sta acolo până ce se vor lua toate măsurile pentru a fi transferată la o închisoare federală, conform procedurilor.

— E o născocire.

— Vei avea nevoie de un avocat. Dacă aş fi în locul tău, aş angaja unul foarte bun..

În sfârşit, fu convinsă că nu glumea.

— Ascultă. Aşteaptă. Bine, bine, cooperez. Carrie privea cu ochii larg deschişi. Ar fi vrut să se scoale şi să chiuie de bucurie, dar ştia că toată acţiunea ar putea să ia o altă întorsătură şi asta să-i dăuneze. Ofiţerul supraveghetor îi spusese că slabul control asupra impulsurilor ei o băgase la închisoare şi dacă voia să-şi schimbe viaţa, trebuia să înveţe să gândească înainte de a acţiona. În afară de aceasta, până la urmă Haden va ieşi din închisoare, nu-i aşa? În timp ce Noah trecea pe lângă Nick, rosti:

— Nimic nu urăsc mai mult, decât un poliţist necinstit. Îşi aruncă ochii pe fereastră.

Un *sedan* ultimul model tocmai lua curba. De pe locul şoferului coborî un bărbat cu o servietă şi cu mâna cealaltă ţinând la ureche un celular. Noah se întoarse spre Jordan: ţi-a sosit avocatul.

CAPITOLUL 12

Louis Maxwell Garcia era chintesenţa eleganţei. Emana încredere şi farmec.

Zâmbetul lui era cald şi sincer, iar manierele şlefuite ca alabastrul. Costumul lui de firmă şi cămaşa în dungi bine scrobită nu aveau nici măcar o singură cută.

După ce s-au făcut prezentările, avocatul insistă să i se spună Max.

— Doctorul Morganstern a vorbit foarte frumos despre tine, zise Nick. Nu-i aşa,

Noah? Acesta nu scosese niciun cuvânt. Pur şi simplu se apropiase mai mult de Jordan, cu braţele încrucişate pe piept. Expresia îi era impenetrabilă. Greu de a fi cucerit de cineva, Noah fusese întotdeauna un sceptic, iar Max, cu garanţii sau nu, trebuia să-şi dovedească competenţa. Apreciem că ai primit cazul şi că ai venit atât de repede, continuă Nick. Privirea lui Max era fixată pe Jordan.

— N-aş putea să-l refuz pe doctorul Morganstern, niciodată.

— De ce? interveni Noah.

— Mi-a făcut o mulţime de favoruri de-a lungul anilor, zise el şi apoi se întoarse spre Jordan: Există undeva un loc, unde am putea să stăm de vorbă singuri?

Jordan se gândi să-i sugereze biroul şefei dar îşi schimbă imediat hotărârea. Cu uşa închisă, cămăruţa ar fi fost claustrantă.

— Nu există niciun loc aici realmente privat, răspunse ea. Presupun că am putea să ne aşezăm pe o bancă afară, dacă nu te deranjează căldura. Max avea un zâmbet

frumos.

— Pentru mine nu e o problemă. Sunt obişnuit cu căldura.

Unde e şeful poliţiei? întrebă el. Trebuie să vorbesc întâi cu el, să văd ce acuzaţii ți se aduc. Ar fi minunat dacă ar coopera cu noi şi ne-ar da informaţia aceasta.

— Ei bine, asta nu se va întâmplă, comentă Noah.

— Şeful poliţiei e o femeie, interveni Nick. Şi Noah are dreptate. N-are intenţia să coopereze.

— De ce nu? întrebă avocatul.

— E încuiată în celula de după colţ, explică Nick. Max întrebă ceea ce era normal să întrebe:

— Dar de ce?

— Am arestat-o, răspunse Noah. Lui Jordan îi trecu prin minte că Max nu arăta deloc surprins, dar ca avocat probabil că era adeptul camuflării reacţiilor.

— Îmi dau seama, zise el. Şi care a fost motivul arestării? Nick explică şi când termină, Max se scarpină uşor pe obraz şi mai întrebă: mai există şi alte surprize pe care doriţi să le menţionaţi?

— Ţi-a explicat doctorul Morganstern de ce am nevoie de un avocat? întrebă Jordan.

— Da, mi-a explicat. Mi-a spus că ai găsit ceva în portbagaj. Carrie făcea semne pentru a-i atrage lui Jordan atenţia

— Îl am la telefon pe adjunctul Davis, zise ea. Cine vrea să vorbească cu el?

— Eu, răspunse Noah în timp ce înconjura biroul ei şi

ridica receptorul.

Max se uită în holul care ducea la celulă:

— Am să mă duc să încerc să vorbesc cu şefa, zise el.

— De ce? întrebă Nick.

— Vreau să aflu ce ascunde în mânecă.

— Îţi pierzi timpul de pomană. Convorbirea lui Noah cu adjunctul dură mai puţin de un minut. După ce îşi declină identitatea, Noah îi spuse acestuia că şefa lui era arestată şi că era nevoie să vină la secţia de poliţie cât mai repede posibil.

Discuţia lui Max cu Haden dură mult mai mult, deşi nu începuse prea bine.

Jordan clipi auzind vocabularul grosolan al femeii, dar în câteva minute Haden încetă să mai strige, astfel că presupuse că într-un fel oarecare Max o fermecase.

— Ce crezi? întrebă Nick. S-a făcut linişte.

— Poate că Max a convins-o să devină rezonabilă, sugeră Jordan.

— Nu mai contează, zise Noah. Îşi pierde timpul degeaba.

— N-are să-i dea drumul, nu-i aşa? o întreba îngrijorată Carrie pe Jordan.

Max reveni în biroul din față.

— Şefa poliţiei nu crede că are nevoie de sfatul unui avocat şi e de acord că ar fi mai prudent să coopereze cu FBI.-ul. De asemenea a fost de acord să ne ducem afară să vorbim şi când suntem gata, să ne aşezăm la discuţii împreună cu ea.

Noah scutură din cap.

— Asta nu se va întâmplă! Max îi ignoră remarca.

— Ce părere ai dacă am scoate-o din spatele gratiilor, îl întrebă pe Nick.

Înainte de a răspunde, Nick îi aruncă o privire lui Noah. Jordan reflectă că fratele ei era uşor amuzat în legătură cu întrebarea. Oare Max se aştepta să nu ţină seama de opinia lui Noah?

— Partenerul meu tocmai ţi-a spus că asta nu se va întâmplă, ceea ce înseamnă că nu se va întâmplă! înainte ca Max să mai argumenteze, Nick continuă: adjunctul ei e pe drum. Jordan şi cu tine puteţi sta de vorbă cu el. Max îl privi pe Noah în ochi şi spuse:

— Doctorul Morganstern m-a atenţionat în legătură cu voi doi. Mi-a spus că o să-mi provocaţi necazuri. Noah ridică din umeri.

— Noi nu provocăm necazuri, dar, când suntem obligaţi să ne mişcăm, ne mişcăm. Am făcut ce trebuia tăcut. Max dădu din cap şi puse mâna pe umărul lui Jordan.

— Putem să ne ducem afară? Nick deschise uşa.

— Jordan, acuma că avocatul tău e aici, eu am să plec cu maşina la Bourbon, să mă uit puţin la cadavru. Întorcându-se spre Noah întrebă: faci tu treaba de aici, nu-i aşa?

— Am s-o fac, îl asigură Noah. Max luă servieta şi ieşi împreună cu Nick şi Jordan.

Noah îi urmă şi trase uşa după el închizând-o. Aerul

înăbuşitor îi tăie lui Jordan respiraţia. Nu credea că ar reuşi vreodată să se obişnuiască cu o astfel de căldură.

După ce Nick plecă, Max se aşeză pe bancă lângă ea. Deschise servieta de piele, scoase un carnet de notiţe şi un pix, şi tocmai închidea servieta când Noah începu să-i pună întrebări.

— Unde ai urmat facultatea de drept?

— La Stanford. Când am terminat, am intrat la o firmă de avocatură de pe coasta de vest şi am lucrat acolo până acum patru ani.

— De ce ai plecat?

— Am dorit o schimbare.

— De ce? Max zâmbi.

— M-am plictisit să-i mai apăr pe băieţii din Silicon Valley care-şi jumuleau companiile. M-am hotărât să vin înapoi acasă şi să o iau de la capăt.

Răspunsurile lui Max erau tot atât de concise ca şi întrebările.

— Apreciez orice ajutor ai putea să-mi dai, zise Jordan întrerupând interogatoriul lui Noah.

— Voi face tot ce voi putea, răspunse el cu căldură. Apoi ridică ochii spre Noah. Am nevoie să vorbesc singur cu clienta mea. După ce reflectă asupra situaţiei timp de o secundă, Noah se întoarse în sediul poliţiei.

— Jordan, dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă, zise el.

— Aşa voi face, promise ea. Spre deosebire de Noah, avocatul nu o supuse unui interogatoriu prea sever. O rugă doar să-i relateze întâmplările, începând cu nunta la

care participase şi cu prima ei întâlnire cu profesorul. Max asculta cu atenţie luând note, în timp ce ea descria acţiunile din dimineaţa aceea. Când ajunse la partea privind atacul lui J.D. Dickey, Max ridică o sprânceană.

— I-am spus lui Haden că vreau să depun plângere, explică Jordan, dar m-a refuzat.

— Ţi-a spus care e motivul că nu-l arestează? Jordan scutură din cap şi explică ce auzise despre relaţiile dintre Haden şi fraţii Dickey.

— În mod categoric, voi sta de vorbă cu adjunctul Davis când soseşte, zise Max. Te asigur că J.D. Dickey poate fi acuzat dar probabil că va trebui să rămâi în Serenity puţin mai mult decât ai programat…

— Nu ştiu ce să zic, răspunse ezitând Jordan. Cred că aş putea să las totul baltă, să plec din oraş şi să las coşmarul acesta în urmă.

— Te înţeleg, zise Max. Îi adresă o privire plină de simpatie şi-i atinse mâna: spune, şi-l vom vedea pe domnul Dickey plătind pentru tot ce ţi-a făcut.

Noah stătea la fereastră privindu-i pe cei doi discutând. Jordan ţinea ochii plecaţi în timp ce vorbea şi el îşi dădea seama că-şi amintea detaliile din ziua aceea.

Max Garcia scria în carnetul de notiţe şi din când în când îi arunca o privire îngrijorată.

— Avocaţii ăştia! bombăni Noah cu un uşor dezgust. Deodată, o maşină ieşi din curbă şi un om îmbrăcat cu blugi albaştri şi cămaşă ecosez coborî şi se îndreptă spre Max şi Jordan, cărora le strânse mâinile. Carrie privea de

la cealaltă fereastră.

— Ăsta e Joe, zise ea. Deşi Joe Davis era tânăr, avea deja riduri de îngrijorare pe frunte. Când Noah ieşi afară pentru a li se alătura, duse mâna la pistol.

— Eşti agentul cu care am vorbit la telefon? întrebă Joe. Clayborne, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunse Noah întinzându-i mâna. Sper să nu fii ca şefa deoarece dacă te porţi ca ea vom avea probleme.

— Nu domnule. Nu sunt deloc ca ea, îl asigură Davis. E o mizerie ceea ce s-a întâmplat. Eram la ferma unui prieten, aşa că soţia mea n-a putut să mă anunţe, până ce nu m-am întors acasă. Membrii consiliului m-au sunat deja. Preşedintele va sosi aici în curând.

— Care e motivul că vine? întrebă Max.

— Vrea să o concedieze personal pe Haden. Căutau de mult un motiv pentru a se descotorosi de ea şi acuma, din cauza arestului abuziv şi a faptului că nu a dat voie să se depună plângere, aş spune că au suficiente motive. În ultimul an, toţi s-au plâns de ea. Şi în ultimele două luni, plângerile s-au înmulţit.

— Atunci tu eşti omul însărcinat cu secţia de poliţie, zise Noah. El dădu afirmativ din cap.

— Le-am spus membrilor consiliului că voi primi slujba, până vor găsi un înlocuitor. Davis îşi îndreptă apoi atenţia spre Max. Clienta ta e gata să vorbească cu mine? Jordan confirmă. Şi interogatoriul fu reluat de la început.

CAPITOLUL 13

J.D. era turbat. Ştia că pentru a-şi stăpâni temperamentul era nevoie de timp, înainte de a face ceva ce apoi ar fi regretat. Conducea maşina pe un drum prăfos de pe o porţiune izolată de câmp din afara orăşelului Serenity, cu mâinile încleştate pe volan, tăind o curbă după alta, aproape gata să piardă controlul camionetei, atât de repede gonea. În jurul maşinii se ridicau nori de praf şi de-abia putea să vadă încotro se îndrepta asta şi din cauza murdăriei ce acoperea parbrizul. Când fii gata să între într-un şanţ, trase de volan spre dreapta şi ajunse din nou pe drum pe două roţi. Apoi apăsă piciorul pe frână, sări afară din furgonetă şi începu să izbească uşa cu piciorul blestemându-şi prostia.

Era atât de panicat, încât îi era greu să gândească corect. Ştia că a dat-o în bară, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta. Era prea târziu. Randy a fost furios ca o viespe înnebunită, dar i-a promis că va încerca să potolească lucrurile.

Controlul greşelilor. Asta era totul în clipa de faţă. Ştia ce ar fi spus Cal, dacă ar fi cunoscut această situaţie teribilă. Tovarăşul lui de celulă i-ar fi spus să-şi asume responsabilitatea eşecului şi apoi să încerce să înţeleagă ce n-a mers. Învaţă din greşeli! Când o treabă iese prost, e imperios necesar să realizezi ce n-a funcționat, înainte de a te apuca de altă treabă. Orice prost ştie asta. Aşa ceva i-ar fi spus şi Cal. Era un om atât de deştept! Dar ce învăţase

J.D? învăţase că a fost prea lacom. Ducea o viaţă realmente dulce cu noua lui ocupaţie, înainte de a apărea profesorul şi a-i băga în cap tot felul de idei măreţe. Nu voise ca viaţa lui dulce să înceteze şi în mod cert nu voise nici să se întoarcă la închisoare, dar de data aceasta probabil că va fi ţintuit după gratii pentru asasinat cu premeditare.

Pur şi simplu l-a părăsit norocul, asta era tot. Revenise de două ori la camera lui Jordan Buchanan de la motel, fără să reuşească să între. Prima dată, Amelia Ann se afla înăuntru dând cu aspiratorul. A doua oară, doi electricieni instalau un bec în faţa uşii. Încetă să mai izbească cu piciorul în noua lui furgonetă şi se sprijini de aripa maşinii. Ştergându-şi sudoarea şi murdăria de pe frunte, încercă să se concentreze. Căţeaua aia a stricat totul. Nu, nu e adevărat. I-a complicat doar viaţa, dar n-a distrus-o. Mai putea încă să rezolve situaţia. Şi o va rezolva şi pe ea, hotărî el. Da, o va rezolva! Să începem cu începutul. Trebuia să termine treaba şi asta însemnă că trebuia să o reţină pe Jordan Buchanan în oraş, până ce va afla ce anume ştie. Ce posibilitate exista ca ea să ştie de ce i s-a închis profesorului gura? Niciuna, îşi dădu seama J.D. Totuşi, trebuia să se asigure.

CAPITOLUL 14

Chinul se termină până la urmă şi cam pe la şapte jumătate seara Jordan fu scutită de orice acuzaţii. Imediat ce noului şef al poliţiei i se comunică ora oficială a

decesului, cu o aproximaţie de trei ore şi el îi controla alibiul i se dădu drumul să plece. Jordan trecuse în revistă, pentru ea însăşi, fiecare minut al serii trecute. Astfel realiză ce norocoasă a fost că nu rămăsese nicio clipă singură, doar când s-a dus la culcare, însă la ora aceea profesorul MacKenna fusese de mult dus de pe lume. Preşedintele consiliului orăşenesc insistă să o concedieze pe Maggie Haden, în timp ce se mai afla încă în spatele gratiilor. De asemenea, insistă ca şeful Davis să n-o elibereze pe femeie până nu va pleca el din secţia de poliţie. Maggie nu primi cu plăcere informaţia privind terminarea misiunii ei.

— Trebuia să fi ştiut că se va întâmplă aşa, îi spuse Davis. Răspunsul ei fu vulgar, aşa cum era de prevăzut, şi în timp ce-şi aduna obiectele personale şi le arunca într-o cutie de carton, se lansă într-o tiradă despre discriminarea dintre sexe.

— Oamenii s-au plâns consiliului de mine deoarece sunt femeie. Iar tu n-ai putut să te obişnuieşti niciodată cu gândul că eu am căpătat funcţia. Tu ai incitat consiliul să mă concedieze.

— N-ai de gând să-ţi asumi nicio răspundere pentru acţiunile tale de azi? întrebă el.

— Am să-mi iau un avocat şi am să vă dau în judecată pe toţi. Nu vei rămâne cu niciun bănuţ pe care să urinezi, când voi termina cu voi.

— Ascultă! N-ar trebui să ameninţi pe nimeni. Mi-a luat o mulţime de vreme pentru a-l convinge pe agentul

Clayborne să renunţe la acuzaţia de atac împotriva unui agent federal. Încă mai poate să-şi schimbe hotărârea.

— Ar fi fost o invenţie. Cutia pe care o umplea se afla în mijlocul biroului. Se uită la conţinutul ei, apoi o ridică şi o trânti de perete.

— N-am nevoie de vechiturile astea!

— Ai nevoie să pleci de aici. Davis încercă să o apuce de braţ. Ea sări într-o parte.

— Să nu te simţi prea confortabil la biroul meu. N-ai să fii şeful poliţiei multă vreme. Avocatul meu va sili consiliul să-mi dea funcţia înapoi. Îmi voi relua insigna şi pistolul înainte de a-ţi da tu seama. Şi atunci vei fi în mod oficial eliminat. Prima hotărâre pe care o voi lua în cadrul funcţiei va fi să scap de tine.

Jordan se oprise pe trotuar împreună cu Max, pentru a-şi lua rămas bun, dar tot mai putea să audă vocea lui Haden, puternică şi clară. Max: îi dădu cartea de vizită cu toate numerele de telefon, inclusiv numărul celularului personal. Îi spuse să-l sune oricând, ziua sau noaptea, dacă vor apărea şi alte probleme.

— Îţi sugerez să pleci din Serenity cât mai repede posibil, o sfătui el. Indiferent cine ţi-a pus cadavrul în maşină a avut un motiv, Jordan. În locul tău, n-aş mai sta pe aici să aflu cine a fost. Lasă investigaţia pe seama poliţiei locale. Dacă şeful Davis are nevoie de ajutor, ştie că poate să-l roage pe Noah sau pe fratele tău să i-l dea. Apoi brusc schimbă subiectul. Trebuie să plec, dar am vrut să te întreb…

— Da? zise ea mirându-se de ezitarea lui.

— Luna viitoare voi veni la Boston la o conferinţă şi, dacă eşti liberă, mi-ar plăcea să luăm cina împreună. Noah îi mulţumise deja avocatului şi aştepta lângă uşă ca Jordan să-şi ia rămas bun. Ea îi zâmbea lui Max, dar în expresia ei mai exista ceva. Surpriză, gândi el. Curios, hotărî să afle ce i-a spus Max. Dar gândurile îi fură întrerupte de celular. L-ar fi ignorat, dar când văzu numărul de pe ecran îşi schimbă hotărârea. Suna Nick. Jordan băgă cartea de vizită a lui Max în buzunar şi îl privi în timp ce urca în maşină şi pleca. Îi făcu un semn de adio. Dintr-un motiv oarecare, gestul îl nemulţumi pe Noah. Părea prea… Personal, prea prietenesc. Se întreba dacă nu cumva Max fusese impresionat de ea şi hotărî că da, categoric fusese impresionat. Jordan era o femeie frumoasă şi Noah observase că şi avocatul a observat. Şi asta îl nemulţumi. Nu era un comportament profesional ca avocatul să manifeste un asemenea interes personal faţă de însuşirile fizice ale lui Jordan. O, desigur, făcuse şi el o mulţime de astfel de observaţii în legătură cu ea, dar asta era altceva. Uşa din spatele lui Noah se deschise cu zgomot şi Maggie Haden ieşi ca o furtună. O localiza pe Jordan pe trotuar şi se îndreptă spre ea. Jordan se întoarse şi văzu sânge în ochii lui Haden, dar nu se dădu înapoi şi nici nu căută ajutor. Putea să se descurce singură. Se înţepeni pe picioare şi aşteptă să vadă ce va face femeia asta nebună. Era gata de orice. Dar nu avu ocazia să afle. Într-o secundă Haden zbura spre ea, iar în secunda următoare Jordan

privea spatele lui Noah. Cum de a ajuns în faţa ei atât de repede, depăşea puterea ei de înţelegere! Haden o acuza de tot, în afară de căldura de afară. Şi ca o ultimă remarcă ţipă:

— Şi nu s-a terminat încă!

— Ba da, s-a terminat, sublinie Noah. Jordan îl bătu pe Noah pe umăr, dar el nu se întoarse, până ce Haden nu pieri din faţa lor.. Da?

— N-a fost nevoie să te interpui între mine şi ea. Puteam să am grijă de mine însămi. El îi adresă faimosul zâmbet Noah Clayborne.

— Adevărat? îi dădu părul peste umăr şi blând o bătu uşor pe obraz. Dacă poţi să ai grijă de tine însăţi, cum de ți s-a umflat obrazul în halul ăsta? Avea dreptate!

— A fost un atac surpriză, zise ea energic. Nu eram pregătită.

Doar după ce îi dădu această explicaţie realiză ce neconvingător sunase.

— Văd. Deci când vei fi pregătită şi nu vei fi luată prin surprindere, vei putea să ai grijă de tine însăţi? Ce avertismente ţi-ar plăcea să primeşti? Ea consideră că remarca lui sarcastică nu merita răspuns. În afară de aceasta, nici nu-i trecu prin cap ce ar fi putut să spună. Fraţii tăi mai mari nu te-au învăţat tactici de apărare? continuă el.

— Sigur că da. Ne-au învăţat tot, pe Sidney şi pe mine, despre siguranţa armelor, cum să tragi şi cum să lupţi; lupta corectă şi lupta murdară. Şi tot felul de alte lucruri,

de care n-am fost deloc interesate.

— De ce n-aţi fost interesate?

— Deoarece suntem fete şi nouă ne plac treburile feminine.

— Şi construirea unui computer e o treabă feminină? întrebă el zâmbind. Nick mi-a spus că tot timpul desenezi şi proiectezi.

— Totuşi fac şi unele lucruri feminine, insistă ea. Şi atât Sidney cât şi eu am dat totuşi atenţie lecţiilor fraților noştri. Realmente. Brusc el trecu la alt subiect.

— Nu ţi-e foame?

— Sunt lihnită, răspunse ea. Şi am găsit cel mai perfect restaurant, la care să te duc ca să mănânci. O să-ţi placă mâncarea. Dar putem să plecăm? Şeful Davis a…

— Ştie unde stai la noapte. Putem pleca. Restaurantul era doar la două blocuri depărtare.

— Ochelarii mei se află în geantă, iar geanta e în maşina închiriată, zise ea în timp ce mergeau. Crezi că, atunci când Nick se întoarce, ar putea să mi-i aducă?

— Nick nu se mai întoarce la Serenity.

— De ce? Traversară strada şi se îndreptară spre sud.

— Doctorul Morganstern l-a sunat şi vrea să se întâlnească cu el la Boston. Nick nu ştie de ce.

— Va trebui să pleci şi tu?

— Nu, răspunse el. Mi s-a ordonat să nu mă dezlipesc de tine. Îl împinse de-o parte.

— Nu e nevoie să arăţi atât de dezgustat. Sunt aşa o pacoste? Noah o privi.

În mod obişnuit, ar fi trebuit să savureze situaţia şi chiar să se folosească de ocazia de a petrece noaptea supraveghind o femeie frumoasă, dar aceasta nu era o situaţie obişnuită şi nici Jordan nu era o femeie obişnuită. Aşa sunt? mai întrebă ea, când el nu-i răspunse. Ridică din umeri. De ce te-a rugat Nick…

— Nu Nick m-a rugat, interveni el. Morganstern mi-a ordonat să rămân cu tine.

Ea îşi înclină capul.

— De ce? Sunt în afara oricărei acuzaţii. Da, ştiu că profesorul a fost în maşina mea şi ştiu ce crezi tu… El rânji.

— Nu cred că ştii.

— Dar cu maşina mea închiriată ce e? Ştii când îmi va fi returnată?

— Nu, nu ştiu. Un agent FBI, care răspunde de acest district, ne aduce altă maşină, iar maşina ta va fi dusă la Bourbon. Îl urmează un prieten al lui, care te va duce acasă.Mă sună când ajunge aici.

— Dar ce se întâmplă cu agenţia de închirieri?

— Va trebui să găsească un mod de a-şi lua maşina de la Bourbon. Nu mai e problema ta.

— De ce?

— Nick a avut o mică discuţie cu proprietarul. Imediat ce a menţionat că poate fi dat în judecată, tipul s-a înmuiat. Calificarea de avocat a fratelui tău intră în funcţie când e nevoie. Ajunseră la restaurantul lui Jaffee. Noah împinse uşa deschizându-i-o. Numai două mese erau

ocupate şi ambele se aflau lângă geamul din faţă.

— Bună Jordan.

— Bună, Angela, răspunse ea. Chelneriţa căra o tavă goală spre bucătărie.

— Masa ta e pregătită, strigă ea. Noah o urmă spre masa din colţ.

— Ai rezervată propria ta masă?

— Da, am. El râse. Nu glumesc. Asta e masa mea obişnuită. Şi uită-te. Îmi aduce şi băutura mea obişnuită. Noah alese cele două scaune care erau cu spatele la perete. Jordan observă şi reflectă că a lua o astfel de măsură era cea de a doua natură a lui. Noah, îşi închipuia ea, nu va fi luat niciodată prin surprindere.

Angela se grăbi spre masa lor cu un pahar cu ceai cu gheaţă şi două pahare cu apă cu gheaţă. Zâmbindu-i lui Noah, îl întrebă:

— Ţie ce pot să-ţi aduc?

— Vreau şi eu un ceai cu gheaţă. Plecă pentru a aduce băutura, dar se opri în uşă. Privirea ei poposi pe Jordan când arătă cu capul spre Noah şi ridică degetul mare.

— Cred că nu-şi dă seama că pot s-o văd, remarcă Noah.

În vocea lui se distingea amuzamentul.

— E bine intenţionată. Jaffee veni repede cu meniul.

— Bună, Jordan, strigă el traversând încăperea.

— Bună, Jaffee.

— El cine e? o întrebă direct, în timp ce le întindea meniurile. Jordan îl recomandă pe Noah.

— Eşti de la FBI, nu-i aşa? întrebă Jaffee.

— Da, aşa e. Jaffee dădu din cap.

— Vine şi fratele tău? o întrebă apoi pe Jordan.

— Ştii şi de Nick?

— Sigur că da, răspunse el.Ai uitat ce oraş mic e ăsta?

— Nick a fost rechemat la Boston.

— Tu eşti garda ei de corp?

— E prietenul meu, răspunse Jordan în locul lui.

— Prieten cu pistol, remarcă Angela alăturându-se grupului. Jordan privi resemnată, când Angela şi Jaffee îşi traseră nişte scaune şi se aşezară.

— Începe cu începutul, dragoste, zise Angela. Nu omite nimic.

— Fac pariu că ştiţi mai multe decât mine, răspunse Jordan.

— Probabil, fu ea de acord. Dar vreau să aflu şi de la tine ce s-a întâmplat. Trebuie că e ceva în legătură cu ce ai găsit în maşină.

— Ar trebui să-i lăsăm în pace să-şi mănânce întâi cina, zise Jaffee. Apoi va putea să ne povestească ce s-a întâmplat. Angela dădu din cap. Îşi împinse scaunul şi zise:

— A fost pe aici adjunctul Joe Davis.

— Acuma e şeful Davis, îi aminti Jaffee.

— Aşa e. Era şi timpul, adăugă ea cu un semn. Şeful Davis a venit să-ţi verifice alibiul, Jordan, şi noi i-am spus că ai stat cu noi până aproape de zece. Apoi Jaffee te-a condus la motel.

— Am spus adevărul, rosti Jaffee aruncându-i lui Noah o privire.

— N-a trebuit să minţim, completă Angela. Noah dădu din cap.

— E bine să aud asta.

— Voi continuaţi să vă uitaţi peste meniu. Am o cratiţă întreagă cu fripturi, dacă vă interesează. Imediat ce Angela şi Jaffee se întoarseră la bucătărie, Noah zise:

— Joe Davis m-a rugat să merg mâine dimineaţă cu el la profesorul MacKenna acasă. Speră să descopăr ceva, ce s-ar putea să-i fi scăpat lui.

— Pot să vin şi eu? Era atât de interesată!

— Nu văd de ce nu? Şi mă îndoiesc ca lui Joe să-i pese.

Detectivii din Bourbon au răscolit deja locul, dar n-au găsit nimic semnificativ.

Spune-mi ce crezi tu despre profesor?

— Bănuiesc că vrei adevărul

— Sigur că vreau adevărul.

— Era o pacoste dezgustătoare, grosolană şi încrezută. El râse.

— Nu te abţine din cauza mea!

— Nu exagerez, insistă ea. Apoi îi povesti câte a îndurat la cina cu profesorul, din cauza manierelor lui îngrozitoare de la masă.

— Să înţeleg că te-ai certat cu el?

— Unde ai auzit asta?

— Chelneriţa de la restaurant i-a spus lui Joe că ai strigat, iar el mi-a spus mie.

— Nu strigam. O, aşteaptă! Da, am strigat. De fapt, am ridicat doar vocea. N-am strigat prea tare. Profesorul insultase îngrozitor familia Buchanan şi am considerat că e datoria mea, în calitate de Buchanan, să-mi apăr bunul renume.

— Nu crezi că ai reacţionat mai mult decât trebuia?

— Nu, nu cred. Îţi voi citi puţin din cercetările lui, să judeci tu, cu mintea ta.

Cercetările lui părtinitoare, gândi ea că ar fi fost cazul să adauge. Angela le aduse cina şi fură lăsaţi singuri să se bucure de mâncare. Lui Noah nu-i veni să creadă ce bună era.

— Jaffee ar putea să aibă succes oriunde în ţară, zise el.Mă întreb ce-l reţine în Serenity.

— Tortul de ciocolată.

— Cum?!? În timp ce mâncau, ea îi explică ce îi spusese Jaffee. De asemenea, menţiona că Trumbo de la *„Trumbo Motors"*, precum şi Whitaker, un fermier bogat, au trecut pe acolo să-i spună „bună" lui Jaffee şi au mâncat tort împreună cu ea.

— Bună? repetă Noah. De cât timp eşti în Serenity, dulceaţă?

— De două zile.

— Atunci ce e cu acest „bună"?

— M-am adaptat locului. M-am adaptat împrejurărilor, zise ea, apoi adăugă: şi nu sunt dulceaţa ta. El scutură din cap şi râânji:

— Eşti doar peltea, nu-i aşa? Angela strânse farfuriile, le

umplu paharele şi se aşează din nou la masa lor. Pentru a nu fi uitat, Jaffee li se alătură imediat.

— Cina a fost minunată zise Jordan şi pentru că Noah nu comentă în niciun fel, îi dădu un picior pe sub masă. El îşi aminti bunele maniere şi-şi exprimă deosebita preţuire, dar nu-l privea pe Jaffee. Supraveghea uşa. Restaurantul se umpluse rapid cu oamenii oraşului. Lui Noah nu-i plăcea deloc mulţimea. De fapt, se lăsă pe spate şi încet se apropie de Jordan cu mâna lângă armă.

Era gata pentru orice. O adunare orăşenească, sau un linşaj. Jordan observă că e tensionat și-i puse o mâna pe picior.

— Bună, Jordan, strigă o tânără. Ea zâmbi.

— Bună, Candy.

— Bună, Jordan.

— Bună, Charlene.

— Bună, Jordan.

— Bună, Amelia Ann. Şi aşa mai departe. Făcu un semn amical fiecărei persoane care venea spre masa lor. Nu peste mult timp, în jurul lor se adunase o mulţime.

— Ţi-l aminteşti pe Steve, nu-i aşa? întrebă Charlene. E şeful meu la agenţia de asigurări.

— Mi-l amintesc. Îmi pare bine că te revăd, Steve.

— Jordan, mi-a plăcut atât de mult serviciul chinezesc! Mulţumesc foarte mult, continuă Charlene.

— Cu plăcere. Sper să te bucuri de el. Noah o înghionti.

— Serviciul chinezesc? şopti el Ea zâmbi.

— Vera Wang. Jaffee răsuci un scaun spre ei şi-l

încalecă:

— În regulă. Am fost destul de răbdători. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Toată lumea din oraş vorbeşte de asta, interveni Angela. Dar n-am auzit din gura ta. Cum a fost să descoperi cadavrul ăla?

— A fost îngrozitor, răspunse Candy în locul lui Jordan. Toată lumea începu să pună întrebări deodată. Noah descoperi ce interesant era că Jordan nu trebuia să îi răspundă niciunuia dintre ei. Exista întotdeauna unul sau doi din grup, care ştia deja răspunsul şi era încântat să-l dea în locul ei. În mijlocul sesiunii de întrebări-şi-răspunsuri telefonul lui Noah sună. Toţi se opriră din discuţie, pentru a auzi ce vorbeşte. După câteva secunde zise:

— Jordan, rămâi aici. Agentul FBI e afară cu maşina noastră. Voi lipsi doar un minut. Charlene aşteptă până ce Noah părăsi restaurantul, apoi comentă:

— E un tip foarte chipeş, nu-i aşa?

— E prietenul lui Jordan, anunţă Angela.

— E un prieten special? voi să ştie Amelia Ann. Femeile o priveau în aşteptare.

— Doar prieten, le asigură Jordan.

— Rămâi aici peste noapte, nu-i aşa? mai întrebă Amelia Ann.

— Da, rămân.

— Şi va rămâne şi el, nu?

— Da, răspunse ea din nou. Amelia Ann continuă cu şi

mai mare interes:

— În camera ta sau în altă cameră? întrebă ea în şoaptă.

— În alta.

— Totuşi la motelul meu, nu-i aşa?

— Aşa îmi închipui… Dacă ai o cameră liberă.

— Am să-ţi spun ce voi face, zise Amelia Ann. Şi în felul acesta am să-ţi vin în ajutor, deoarece am camere libere.

— Cum ai să-mi vii în ajutor? întrebă Jordan.

— Am să-l plasez într-o cameră alăturată de a ta. Charlene îi făcu cu ochiul.

— Şi e treaba ta dacă vei descuia uşa dintre voi.

— Charlene! şopti Candy accentuând numele. S-ar putea ca el să se uite la altcineva… în mod serios. *Poate chiar la zece*, gândi Jordan. Charlene îi dădu un ghiont cu cotul, în joacă.

— Păcat că Kyle Heffermint nu-i aici. În dimineața asta părea foarte interesat.

— Dacă voi femeilor ați avut intenţia să o puneţi pe Jordan într-o situaţie stânjenitoare cu insinuările voastre prosteşti, despre cine cu cine se culcă, mie mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat când Maggie Haden a fost dată afară.

Logodnicul Charlenei, Keith, pusese întrebarea. Toată lumea făcea speculaţii şi povesteau ce au auzit. Apoi Keith reluă: Prietenul tău, agentul FBI, i-a promis lui Joe Davis că mai rămâne în oraş.

— De ce a făcut această promisiune? întrebă Charlene.

— Joe l-a rugat să se uite şi el prin casa mortului. Deoarece are experienţă şi toate celelalte, Joe consideră că

ar putea să controleze locul, să dea sugestii, sau poate să vadă ceva în casă, care să-l ajute pe Joe să-l descopere pe asasin.

Amelia Ann duse mâna la gură.

— Nu cred ca cineva din Serenity să fie ucigaşul. Indiferent cine l-a omorât pe omul acela, nu era din oraş. Suntem prea prietenoşi, ca să vrem să ucidem pe cineva.

— Dacă suntem aşa de prietenoşi, nu crezi că e ciudat că nimeni dintre noi nu l-a cunoscut pe tipul acela, pe MacKenna? întrebă Jaffee.

— Asta din cauză că era aşa de retras, comentă Keith. Am auzit că a închiriat o casă la aproximativ doi kilometri de aici. Jaffee dădu din cap aprobând.

— N-a venit niciodată aici să mănânce, nici măcar o dată. Nu s-a oprit nici pentru o felie din tortul meu.

— Jordan mi-a spus că a predat la facultate.

— Ai reuşit să copiezi toate hârtiile cercetărilor lui? o întrebă Jafee pe Jordan.

— Nu, răspunse ea. Mai e o cutie.

— Acuma că tipul a murit, poţi să iei toate cutiile cu tine, nu-i aşa? întrebă Candy.

Nu le va mai cere înapoi. Jordan dădu din cap.

— Materialul de cercetare face parte acuma din anchetă, şi de asemenea e parte din bunurile profesorului MacKenna. Nu pot lua cutiile cu mine.

— Poate că ai putea să citeşti restul hârtiilor la noapte, sugeră Jaffee. E amabil din partea lui că se interesează de proiectul meu, gândi ea. Totuşi se îndoia că putea să

citească prea mult în noaptea aceasta. După o zi atât de lungă şi stresantă, se simţea epuizată şi era sigură că imediat ce va pune capul pe pernă, va adormi pe loc. Noah reveni în restaurant, dar în drum fu oprit de Steve Nelson şi de un alt bărbat. Steve purta cea mai mare parte a conversaţiei şi arăta chiar entuziasmat, aşa că Jordan se întrebă dacă nu încerca să-i încheie lui Noah o asigurare. Acesta nu făcea altceva decât să dea din cap. Imediat în jurul lor se adună un grup şi discuţia deveni şi mai animată. Putea să-i audă bombardându-l pe Noah cu întrebări şi exprimându-şi opiniile. Noah părea că priveşte totul cu detaşare şi ascultă cu răbdare fiecare părere. La un moment dat, îi aruncă ei o privire şi zâmbi. Era evident că Serenity nu trecuse prin atâtea emoţii de ani de zile. Iar ei îi era de asemenea evident că Noah se acomodase foarte bine. Ei voiau să vorbească şi el voia să asculte.

CAPITOLUL 15

Bunii cetăţeni din Serenity continuară să stea de vorbă despre întâmplările ce se abătuseră brusc asupra orăşelului lor, dar după o oră, Noah se scuză şi insistă ca el şi Jordan să plece. Când ieşiră, aerul nopţii texane era încă înăbuşitor şi fierbinte. Noah puse în funcţiune aerul condiţionat al noii lor maşini şi Jordan nu înceta cu exclamaţiile de plăcere faţă de acesta facilitate. Îşi văzu geanta pe bancheta din spate şi întinse mâna după ea. Apoi căută laptop-ul, acesta însă nu era. Privi apoi pe

podeaua din spate. Niciun laptop.

— O, nu! exclamă ea.

— Ce nu e în regulă? întrebă Noah.

— Laptop-ul meu nu e aici. Se întoarse din nou şi privi pe sub banchetă. Azi dimineaţă se afla în maşina închiriată de mine.

— Ai văzut pe cineva luându-l, când erai în băcănie? întrebă el.

— Nu. Când Haden m-a dus la secţia de poliţie, nu m-a lăsat să iau nimic din maşină.

— Mâine vom da câteva telefoane şi-l vom găsi, o asigură Noah. Parcă *sedanul* în curtea din spate a motelului. Apoi se îndreptară spre hol, unde Amelia Ann aştepta cu cheia lui. Noah nu comentă când văzu că într-adevăr camera sa se afla lângă cea a lui Jordan. Descuie uşa, se îndreptă spre uşa despărţitoare, o descuie şi pe aceasta şi apoi o urmă pe Jordan în camera ei.

— Trebuie să laşi uşa asta descuiată şi larg deschisă, îi spuse el. Aşteptă, până ce o auzi aprobând:

— În regulă, dar fără surprize, îl tachina ea. Tu stai în camera ta şi eu în a mea.

El râse în timp ce intra în camera lui.

— N-avea nicio grijă în privinţa asta. Jordan fu uimită cât de mult o răniră vorbele lui. Dacă şi-ar fi bătut capul să o privească, ar fi putut chiar să descopere asta în ochii ei. Dar din fericire, nu-şi bătu capul cu aşa ceva. Reacţia o nedumeri chiar şi pe ea. N-avea niciun sens. Doar nu dorea să-l atragă, nu-i aşa?

Nu, sigur că nu voia. Îi veneau astfel de gânduri ciudate şi nebuneşti, doar pentru că era obosită şi stresată. Asta era tot.

Totuşi gândul nu-i ieşi din minte. Noah i-a spus să n-aibă nicio grijă. Şi de ce nu? Cum să facă să nu fie îngrijorată? Ce nu era în regulă cu ea? După câte se spunea, omul se culca cu orice femeie cu care ajungea în contact şi faptul că s-ar putea să nu dorească să se culce şi cu ea, nu putea să însemne decât că nu-l interesa. Dar de ce nu?

Intră în baie, se privi în oglindă şi ridică din umeri. Bine trebuia să admită că nu era regina frumuseţii, iar în seara aceasta categoric nu arăta deloc bine. Ochii îi erau roşii, pentru că purtase lentilele de contact atât de mult timp; părul îi atârna peste faţă şi nu avea pe figură nici măcar o pată de culoare, cu excepţia vânătăii uriaşe de sub ochi. Destulă auto-scrutare, hotărî ea. Oricum, nu putea să facă nimic în legătură cu aspectul ei, cel puţin nu în această seară. Şi în afară de asta, dacă voia să citească puţin, ar fi fost mai bine să încerce să se adune.

Să-şi scoată lentilele de contact şi să facă un duş fierbinte şi îndelungat va fi de mare ajutor. Se spălă pe cap, dar nu avu timp să-l usuce şi să-l onduleze. Încă mai picura, când îl pieptănă pe spate, îmbrăcă un tricou cenuşiu de bumbac Jockey şi un şort cu dungi albe şi cenuşii. După ce se spălă pe dinţi, îşi puse ochelarii cu ramă de baga şi se privi din nou în oglindă.

— Grozav, acuma arăt ca o reclamă pentru crema

împotriva psoriazisului. Se frecă pe obraz atât de viguros, încât tenul îi deveni o pată mare şi roşie.

Râse de ea însăşi. O, da, era o adevărată zeiţă a sexului! Foarte bine, dar cel puţin nu-i mai era somn. Poate că va reuşi până la urmă să citească ceva.

Se întoarse în dormitor, scoase cuvertura de pe pat, o împături şi o aşeză într-un colţ lângă noptieră. Dădu la o parte cearşaful, luă un teanc de hârtii necopiate, din cea de a treia şi ultima cutie, şi se aşeză în mijlocul patului dublu pentru a citi.

Continua să-şi arunce privirea spre cealaltă cameră, dar Noah nu se vedea nicăieri. Patul ei era paralel cu al lui, ceea ce însemna că dacă voia, putea să-l privească dormind. Concentrează-te asupra cercetării, îşi spuse ea şi apucă hârtia ce se afla deasupra.Pe margine, era iar ceva mâzgălit. Era a doua oară când vedea numărul pe care-l remarcase şi mai înainte:1284. Ceva semnificativ s-o fi întâmplat în acel an familiilor Buchanan şi MacKenna. Dar ce? Atunci a început conflictul, sau atunci a fost furată comoara? Ce s-a întâmplat în 1284?

Frustrarea ei se accentua. Dacă ar fi avut laptop-ul şi acces la Internet ar fi putut să înceapă să-şi facă propriile cercetări, chiar în acel moment. Dar pentru că nu le avea, va trebui să aştepte până se va înapoia la Boston. Oftă.

— Bine, şopti ea şi începu să citească. Ce au mai făcut Buchananii de data aceasta?

Istoria aceea avusese loc în 1673. Lady Elspet Buchanan, singura fiică a crudului latifundiar Euan Buchanan,

participa la festivalul anual de lângă Finlay Ford. Cu totul din întâmplare îl întâlni acolo pe Allyone MacKenna, fiul favorit al dreptului şi onorabilului latifundiar Owen MacKenna. Ulterior familia Buchanan l-a acuzat pe Allyone că s-a furişat pe moşia lor, pentru a o fermeca pe blonda lady, dar familia MacKenna ştia cu certitudine că femeia aceea, Elspet, a fost cea care a aruncat o vrajă rea asupra fiului şefului lor.

Fără îndoială, oricât noroc ar fi avut, nu i-au trebuit mai mult decât câteva priviri pentru ca Elspet să cadă profund amorezată de Allyone.La urma urmei, conform urmaşilor clanului MacKenna, era tot atât de arătos cum putea fi un luptător.

Deoarece fusese vrăjit, Allyone o iubi pe Elspet la fel de mult cât l-a iubit şi ea pe el, dar amândoi erau conştienţi că nu vor putea să fie niciodată împreună.

Totuşi, nici nu puteau să stea despărţiţi. Aşa că Elspet îl convinse pe Allyone să-şi părăsească familia, poziţia socială şi onoarea şi să fugă cu ea.

Cu o noapte înainte de a se întâlni în pădure şi a pleca amândoi departe, moşierul Buchanan descoperi ce plănuia fiica lui. Înfuriat, o încuie în turnul castelului şi îşi chemă luptătorii, poruncindu-le să-l găsească şi să-l ucidă pe Allyone.

Îngrozită că tatăl ei ştia unde s-a dus Allyone pentru a o aştepta, Elspet se hotărî să-l anunţe pe iubitul ei, dar când coborî în goană treptele alunecoase, îşi pierdu echilibrul şi căzu lovindu-se de moarte. Scria că a murit şoptind

numele lui Allyone. Când Jordan citi că Elspet a murit rostind numele iubitului ei, lacrimile începură să i se prelingă pe faţă. Poate că era din cauza epuizării. Nu era genul ei să fie atât de emotivă.

— Ce naiba? Sunetul vocii lui Noah o izbi. Ridică ochii şi-l văzu stând în uşă şi încruntându-se la ea. În mod clar, tocmai ieşise de sub duş. Îşi pusese pe el blugii şi nimic altceva. Ce s-a întâmplat? mai întrebă el, în timp ce intra în camera ei trăgându-şi un tricou alb pe el.

— Nu s-a întâmplat nimic. Se întoarse şi luă de pe noptieră o cutie cu şerveţele de hârtie.

— Eşti bolnavă, sau ceva asemănător? încercă, dar nu putu să se oprească din plâns.

Scoase un şerveţel şi-şi uscă obrajii.

— Nu sunt bolnavă.

— Atunci ce naiba ai, Jordan? îşi trecu degetele prin păr şi stătu privind-o fără să se mişte timp de aproximativ cincisprezece secunde. Până la urmă, se aşeză pe pat şi o trase lângă el. Spune-mi, insistă el.

— E doar… Făcu o pauză, pentru a mai lua un şerveţel din cutie. A fost aşa

Lui îi trecu prin cap că-şi imagina care e problema şi se aplecă spre ea:

— E în regulă, dulceaţă. Ştiu că astăzi ai avut o zi groaznică. Te-a ajuns. Dă-i drumul şi plângi. Lasă să iasă totul afară. Ştiu ce rău a fost. Aproape că-i dădea dreptate, dar se opri şi răspunse:

— Ce?!? Nu, nu m-a ajuns nimic. A fost doar atât de

trist

— Trist? Eu nu le-aş numi pe întâmplările prin care ai trecut triste. Le-aş spune înfiorătoare.

— Nu… Povestea… O lovi uşor pe braţ, pentru a o distrage. Şi brusc ei îi trecu prin cap că încerca să o liniştească. Şi ce minunat era acest lucru! Şi dulce şi liniştitor… Şi… Ohooo. Dumnezeule mare, începuse să-l placă şi nu în felul acela acceptabil tip nu-i-aşa-că-e-un-prieten-drăguţ! Deci Noah putea să fie sensibil:

Înainte n-a avut niciodată timp să observe asta. Apoi îşi aminti cât de amabil fusese cu Carrie, în după-amiaza aceea, la sediul poliţiei. A făcut-o să se simtă importantă şi drăguţă. Acuma, realiză Jordan, încerca să o facă pe ea să se simtă mai bine şi nu chiar atât de singură.

— Crezi că vei reuşi să te opreşti vreodată din plâns?

Îl privi şi îi zâmbi uşor. Era doar cu câțiva centimetri mai departe de minunaţii lui ochi… De gura lui… Se trase înapoi şi privi în altă parte.

— Am reuşit, anunţă ea. Vezi? Nicio lacrimă în plus.

— Ai reuşit? Atunci ce e cu chestia asta apoasă ce izvorăşte din ochii tăi?

Ea îi împunse umărul.

— Încetează să mai fii aşa drăguţ cu mine! Mă scoate din sărite.

— Trebuie să-ţi spun! Când te-am văzut plângând la nuntă, am crezut că e doar o anomalie, dar acuma ai făcut-o din nou. Aici eşti altfel, concluzionă el.

— Cum adică altfel?

— De fiecare dată când te vedeam la Nathan's Bay, stăteai cu nasul vârât într-o carte sau în computer. În permanenţă doar muncă. *Şi niciun fel de distracţie,* adăugă ea în sinea ei.

— Ei bine, poate că şi tu eşti altfel aici, contracară ea.

— Cum asta? întrebă el.

— Nu ştiu. Cred că pari puţin… Mai dulce. Poate pentru că eşti mai aproape de locul tău de naştere.Ai crescut în Texas, nu-i aşa?

— Familia mea s-a mutat la Houston când aveam opt ani. Înainte de asta am locuit în Montana.

— Tatăl tău a fost avocat, înainte de a se pensiona.

— Adevărat.

— Şi bunicul tău şi tatăl lui…

— Provin dintr-un lung şir de avocaţi, zise el. Începu să o lovească din nou uşor pe braţ. Acuma nu doar pentru a o distrage. Se simţea atât de bine!

— Nick mi-a spus că porţi cu tine o busolă, ce a aparţinut stră-stră-bunicului tău.

— Numele lui era Cole Clayborne şi era avocat în Montana. Tatăl meu mi-a dat busola lui, când am început să lucrez pentru doctorul Morganstern.

— Aşa că nu-ţi vei rătăci niciodată drumul. Asta e ceea ce mi-a spus mama.

— Aşa a spus?

— Ştii ce mi-a mai spus despre tine?

— Ce anume?

— Mi-a spus că e singura femeie din lume, care poate

să-ţi spună ce să faci. El râse.

— Are dreptate. O bătaie în uşa lui Noah îi întrerupse. Se duse la el în cameră pentru a răspunde şi descoperi că Amelia Ann stătea pe prag, ţinând în mână o găleată cu mai multe sticle de bere la gheaţă. Amelia Ann ezită o secundă apoi spuse:

— Bună. Eu… Ştiu că ai avut o zi încărcată… Călătoria şi toate… Şi… M-am gândit că poate ţi-e sete. Împinse găleata spre el. Noah i-o luă din mână şi-i adresă un zâmbet cald.

— Este extraordinar de amabil din partea ta. Mulţumesc.

— Dacă ţi-e foame, continuă ea, aş putea să fac nişte floricele, sau ceva asemănător

— Nu, mulţumesc. Totuşi, berea realmente o apreciez. Apoi încercă să închidă uşa.

Noapte bună, zise el. Dar Amelia Ann îşi vârî capul pe uşă, pentru a se uita mai bine.

— Dacă mai există ceva ce aş putea să fac… Orice ai nevoie… sună doar la biroul din faţă.

— Aşa am să fac. Mulţumesc, zise el în timp ce închidea uşa. Când se înapoie în camera lui Jordan, începuse deja să deşurubeze capacul unei sticle de bere.

— Femeia care conduce motelul… Care e numele ei…? începu el.

— Amelia Ann? încercă Jordan.

— Da, Amelia Ann. Tocmai ne-a adus nişte bere. A fost amabilă cu noi, nu-i aşa? Vrei una? îi oferi el.

— Nu, mulţumesc, răspunse Jordan. Şi nu cred că „noi” am fost cei cu care a vrut să fie ea amabilă. El luă o înghiţitură din sticlă.

— Încă nu mi-ai spus de ce plângeai, îi aminti el.

— E o prostie.

— Oricum, spune-mi.

— Am citit povestea asta transcrisă de profesor şi m-a impresionat. Ţi-ar plăcea să ţi-o citesc? Aşa ai înţelege.

— Sigur. Dă-i drumul, zise Noah aşezându-se pe pat. Ea începu să citească cu voce clară, fermă, dar pe măsură ce se apropia de sfârşitul tragicei poveşti, vocea începu să-i tremure şi lacrimile reapărură. Noah râdea: n-avea cum s-o ajute. Eşti pur şi simplu plină de surprize, reluă el în timp ce-i înmâna cutia cu şerveţele.

N-aş fi crezut niciodată.

— Ce să crezi?

— Că eşti aşa romantică.

— Nu e ceva rău să fii romantic. Se înapoie la hârtiile ei și citi altă relatare de-a dreptul ridicolă despre Buchananii cei barbari şi setoşi de sânge. Legenda aceasta însă nu mai era romantică, ci descria detaliat o bătălie sângeroasă ce, conform profesorului MacKenna, fusese declanşată de clanul Buchanan. Nicio surpriză, bombăni pentru sine.

— Ai spus ceva?

— Omul a predat istoria, pentru numele cerului! Istoria evului mediu. Dar cursurile lui puteau fi numite fantezie curată, deoarece chiar aşa ceva preda.

Noah zâmbi. Când Jordan se pasiona de ceva, faţa i se

lumina. Cum de nu văzuse asta niciodată înainte?

— Aşa că la ce te-ai înscrie? Fantezie 101? întrebă el.

— Nu, aş numi cursul *„Hai să inventăm Istoria 101"*. El râse.

— Aş participa şi eu la cursul ăsta. Examenele ar fi un fleac. Există vreo cercetare realistă? întrebă el. Mai luă o înghiţitură de bere şi se sprijini de căpătâiul patului.

— Nu ştiu, răspunse ea. Cu cât sunt mai vechi în timp, cu atât mai nebuneşti devin legendele. Dar sunt câteva menţiuni ce revin tot timpul, ceva despre o comoară furată.

— Ştii ce se spune. Jordan îi luă sticla din mână şi bău puţin.

— Ce se spune?

— Că în orice minciună există întotdeauna un pic de adevăr. Ai idee ce conţinea comoara? Ea mai luă o înghiţitură din berea lui şi i-o înapoie, înainte de a răspunde:

— E menţionată de mai multe ori, în diverse istorisiri, o coroană încrustată cu pietre preţioase. Dar mai există menţionată şi o sabie cu pietre preţioase.

Îi luă din nou sticla din mână, o goli dintr-o înghiţitură lungă şi i-o înapoie. Noah nu spuse un cuvânt. Se sculă doar şi aduse cu el două sticle.

— Dă-te la o parte, dulceaţă, îi zise în timp ce se trântea pe pat alături de ea.

Ea îi făcu loc. Când el îi oferi una dintre sticle, ea scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. N-am chef de bere în seara asta.

— Şi asta e ceva bun? Ea îşi adună hârtiile pentru a le pune înapoi în cutie.

— Chiar dacă cercetarea profesorului e clar părtinitoare, totuşi în existenţa unei comori crede cu tărie. Sunt sigură că-şi închipuie că Buchananii au furat-o de la clanul MacKenna.

— Tu crezi că a existat această comoară? Se simţea jenată să admită.

— Da, cred, răspunse ea, apoi adăugă repede: am reuşit să fiu acaparată de toate poveştile astea. Poate că sunt prea exaltată. Se lăsă pe spate şi întinse picioarele.

Unele dintre ele totuşi… e nostim să le citeşti deoarece sunt aşa de… deosebite.

— Da? Spune-mi o poveste pentru adormit copiii… îşi puse sticla de bere neatinsă pe noptieră, alături de cea oferită lui Jordan, apoi încrucişă gleznele şi închise ochii.

— Sunt gata, dulceaţă! A fost odată… Citeşte-mi ceva sângeros. Ea răsfoi printre hârtii, până ce găsi o istorie deosebit de crudă. Imaginile erau aproape picturale, de aceea îi plăcu atât de mult lui Noah. Când o termină, începu una despre altă luptă.

— Legenda spune că doi îngeri au coborât pe pământ, pentru a duce la rai un luptător căzut. Aceasta s-a întâmplat în timpul unei aprige bătălii. Se spune că toţi luptătorii, din ambele tabere, i-au văzut pe îngeri sosind. Şi deodată timpul s-a oprit în loc. Unii dintre luptători aveau săbiile ridicate, alţii erau gata să-şi arunce lăncile

sau să-şi lanseze buzduganele, şi toţi fură împietriţi în aceste poziţii. Astfel au privit încremeniţi cum era ridicat la cer luptătorul.

— Şi ce s-a mai întâmplat? Ea ridică din umeri.

— Presupun că s-au reanimat şi au continuat lupta.

— Îmi place. Mai citeşte una, o convinse el.

— Vrei să auzi ceva romantic, sau ceva sângeros? El nu deschise ochii când răspunse:

— Lasă-mă să mă gândesc puţin: Stau în pat, şi chiar lângă mine se află o femeie sumar îmbrăcată, care e într-o nevoie cumplită de puţină acţiune… Ea îl împinse deoparte.

— Nu sunt sumar îmbrăcată. Port şort şi tricou. Nu e nimic sumar în îmbrăcămintea mea. Ochii lui rămaseră închişi, dar rânjea:

— Dar se întâmplă să ştiu că pe dedesubt n-ai nimic, în afara tricoului şi a şortului.

Ea îşi privi repede pieptul. Nu se vede nimic prin materialul tricoului, slavă Domnului!

— Numai tu ai putea să te gândeşti la asta.

— Orice bărbat ar face-o.

— Nu cred, îl ironiza ea. El râse.

— Asta e ceea ce facem noi bărbaţii. Ea încercă să tragă de cearşaf, dar era prins sub picioarele lui.

— De ce nu reuşiţi să nu vă gândiţi la aşa ceva? El deschise un ochi.

— Să nu ne gândim?

— Vrei să mai auzi o altă poveste, sau nu?

— Îhî! Ea oftă.

— Ce vrei să spui cu îhî?

— Nu m-ai contrazis în legătură cu nevoia de puţină acţiune. Reuşise să o încolţească.

— N-am simţit nevoia să răspund unei atât de nereale presupuneri. Ce poveste ţi-ar plăcea să mai asculţi? Reuşise să o exaspereze din nou. Nu ştia cum să-i potolească indignarea, dar încercă.

— Te-am contrariat cu ceva, dulceaţă? Ea îşi roti ochii. O, doamne!

— Nu m-ai contrariat deloc. Am să pun deoparte hârtiile astea, îl atenţiona ea.

— Regret. Doar pentru că eşti realmente uşor… Ea îl întrerupse.

— Asta e ceea ce-mi spun toţi băieţii, glumi ea.

— Da? Dar măcar eşti bună? Ochii ei străluceau jucăuşi.

— Tu ce crezi? La început Noah nu răspunse. Privi în ochii ei incredibil de albaştri şi-şi pierdu şirul gândurilor. Persiflarea amoroasă devenise un fel de a doua natură la el, dar deodată descoperi că nu găseşte niciun răspuns. Imaginea lui Jordan, fără tricou, fără şort şi făcând dragoste, îi trecu val-vârtej prin cap şi-l lăsă fără suflare. Apucă sticla de bere de pe noptieră şi se îndreptă spre camera lui. Vocea îi era răguşită când în sfârşit răspunse:

— Ar fi mai bine să plec de aici.

CAPITOLUL 16

Cele două telefoane sunară concomitent. Jordan se trezi la sunetele ce veneau din camera lui Noah. Se răsuci în pat şi deschise ochii puţin, în timp ce-l asculta pe Noah răspunzând la sunetul ce părea al celularului lui. Îl auzi pronunțând „dragă", după care rugă pe cineva să aştepte un minut, apoi răspunse la celălalt telefon. În mod evident nu-i plăcu ce spunea apelantul, deoarece vocea i se înăspri. Apoi începu să lanseze ordine. Îl auzi explicând cu tonul acela de nu-mă-deranja, că aşteaptă rezultatele la prânz. Câteva minute mai târziu intră pe uşă.

— La telefon era Joe Davis… începu el.

— Înainte de a-mi spune ce a vrut, ar trebui să te duci să vorbeşti cu „draga", dacă mai e la telefon.

— O, drace… Rosti el şi se înapoie în grabă în camera lui. Îl auzi scuzându-se, apoi se înapoie la ea. Se lăsă pe pat şi, când Jordan încercă să se ridice, o apucă de marginea tricoului şi adăugă în receptor: aşteaptă puţin. E chiar lângă mine. Apoi îi întinse celularul. Sidney vrea să vorbească cu tine.

Nu-i veni să creadă că la telefon e sora ei, până ce aceasta nu-i spuse „bună".

— Cum de ai ştiut numărul de telefon al lui Noah? întrebă Jordan.

— Habar n-am. Întotdeauna l-am ştiut. Dar nu e aşa important. Theo mi-a spus ce s-a întâmplat. Ştiai de cadavru, când am vorbit noi mai înainte?

— Înainte de ce? Nu-mi aduc aminte, zise ea. Toată lumea ştie ce s-a întâmplat?

— Dylan şi Kate nu ştiu. Ei se află în voiaj de nuntă, aşa că Alec n-a crezut că trebuie să-i plictisim cu alte preocupări. Jordan, spune-mi, eşti bine?

— Da, îşi asigură ea sora. Poliţia se ocupă de caz şi eu mă întorc mâine acasă. Am să-ţi spun atunci totul. Promit. Sidney… Începu ea.

— Da?

— Mama şi tata, ştiu şi ei ce s-a întâmplat?

— I-a sunat Nick şi a vorbit cu amândoi.

— N-ar fi trebuit, zise ea. Vor fi îngrijoraţi şi amândoi au destule treburi la care să se gândească, cu procesul acela şi toate celelalte.

— Ar fi aflat totuşi. Lui Zack i-ar fi scăpat într-un fel.

— Şi lui Zack cine i-a spus? interveni o lungă pauză, apoi Sidney răspunse:

— Trebuie că eu am menţionat situaţia. Jordan nu voia să se certe. Mai vorbi cu sora ei încă câteva minute, pentru a o asigura că totul e bine, apoi termină convorbirea. În timp ce-i restituia celularul lui Noah, zise:

— Când am găsit cadavrul acela, ar fi trebuit să-l sun pe Dylan.

— De ce? Pentru că Nick a spus întregii familii? Ea dădu din cap afirmativ.

— Sidney insistă că oricum ar fi aflat…

— Sigur că ar fi aflat.

— Poate, acceptă ea. După ce se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul, trase fermoarul genţii de voiaj închizând-o şi se îndreptă spre uşa de legătură dintre ei. Noah tocmai

închidea tocul revolverului. Ai de gând să-mi spui şi mie ce a spus şeful Davis îl întrebă ea.

— Ai dreptate! Mi-a spus că şeriful Randy nu are idee unde se află fratele lui.

Spune că a trimis oameni în căutare.

— Şi tu crezi povestea asta?

— Nu, răspunse el. Şeriful ştie exact unde e J.D. Probabil vrea să se întâlnească cu şeful Davis şi să hotărască ceva, înainte ca J.D. să apară. Oricum asta presupun eu.

— Şeriful districtului Grady a mai condus vreodată o investigaţia criminală?

— Da, dar Davis mi-a spus că e în vacanţă.

— Hawaii, interveni ea. De ce nu-l ajută FBI pe şef?

— Se pare că Davis crede că poate să se descurce fără amestecul FBI.

— Dar ce-mi spui de Lloyd? Davis a vorbit deja cu el?

— Nu. Nu-l găseşte nimeni. Garajul e descuiat, dar Davis spune că aceasta nu e ceva neobişnuit. O mulţime de oameni din oraş nu-şi încuie uşile.

— Fac pariu că de acuma o vor face.La urma urmei, unul dintre ei a fost ucis.

— Cu excepţia faptului că profesorul MacKenna nu era unul dintre ei. Nu era proprietarul casei. O închiriase şi se ţinea rezervat. Foarte antisocial. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat.

— Eu cred că Lloyd ştie ce s-a întâmplat. Dacă nu l-a ucis el pe profesor, fac pariu că ştie cine a făcut-o. Era aşa

de nervos când mi-am ridicat maşina. Cred că ştia că în portbagaj se află un cadavru.

— Eu aş spune că el e principalul suspect.

— Nici nu mai putea, atât era de nerăbdător să plec, zise ea. Şi asta e ciudat, deoarece când m-am dus prima oară la el cu maşina, a sărit la mine şi tot timpul încerca să mă facă să cinez cu el. Deci voia să mă reţină în oraş.

— A încercat tot timpul să te facă să cinezi cu el, după ce l-ai amenințat?

— Nu l-am… o, ei bine, cred că asta am făcut. Dar totul a fost doar o prostie. M-a întrebat ce aş face dacă maşina n-ar fi gata nici când aş fi revenit a doua oară şi, înainte de a putea să răspund, m-a întrebat dacă nu-l voi lovi. Cred că am fost de acord, că aşa voi face.

— Îmi dau seama.

— Nu, n-ai cum. Lloyd se întâmplă să fie un om foarte înalt.Ar fi trebuit să mă urc pe un scaun ca să-l pocnesc.

— Un scaun, hâmm? O irita faptul că se distra de minune pe seama ei.

— Toate acestea i le-am comunicat şefului Davis şi cred că erai şi tu de faţă. N-ai fost atent?

— Lloyd va ieşi el la suprafaţă, prezise el. Ea aprobă din cap.

— Când ne întâlnim cu şeful Davis pentru a merge la casa profesorului?

El îşi controla ceasul.

— Într-o oră.

— Te-ar deranja dacă ne-am opri întâi la băcănie? Mi-ar

plăcea să termin de xeroxat şi restul hârtiilor profesorului. Nu va dura mult, promit.

— Toate cutiile alea vor fi luate de Davis? întrebă el.

— Copiile nu trebuie să i le dau. Am intenţia să o rog pe Candy să le expedieze la Boston prin poştă, în locul meu. Candy lucra la biroul din faţă şi fu de acord să ajute, făcând astfel şi ceva bani de buzunar. Jordan completă un formular cu informaţiile necesare pentru expediere, îi spuse lui Candy că îi va aduce cutiile ce vor trebui expediate, o plăti anticipat şi se îndreptă spre camera ei.

Când ajunse, Noah stătea rezemat la intrare vorbind cu Amelia Ann. Aceasta îi adusese cafeaua şi un coşuleţ cu ruladă cu scorţişoară, făcută în casă. Jordan observă că se fardase. Bluza pe care o purta era băgată în pantalonii largi, dar primii trei nasturi erau descheiaţi. Zece la unu că purta un sutien „ridică-i-în-sus". Râsul nervos al Ameliei Ann o urmări pe Jordan, în timp ce intră în camera lui Noah, apucă cheile maşinii de pe birou şi zise:

— Mă duc să încarc cutiile în maşină.

— Te secondez, răspunse el. *Sigur că da*, îşi zise ea, imediat ce Amelia Ann va termina de flirtat. Cără afară o cutie, dădu colţul clădirii şi imediat observă cauciucul din spate dreapta dezumflat.

— Grozav, şopti ea. Ori cauciucul a fost spart, ori avea nevoie să mai fie umflat, dar după cum îi surâsese norocul în ultima vreme, punea pariu că e spart. Lăsă cutia jos pe pavaj, băgă cheia în broasca portbagajului şi făcu un pas înapoi, în timp ce capacul se ridica deschizându-se. Nu-i

veni să-şi creadă ochilor. Nici nu mai putu să se mişte. Închise ochii, îi deschise, dar totul rămânea la fel.

— O, Doamne! murmură ea. Trânti capacul portbagajului şi fugi cât de repede putu, înapoi spre camera lui Noah. Uşa era închisă. Bătu cu pumnul în ea. El ştiu că ceva nu e în regulă, în secunda în care îi văzu figura.

— Jordan? Ce s-a întâmplat? îl apucă de cămaşă şi gâfâi, pentru a reuşi să rostească câteva cuvinte.

— În portbagajul maşinii noastre e un cadavru.

CAPITOLUL 17

Lloyd era strâns grămadă, ca un contorsionist. Un picior era îndoit sub el, celălalt era pus după ceafa. Murise cu cea mai uluită privire pe figură, nu îndurerată, ci uluită, ca un crap mare cu ochii sticloşi, în vârful unei undiţe. Jordan nu-şi închipuia că va reuşi să-şi scoată din minte expresia lui, multă, foarte multă vreme de acum înainte.

— Ai dreptate, Jordan. Lloyd a fost un bărbat înalt.

Noah stătea în faţa portbagajului deschis privind cadavrul. Apoi îşi aruncă privirea peste umăr, spre ea. Stătea pe un zid de piatră, aşteptându-l să termine inspecţia cadavrului. Refuzase să se mai uite la bietul Lloyd, nici măcar o secundă în plus.

— Nu e în pungă Ziplock, comentă ea slab. Nu-şi putea imagina de ce i se părea un lucru atât de important, dar pentru moment aşa era.

— Nu, nu e, fu de acord Noah. Şeful Joe Davis se afla lângă el. Cei doi bărbaţi ajunseseră acuma să se tutuiască. Moartea are un fel al ei de a înlătura formalismele. Davis se aplecă spre portbagaj şi zise:

— Deci suntem de acord? O lovitură în spatele craniului. Apoi a fost înghesuit în portbagaj, nu-i aşa? Noah aprobă din cap.

— Aşa pare, Joe.

— Lovitura i-a sfărâmat ţeasta, concluzionă Joe. A fost dată cu forță. De cineva realmente puternic.La unison, cei doi bărbaţi se întoarseră şi o priviră pe Jordan. Nu cumva se întrebau, dacă e suficient de puternică pentru a-l fi ucis pe Lloyd? îşi încrucişa braţele şi se încruntă la Noah.Ar fi mai bine să nu-i treacă prin minte un astfel de gând nebunesc! Joe se uită din nou la Lloyd.

— Ce se întâmplă oare? întrebă el frustrat. Două cadavre, în cât timp? În două zile? În trei?

— E primul tău caz de asasinat? întrebă Noah.

— Cel de al doilea, dacă îl pui la socoteală şi pe profesorul MacKenna, răspunse el. Deşi n-am văzut cadavrul, investigaţia a căzut tot pe capul meu. Acesta e al doilea asasinat ce a avut loc vreodată în Serenity. Suntem o comunitate paşnică.

Aşa am fost, până ce prietenea ta a dat buzna în oraş şi oamenii au început să cadă ca muştele. Noah lăsă să treacă neobservată presupunerea că Jordan ar fi prietena lui.

— Ştii destul de bine că nu ea a făcut-o. Nu l-a ucis pe niciunul dintre ei.

— Lloyd a fost suspectul numărul unu. A avut maşina ei în garaj, aşa că a avut ocazia.

— Dar ce spui de motiv? întrebă Noah. Joe scutură din cap.

— N-am reuşit să mi-l imaginez încă. Am nevoie de ceva ajutor. Vor veni doi adjuncţi de şerif, care amândoi au mai multă experienţă.

— În asasinate? El ridică din umeri.

— Nu ştiu. De asemenea, sunt pe drum şi detectivii de la Bourbon.

— Unde e judecătorul de instrucţie? întrebă Noah în timp ce-şi privea ceasul.

Aşteptăm de patruzeci şi cinci de minute. Şi unde sunt tehnicienii de laborator?

— Lucrurile se mişcă considerabil mai încet în micile oraşe, ştii asta.

Toată lumea trebuie să ajungă în Serenity din diverse părţi. Toţi se află pe drum, îl asigură Joe.

— Ştii că am prieteni care pot da ajutor. Joe dădu din cap.

— Ştiu şi dacă am nevoie de ajutorul FBI, îl voi cere.

— Dar ce spui de şeriful Randy?

— Trebuia să mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta. Ne-am întâlnit şi de dimineaţă. El m-a sunat noaptea trecută, explică el. Acuma însă s-a ivit această situaţie, mai zise el arătând spre Lloyd, deci a trebuit să amân întâlnirea cu el şi să mă întâlnesc cu tine. Apoi trebuie să mă duc şi acasă la MacKenna.

— Vreau să vin şi eu când te întâlneşti cu el, zise Noah. Joe scutură din cap.

— Nu.Pe mine Randy mă cunoaşte. Dar va refuza să vorbească despre fratele lui în prezenţa ta.

— Unde e fratele lui? Şi nu încerca să-mi spui că nu trebuie să vorbesc cu el.

— Nu ştiu unde e J.D., dar Randy îmi va spune. Apoi vom hotărî ce avem de făcut.

Ce era de hotărât? J.D .a atacat-o pe Jordan. Trebuia să fie prins şi băgat la închisoare. Nimic altceva nu mai trebuia de hotărât în legătură cu el.

— Dacă nu-l prinzi tu pe J.D., o voi face eu. Joe înălţă capul şi se încruntă.

— E o ameninţare? Noah se repezi:

— E al naibii de clar că asta el Joe ridică mâinile în gest de reconciliere.

— OK, OK, am înţeles. Dar te rog, lasă-mă să vorbesc singur cu Randy. Locuiesc în acest oraş, îi aminti el. Trebuie să încerc să fac asta în modul cel mai corect, deci lasă-mă să fac paşii unul după altul.

Spre neplăcerea lui Joe, lui Noah nu-i păsa şi nici nu avea nevoie să cadă de acord cu nimeni. Era gata să-i spună că nu mai poate avea răbdare şi că, într-un fel sau altul, va sta de vorbă cu amândoi fraţii Dickey, când Jordan îi atrase atenţia. Se sculase de pe zid şi se îndrepta spre el. Îi puse mâna pe braţ şi zise:

— Joe, Noah şi cu mine am dori să ajutăm în orice fel putem. Nu-i aşa, Noah? El îi aruncă o privire. Dar pentru

că nu răspunse, ea se sprijini de el şi repetă: nu-i aşa?

— Sigur că da, răspunse în sfârşit Noah. Aceasta era una din situaţiile cele mai absurde cu care fusese confruntat vreodată. Un mort se afla în portbagaj, un poliţist neexperimentat şi probabil incapabil conducea investigaţia, iar o femeie care încet-încet îl înnebunea, voia acuma să fie amabil.

— Cred că voi doi veţi mai rămâne în Serenity o vreme, stabili Joe. Nu era o întrebare.

— Da, sigur că vom rămâne, răspunse Noah. Atâta timp cât Jordan este singura legătură dintre profesor şi Lloyd.

— Mă duc la Amelia Ann să-i spun că avem nevoie de camere pentru încă o noapte, se oferi Jordan. Noah o apucă de mână şi o trase înapoi.

— Stai lângă mine.

— Mă duc…

— Ştie deja, zise Noah şi făcu semn cu capul spre fereastra din spatele zidului.

Amelia Ann şi Candy priveau amândouă cu ochii larg deschişi. Din fericire, din unghiul în care se aflau nu puteau să vadă în interiorul portbagajului.

Joe le sugeră să între amândoi înapoi în motel.

— Voi doi nu trebuie să aşteptaţi împreună cu mine. Am să vă chem imediat ce termin aici şi după ce vorbesc cu Randy. Noah o înconjură pe Jordan cu braţul şi se îndreptară spre intrare.

— Noah? strigă Joe.

— Da?

— Veţi avea nevoie de altă maşină.

— Aşa se pare. Noah simţi umerii lui Jordan coborând sub braţul lui. Te simţi bine, dulceaţă? întrebă el.

— Sunt bine, răspunse ea oftând. Dar încep să cred că acest orăşel prietenos, la urma urmei nu e chiar atât de prietenos.

CAPITOLUL 18

Cu toate că agenţii Chaddick şi Street de la biroul regional al FBI nu fuseseră însărcinaţi oficial cu cercetările, au făcut tot ce au putut pentru a-l ajuta pe Noah să afle ce se întâmplă. Cei doi oameni le-au adus, lui Noah şi lui Jordan, o altă maşină, o *Toyota Camry*. Înainte de a se urca în maşină, Jordan, total depăşită de situaţie, insistă ca unul dintre ei să deschidă portbagajul şi să se uite înăuntru.

Agentul Street avea o sensibilitate anume faţă de situaţiile ce i se păreau nostime. Acuma gândea că e de-a dreptul hilar că sora lui Nick a mai găsit un mort şi râzând o numi magnet de cadavre. Chaddick îi înmână lui Noah un plic mare.

— Înăuntru ai tot ce ai cerut, zise el. Sunt copii de pe extrasele de cont ale lui MacKenna de anul trecut, dar aş putea să merg şi mai în urmă, dacă doreşti.

— În mod cert, MacKenna era implicat în ceva, zise Street. De opt luni a făcut doar depozite în numerar. Câte cinci mii de dolari, la fiecare două săptămâni.

— Şi, pentru a depune banii, se ducea tocmai până la Austin, adăugă Chaddick. De asemenea, acum opt luni şi-a cumpărat o maşină nouă şi kilometrajul demonstrează că a făcut câteva drumuri bune de atunci. Unul din asistenţii de la colegiul unde preda mi-a spus că profesorul a primit o moştenire.

— Ciudată moştenire, comentă Street. În numerar la fiecare două săptămâni, şi proveniența nu poate fi depistată. Dar ce spuneţi de înregistrările convorbirilor telefonice? întrebă Noah.

— Se află tot în plic, răspunse Chaddick. În cele şase luni de când locuieşte aici a primit doar vreo două apeluri. N-a dat niciun telefon în afară, cu excepţia unei convorbiri foarte scurte pe care a avut-o cu cineva, cu o jumătate de oră înainte ca J.D. Dickey să pretindă că a fost anunţat că există un cadavru în maşina lui Jordan.

— Vrei să-mi spui că cineva l-a sunat pe J.D. din casa lui MacKenna?

— Asta spuneam.

— Dar şi eu l-am sunat pe profesor, interveni Jordan. Când am sosit în Serenity. Îmi dăduse numărul. Convorbirea aceea trebuie să apară pe undeva.

— Atunci ce puteţi spune de înregistrările de pe celular? îi întrebă Noah pe agenţi.

— N-am putut găsi nicio înregistrare a celularului pe numele lui MacKenna, răspunse Street. Jordan, dacă îmi dai numărul la care ai sunat, vom controla.

— Am mers şi mai departe şi am pus doi oameni să se

ocupe de maşina lui MacKenna. Fac pariu că singurele amprente pe care le vor găsi sunt ale lui, zise Chaddick. Joe Davis este băgat în treaba asta până peste cap, dar nu vrea să accepte niciun ajutor de la noi. Vrei să ne insinuăm noi, cu sila? Am putea să ne ocupăm şi să vă scoatem pe voi doi de aici. Noah clătină din cap.

— Nu încă. O privi pe Jordan şi reformulă: Nu ştiu. Poate că ar fi o idee bună să o luaţi pe ea…Jordan ştia ce însemna asta şi hotărî să înăbuşe în faşă ideea.

— Rămân aici cu tine, Noah. În afară de asta, i-am promis şefului Davis că voi mai sta o zi. După tot ceea ce ştim, s-ar putea hotărî să mă aresteze.

— N-o va face şi dacă mă gândesc bine…

— Nu mai discutăm, zise ea. Nu plec. Pentru a-şi sublinia hotărârea încercă să-i întâlnească privirea.

— Seamănă foarte bine cu fratele ei, comentă Chaddick zâmbind.

— Este mult mai drăguţă, zise Noah. După ce le mulţumi celor doi bărbaţi pentru ajutorul lor şi le promise să ţină legătura, Noah îi deschise lui Jordan portiera maşinii, apoi o înconjură şi se strecură pe locul şoferului. Hai să dăm o raită!

— Ar fi grozav, zise ea. Dacă avem timp, mi-ar plăcea să mergem până la Bourbon şi să-mi cumpăr un celular nou.

— Nu poţi să rezişti încă câteva zile fără telefon?

— Tu nu înţelegi. E vorba de potenţiometru, de aparatul de fotografiat, de Rolodex, de sistemul meu poziţional şi,

cel mai important, de computerul meu personal. Aşa pot accesa Internetul şi poşta electronică. Pot să trimit şi fotografii, texte, sau clipuri video, tot electronic.

— Ştii ce altceva ai putea să mai faci? Ai putea să dai telefon. Ea râse.

— Şi asta. Iar după ce cumpăr telefonul, mi-ar plăcea să ne oprim la secţia de poliţie şi să vorbesc cu detectivii, pentru a afla ce s-a întâmplat cu laptop-ul meu.

— A vorbit deja Nick cu ei. Şi i-au spus că nu l-au văzut.

— N-a putut să se volatilizeze. Era în maşina închiriată de mine, pe bancheta de alături. Maggie Haden l-a văzut, când a intrat şi mi-a luat geanta pentru a mă legitima. Fac pariu că ea l-a luat. După ce m-a închis în celulă, s-a înapoiat în parcarea băcăniei. A putut să-l ia atunci.

— Vom continua să-l căutăm, dar acuma trebuie să ne întâlnim cu Joe Davis la casa lui MacKenna, îţi aminteşti?

— După ce vorbeşte cu şeriful Randy, îi aminti la rândul ei. Sunt surprinsă că n-ai insistat să fii de faţă când stă de vorbă cu el.

— Sunt mult mai interesat de fratele lui. Îi dădu o bucată de hârtie, cu două adrese şi indicaţiile cum să se ajungă la ele.

— Ce e asta?

— M-am gândit să mergem şi acasă la J.D. Dickey. Să vedem dacă nu e acolo.

— Şi dacă e? Noah porni motorul şi băgă în viteză.

— Mi-ar plăcea să mă opresc să-i spun „bună”!

—” Bună?”

— Să încerc doar să-mi bag nasul pe acolo, dulceaţă.

— Şi cealaltă adresă ce reprezintă?

— Domiciliul lui Maggie Haden, vechea ta prietenă.

— De ce vrei să mergi şi la ea acasă?

— Am primit numărul maşinii lui J.D. Conduce o camionetă roşie. S-ar putea să fie la ea acasă. Mi-ai spus că a avut o relaţie cu ambii fraţi Dickey.

Jordan dădu drumul aerului condiţionat.

— Şi dacă e acolo?

— Vom vedea.

— Nu te superi? întrebă ea şi luă plicul adus de Chaddick.Aş vrea să mă uit puţin la extrasele de cont.

— Dă-i drumul. Şi urmăreşte şi toate depunerile în numerar, sugeră el.

— Dacă s-au depus câte cinci mii de dolari la fiecare două săptămâni, timp de şase luni, asta înseamnă şaizeci de mii de dolari. După ce adăugă şi toate celelalte sume, totalul a fost de fapt de nouăzeci de mii de dolari. În ultimele două luni de viaţă ale profesorului, adăugă ea, depunerile au crescut, atât ca sumă, cât şi ca frecvenţă. De unde proveneau banii?

— Asta e o întrebare de nouăzeci de mii de dolari.

— În ce crezi că era implicat? Poate în trafic de droguri? Sau jocuri de noroc? Nu părea genul care să aibă vreunul din aceste vicii.

— Care e genul celor ce practică jocuri de noroc? Dar era oare genul de om care minte spunând că a primit o

moştenire?

— Punct ochit, punct lovit.

— Citeşte-mi indicaţiile spre casa lui Dickey. Jordan făcu ce i se ceruse, localiza Hampton Street şi zise:

— La primul colţ ia-o la dreapta. Apoi reveni la speculaţiile ei: profesorul mi-a spus că şi-a schimbat planurile şi că va pleca în Scoţia mai devreme decât intenţionase iniţial.

— Altceva?

— La cină a fost nervos când a observat cât de aglomerat devenise restaurantul.

Am crezut că s-ar putea să fie claustrofob. Noah încetini.

— Aceasta e casa lui Dickey, de pe colţ. Semăna cu reşedinţa unei ferme, nici mai mare nici mai mică decât oricare dintre casete din jur, dar în mod cert cea mai frumoasă. Fusese recent vopsită în verde închis, iar obloanele negre primiseră de asemenea un strat de vopsea proaspătă. Acoperişul era nou şi curtea era surprinzător de bine îngrijită. De-a lungul arbuştilor din faţă, exista şi un strat de flori cu gălbenele înflorite.

— Nu poate fi casa lui. E aşa frumoasă! comentă Jordan.

— Asta e adresa pe care mi-a dat-o agentul Street. E sigur casa lui Dickey. Bănuiesc că atunci când nu bate femei, îngrijeşte gazonul.

Camioneta lui Dickey nu era parcată pe drumul de acces acoperit cu pietriş.

— Doar nu te aşteptai să-l găseşti acasă, nu-i aşa?

întrebă ea.

— Nu, dar am vrut să văd unde locuieşte. În mod cert mi-ar plăcea să mă uit şi înăuntru.

— Şi mie, şopti ea, deşi admițând aceasta era convinsă că ar fi dat de necaz. Nu puteam să ne uităm nici prin ferestre, deoarece sunt lăsate transperantele. Îşi muşcă buza de jos.Mă întreb dacă laptop-ul meu nu e înăuntru. Părea aşa de înflăcărată, încât el încercă să nu izbucnească în râs.

— Dulceaţă, va trebui să renunţi.

— La laptop-ul meu? Nu cred. Îl vreau înapoi.

— Ai putea să-ţi iei unul nou. Nu o înţelegea. Îşi programase laptop-ul, schimbase toate chips-urile, introdusese în memorie o mulţime de informaţii. Însăşi viaţa ei se afla în el.

— Dacă ţi-ai pierde revolverul, cum te-ai simţi când ţi-aş spune să renunţi să-l mai cauţi şi să-ţi iei unul nou?

Evident, laptop-ul ei era un subiect sensibil. Noah nu mai comentă.

— Dă-mi indicaţii pe unde s-o iau, pentru a ajunge la casa lui Haden, ceru el.

N-au trebuit să meargă decât vreo două blocuri mai departe. Era exact cum se aşteptase Jordan, dezolantă şi neprimitoare. Curtea era o combinaţie de pământ, pietriş şi buruieni.Ca şi casa lui Dickey, nici casa lui Haden nu avea garaj şi nici maşini sau camionete pe drumul de acces.

— Nu am nicio dorinţă să mă uit în casa ei, zise el.

Probabil că doarme într-un coşciug.

— Cu laptop-ul meu în braţe.

— Jordan, trebuie realmente să o laşi mai moale. Îl caută poliţia. Avea dreptate. Era obsedată de laptop.

— Poate că Haden şi-a făcut bagajul şi a părăsit oraşul.

— Mă îndoiesc să fi plecat. Nu, nu va renunţa la tot, atât de repede. A avut prea multă putere, pentru a o abandona fără luptă.

— Îşi dă seama că nu va fi posibil să-şi primească slujba înapoi, comentă Jordan.

Probabil că a plecat undeva, pentru a-şi întocmi o strategie care să forţeze consiliul să o facă şefă din nou, imediat. Noah coti la următorul colţ şi se întoarse înapoi spre centrul oraşului.

— Unde vrei să mănânci?

— Există doar un singur loc unde putem să mergem.La Jaffee. Mai sunt şi alte restaurante, dar dacă vom mânca în altă parte, o să afle, pentru că toţi vorbesc unii cu alţii despre orice.

— Şi ce dacă află? Ce mare scofală?

— Îi voi răni sentimentele. Nu glumea.

— Şi de ce îţi pasă?

— A fost aşa de amabil cu mine, răspunse ea, şi-mi place de el. În afară de asta ţi-a plăcut şi ţie mâncarea, nu-i aşa? El dădu afirmativ din cap.

— Da, e în regulă. Să mergem la Jaffee. Conduse până la motel şi lăsă maşina în parcarea din spate. Jordan luă plicul pe care li-l dăduse Chaddick, apoi se îndreptară

spre restaurant. Când trecură prin faţa garajului lui Lloyd, ea simţi un fior pe şira spinării.

— O vreme am crezut că Lloyd l-a ucis pe profesor şi l-a băgat în maşina mea, de aceea era atât de nervos. N-am ştiut motivul, dar eram sigură că până la urmă şeful Davis îl va descoperi. Acuma Lloyd e mort. Vrei să auzi noua mea teorie?

El zâmbi.

— Sigur că da.

— Lloyd l-a văzut pe asasin punând cadavrul profesorului în portbagajul maşinii mele. Nu crezi că aşa s-a întâmplat?

— S-ar putea.

— Nu prea pari entuziasmat şi ştiu la ce te gândeşti. De ce nu l-a ucis asasinul pe Lloyd pe loc? De ce a mai aşteptat? Cred că n-a ştiut că Lloyd l-a văzut, dar în acest caz, cum a aflat?

Noah nu trebuia să răspundă la nicio întrebare. Jordan o făcea ea însăşi. Punea întrebarea, o judeca în minte şi venea cu ceea ce considera că e o explicaţie plauzibilă. Localul lui Jaffee era aproape gol. Erau doar câţiva slujbaşi întârziind asupra unor cafele cu gheaţă, în timp ce discutau noutăţile zilei. Unul dintre ei era Kyle Heffermint, omul pe care îl întâlnise la agenţia de asigurări.

— Îl cunoşti pe vreunul din aceşti oameni? o întrebă Noah în timp ce treceau prin faţa ferestrei.

— Doar pe unul, răspunse ea. Kyle Heffermint. E un tip

care vrea să impresioneze fălindu-se cu persoanele faimoase pe care le cunoaşte. Noah nu era obişnuit cu nimeni a cărui pretenţie să fie cunoaşterea unor persoane faimoase.

— Nu-mi plac infatuaţii, remarcă el în timp ce-i deschidea uşa.

Când Jordan şi Noah intrară înăuntru, grupul se opri din discuţie. Ea îi zâmbi lui Kyle, când el îi făcu un semn de salut, apoi se îndreptară spre masa din colţ.

Angela îi întâmpină cu obişnuitul ceai cu gheaţă, în timp ce oamenii continuau să-i privească. Chelneriţa îşi puse o mână în şold, privi peste umăr şi apoi se uită iar la Jordan.

— Să nu-ţi pese de ei, rosti Angela. Comentează noutăţile zilei.

— Şi de ce se uită la mine? întrebă Jordan.

— În primul rând, răspunse Angela, pentru că e o plăcere să te privească omul, fiind aşa de drăguţă, şi în al doilea rând, tu eşti noutatea zilei. Toţi au aflat cum l-ai găsit pe Lloyd şi toate celelalte.

— Am adus nenorocirea în Serenity.

— Ei bine, eu n-aş spune asta. Doar că ai obiceiul să descoperi cadavre, asta e. E ca într-un film. L-ai văzut pe ăla, în care un mort stă de vorbă cu un puşti? Doar că cei pe care i-ai găsit n-au vorbit cu tine. Are vreunul dintre voi chef de carne de vită? Jaffee face burgeri de vită. De asemenea, a făcut o cratiţă mare de tocană de vită. Angela se înapoie în bucătărie pentru a transmite comanda lor de

hamburgeri, când Kyle veni spre ei. Lumina ce se reflecta pe catarama curelei sale, la fel de mare ca o mască de Cadillac, îi semnală apropierea.

— Bună, Jordan.

— Bună, Kyle. E plăcut să te revăd.

— Cine e prietenul tău? Jordan i-l recomandă pe Kyle lui Noah.

Acesta îi strânse mâna şi se întoarse din nou spre ea: înţeleg că intenţionezi să mai rămâi puţin în oraş, Jordan. Crezi că am putea să luăm cina împreună diseară?

— Regret, dar nu pot. Am alte planuri, cu Noah. Totuşi mulţumesc pentru ofertă.

De data asta n-a mai insistat.

— Jordan, am auzit ce ţi s-a întâmplat şi trebuie să-ţi spun, Jordan, că nu ştiu ce aş fi făcut eu dacă aş fi găsit un cadavru în maşina mea şi uită-te la tine! Tu ai găsit două. Pare să fie un adevărat record, Jordan, nu crezi? întrebă el ridicând o sprinceană.În timp ce stăteau de vorbă, Noah îşi sprijini braţul pe spătarul scaunului ei. De fiecare dată când Kyle îi rostea numele, Noah trăgea blând de o şuviţă din părul ei. Agent Clayborne, continuă el, s-ar putea să am o informaţie pentru tine. S-a întâmplat să trec cu maşina prin faţa garajului lui Lloyd, noaptea trecută, şi am observat lumină în biroul lui. Mi-am spus că e destul de ciudat să văd pe cineva în birou la ora aceea, deoarece Lloyd nu lucra niciodată atât de târziu.

— L-ai văzut pe Lloyd? întrebă Jordan.

— Am văzut umbra unui bărbat, Jordan, dar nu cred că

era Lloyd. L-am văzut doar pentru o secundă sau două. Însă umbra nu părea să fie la fel de mare ca Lloyd.

Ridică ambele sprâncene când întrebă: îţi e de ajutor această informaţie, agent Clayborne?

— Da, îmi este, răspunse acesta.

— Jordan, mi-a făcut o reală plăcere să te revăd. Rămâne totuşi

Înainte de a mai putea spune un cuvânt, Noan i-o reteză:

— Are deja un program cu mine. Jordan încercă să atenueze asprimea.

— Mulţumesc pentru propunere. Imediat ce Kyle se depărta, şopti: ai fost grosolan cu el. Ce ţi-a venit?

— Jordan, absolut nimic, Jordan. Ea râse.

— Ţi-am spus că vrea să impresioneze menţionând persoanele faimoase pe care le cunoaşte.

— E în călduri după tine, zise el. Nu zâmbea. De fapt, se pare că jumătate dintre bărbaţii pe care i-ai întâlnit de când te afli în Serenity sunt în călduri după tine.

Noah se întinse spre ea şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, atingându-i uşor obrazul cu degetele. Ei i se opri respiraţia. A atins-o şi ea a reacţionat. Şi-a închipuit întotdeauna că e imună la farmecele lui, dar acuma începuse să devină îngrijorată de faptul că probabil nu era.,

— După mine? întrebă ea neîncrezătoare. Nu sunt o atracţie prea mare aici… Tu eşti.

Carrie de la secţia de poliţie ar fi fost în stare să stea şi

în cap pentru a-ţi atrage atenţia. Şi ce spui de Amelia Ann cu sticlele ei de bere şi rulada cu scorţişoară?

E în mod categoric topită după tine.

— Ştiu că e, admise el cu un rânjet, dar cred că şi tu eşti. Ea îl împinse.

— O, Doamne! Nu-ţi închipui că toate femeile cad în genunchi în faţa ta. A fost prea târziu, când şi-a dat seama exact ce a spus. Şi mai ştia că, fără îndoială, el nu va lăsa să-i scape ocazia.

— Da? râse el. E o imagine simpatică. Crezi că tu, vreodată

— Niciodată. Obrajii lui Jordan deveniseră de un roz strălucitor. E adorabilă când roşeşte, gândi el. Îi făcea plăcere să o pună în situaţii stânjenitoare, pentru că numai atunci îi ieşea la iveală şi cealaltă latură, latura vulnerabilă, şi dulce, şi inocentă. E frumoasă, fără îndoială, şi se pare că fiecare bărbat din Serenity a observat. Dar de ce îi era lui necaz? Nu era genul gelos. Şi în mod cert, nici nu avea motiv să fie gelos. Jordan era o prietenă bună, atâta tot. Aşa că de ce se simţea neliniştit în prezenţa ei? Nu avea un răspuns. Cum ar fi putut să explice ceea ce nu înţelegea? Doar un lucru ştia: nu-i plăcea când un bărbat se apropia de ea. Drace, o dorea!

CAPITOLUL 19

În timp ce mâncau, Jordan se uită prin înregistrările telefonice ale profesorului.

— Am crezut că ți-e foame, zise Noah. De-abia te-ai atins de mâncare.

— Hamburgerul ăsta ar putea să hrănească o familie formată din şase persoane. Am mâncat cât am vrut. Apoi se orienta spre probleme mai importante: când am ajuns în oraş, l-am sunat pe profesorul MacKenna. Dar nu la numărul acesta. Apoi, îmi amintesc că Isabel mi-a spus că ea şi profesorul au vorbit adesea la telefon despre clanul MacKenna. Şi nici numărul ei nu se află aici.

— Fac prinsoare că a folosit doar numere de unică folosinţă, zise Noah. Care nu pot fi depistate.

— De când s-a mutat în Serenity, viaţa profesorului a devenit imposibil de urmărit.

Luă o bucată de pâine prăjită şi era gata să muşte din ea, când se răzgândi. O îndreptă spre Noah. Şi de ce s-a mutat în Serenity? continuă ea Ce l-a făcut să aleagă acest orăşel? Pentru că era aşa de izolat? Ori pentru că era aproape de acel ceva ilegal, în care era implicat? Ştim că, indiferent ce făcea, era ilegal. Cine depune nouăzeci de mii de dolari în bani gheaţă? El luă bucata de pâine prăjită şi o băgă în gură. Ea reflectă la diversele posibilităţi şi adăugă: e evident că, indiferent cine i-a ucis pe cei doi, e hotărât să mă reţină aici. Nu eşti de acord? înainte ca el să poată răspunde, ea mai zise: altfel, de ce ar fi pus ambele cadavre în maşină la mine? Lui îi plăcea să-i privească faţa, în timp ce gândea cu voce tare. Era atât de animată şi de înflăcărată. Noah ştia că în ultimii ani devenise aproape cinic „dar asta în ceea ce priveşte munca. Fusese

doar o problemă de timp, înainte de a interveni rutina. Învăţase să nu se implice prea mult şi să nu se aştepte la nimic, dar încă nu-şi dăduse seama cum să facă ca totul să se reducă doar la muncă.

— Ştii de ce avem nevoie? mai întrebă ea. El dădu din cap.

— De un suspect.

— Sigur că da. Te-ai gândit la cineva?

— J.D.Dickey se află în fruntea listei mele, răspunse Noah.

— Deoarece a ştiut că în maşina mea se află un cadavru.

— Da, răspunse el. L-am rugat pe Street să cerceteze tot ce găseşte în legătură cu numele lui şi se pare că J.D.a trăit vremuri grele. Îi spuse apoi ce a aflat despre el. Când termină, Noah afirmă că în cazul în care Joe Davis nu-l găseşte pe J.D.şi nu-l aduce în curând la interogatoriu, se va însărcina el cu problema asta.

— Asta înseamnă că vei mai rămâne în Serenity?

— Asta înseamnă că agenţii Chaddick şi Street vor prelua ancheta. E districtul lor, se gândi el să adauge. Iar tu şi cu mine vom pleca de aici.

— Te duci înapoi să lucrezi pentru doctorul Morganstern, ori îţi vei lua câteva zile libere şi te vei duce acasă?

— Nu poate fi vorba de mers acasă, răspunse el. După decesul alor mei, mi-am vândut ferma.

— Atunci unde numeşti tu acasă? întrebă ea. El zâmbi.

— Pe ici, pe colo.

— Oho, comentă ea. Sosesc trupele! Jaffee şi Angela se îndreptau spre masa lor.

Jordan ştia ce vor, amănunte sângeroase despre cum l-a găsit pe Lloyd în portbagaj. Din fericire, Noah o salvă să mai răspundă la sutele de întrebări în perspectivă, deoarece primi un telefon de la şeful Davis.

— Trebuie să plecăm, zise el. Şi repede achită nota. Părăseau restaurantul când Angela captă atenţia lui Jordan, făcându-i din nou semnul cu degetul mare în sus.

— Încă n-a observat că pot s-o văd reflectată în fereastră, comentă Noah râzând.

— Ne întâlnim cu Joe? întrebă Jordan grăbindu-se să-l ajungă.

— Mi-a spus că se află la o depărtare de douăzeci de minute. Asta ne lasă nouă suficient timp pentru a duce cutiile cu hârtii acasă la MacKenna.

— De ce acolo?

— Aşa vrea Joe. Probabil pentru că sediul poliţiei e atât de mic. Nu e loc să le depoziteze acolo, până ce vor fi cercetate.

— Nu ştiu ce se aşteaptă el să găsească, zise ea. Sunt doar cercetări istorice.

— Totuşi are nevoie să se uită prin ele.

— Te deranjează dacă ne oprim puţin la băcănie, în drum spre casa profesorului?

El nu obiectă, continuând să care primele două cutii la maşină, iar ea înghesuia în uriaşa ei sacoşă ultimele două sute de pagini, sau cam atâtea, ce mai era nevoie să fie

copiate, după care aduse cea de a treia cutie goală. N-a trebuit să aştepte la coadă în magazin. Imediat ce intrară, toţi cumpărătorii se dădură la o parte din faţa ei. Stăteau grămadă privind-o şi şuşotind. O auzi pe o femeie spunând:

— Ea e. Jordan îşi aşternu pe figură un zâmbet şi continuă să se îndrepte spre xerox. Exista totuşi un rând-o femeie şi doi bărbaţi aşteptau la coadă, dar imediat ce o văzută sosind, se risipiră. Jordan se simţi mortificată. Noah reflectă că atenţia ce i se dădea era nostimă. Dar ea n-o considera aşa.La urma urmei, nu făcuse nimic rău. Va comenta asta cu el, imediat ce vor fi înapoi în maşină.

— Există tendinţa ca, în jurul tău, oamenii să moară, sublinie el.

— Doar doi! apoi oftă. O, Doamne, ai auzit ce am spus? Doar doi? Am devenit insensibilă în privinţa morţii celor doi. Ce se întâmplă cu mila? De obicei simţeam aşa ceva. Termină de despărţit hârtiile profesorului de copiile făcute şi-i dădu originalele lui Noah.Fi bun, te rog, pune astea în cutia goală.

— Ţi-e frică să deschizi portbagajul, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. Totuşi fă-o, te rog. Nu mi-e realmente frică, îşi spuse ea. Sunt doar nervoasă. Nu voia să admită realitatea. Apoi înghesui copiile în sacoşă, o puse pe podeaua maşinii şi se sprijini de speteaza banchetei. Se simţi deodată epuizată şi într-un fel insensibilă.

— Nick trebuie să se fi întors la Boston până acuma, zise

ea când urcă şi Noah în maşină. Acesta porni motorul, înainte de a răspunde:

— Sunt sigur că va suna când va ajunge acasă.

— Şi când va ajunge, ai să-i spui despre Lloyd? întrebă ea, apoi imediat răspunse tot ea: sigur că o vei face!

— Şi tu nu vrei s-o fac?

— Nu-mi pasă. Doar că n-aş vrea să ia primul avion şi să vină aici. De asemenea, ştiu că va spune şi restului familiei, inclusiv părinţilor mei şi ei au.

— Destule griji pe cap,. Termină Noah propoziţia. Jordan, e normal ca ei să fie preocupaţi de situaţia în care te afli. Ea nu mai comentă. În schimb privi pe fereastră peisajul dezolant. Curţile de pe strada pe care mergeau nu suportaseră prea bine căldura. Toate pajiştile aveau petice de buruieni pârlite şi de pământ uscat. Ce căutase Jordan venind în Serenity? Fratele ei şi Noah o provocaseră să iasă din zona ei de confort, dar n-ar fi dat nicio atenţie nici uneia din insinuările lor, dacă n-ar fi fost în primul rând nemulţumită ea însăşi. Viaţa ei fusese atât de înregimentată, atât de organizată… Atât de mecanică. Ştia ce căutase. Un coeficient de siguranţă. Problema e că aşa ceva nu există. Cel puţin nu pentru ea.

Acuma simţea nevoia să se întoarcă acasă şi să nu se mai gândească la astfel de idei nebuneşti. Viaţa ei fusese plănuită fără ea. Structural. Cu asta era obişnuită şi de asta avea nevoie. Totul va fi posibil, odată ce va fi din nou la Boston.

Exista doar o mică problemă. Noah îi observă expresia

deznădăjduită.

— Care e problema?

— Nu cred că am să mai plec vreodată din acest oraş, tu ce zici?

CAPITOLUL 20

Profesorul MacKenna locuise pe o intrare liniştită, la aproximativ doi kilometri de Main Street. Era un loc mohorât. Nu existau copaci, tufişuri, sau iarbă, care să-i înfrumuseţeze aspectul urât şi multe dintre case aveau o nevoie cumplită de reparaţii. Şeful Joe David îi aştepta. Partea din faţă a cămăşii lui era udă de sudoare.În timp ce Jordan şi Noah se îndreptau spre uşa din faţă, şeful scoase o batistă şi îşi şterse ceafa.

— Aştepţi de mult? întrebă Noah.

— Nu, doar de câteva minute, dar e al naibii de cald. Scuză-mă, doamnă, că am folosit un cuvânt injurios în prezenţa ta. Joe descuie uşa. Trebuie să vă avertizez că înăuntru e şi mai cald. MacKenna a ţinut toate ferestrele închise şi transperantele lăsate, şi niciodată nu a dat drumul la aerul condiţionat, după câte mi-am dat seama. Există un aparat la fereastră, dar nu e băgat în priză. Ţinu uşa deschisă şi-i anunţă: atenţie la trepte. Cineva a transformat realmente locul în gunoi. Când intră în camera de zi, Jordan se luptă împotriva senzaţiei de greaţă.

Mirosul de peşte ars era amestecat cu un fel de duhoare

de metal ce plana în aer.

Întreaga casă nu putea să fie mai mare de 25 mp. Mobilă era puţină. O sofa acoperită cu un pled cenuşiu, atât de dărăpănată încât Jordan reflectă că probabil profesorul o găsise într-o grămadă de vechituri, era sprijinită de peretele de vizavi cu o fereastră cu vedere la stradă, acoperită cu un cearşaf alb. O măsuţă de cafea pătrată din stejar se afla în faţa sofalei şi mai exista o mică masă rotundă cu o lampă cu abajurul distrus. Un televizor vechi Philips se afla pe o ladă într-un colţ. Era imposibil de spus dacă pe jos era vreo carpetă sau nu, deoarece podeaua era acoperită cu ziare, unele îngălbenite de vreme. Şi peste tot existau carneţele de notiţe sfâșiate, cărţi rupte şi teancuri de hârtii, înalte cam de treizeci de centimetri. Înaintară printre gunoaie, pentru a ajunge în sufrageria de după colţ.

Singura piesă de mobilier era un birou mare.La el, profesorul folosise un scaun pliant de lemn, dar cineva îl izbise de perete. Zăcea în bucăţi pe duşumea.

Un alimentator de energie de pe birou avea înfipte în el cinci fire pentru încărcarea celularelor. Dar telefoanele lipseau. Jordan aproape se împiedică de un fir mai lung. Noah o prinse de mijloc, înainte de a cădea şi a se lovi cu capul de birou.

— Hei, voi de colo! strigă Joe.

Ea dădu din cap în timp ce-l împingea pe Noah deoparte şi se îndreptă spre bucătăria întunecoasă. Mirosul deveni mai puternic, de-a dreptul dezgustător.În

chiuvetă era o stivă de vase murdare, un festin pentru gândacii ce se târau pe masa de bucătărie. Lângă uşa din spate, gunoiul dădea pe dinafară dintr-o sacoşă de cumpărături, pe care profesorul o folosise drept coş de gunoi.În ea, gunoiul se descompusese. Jordan se retrase spre camera de zi şi ieşi pe culoar. Pe o latură a acestuia era o baie – surprinzător de curată, având în vedere halul în care era restul casei, iar pe cealaltă latură a culoarului, un mic dormitor. Sertarele măsuţei de toaletă fuseseră sparte şi zăceau pe duşumea. Salteaua patului dublu, din care ieşeau arcurile, era răsturnată şi sfâșiată cu cuţitul. Noah apăru în spatele ei, privi mizeria din jur timp de aproximativ cinci secunde, apoi se întoarse şi de îndreptă din nou spre sufragerie.

— Crezi că cel care a distrus astfel locul, a găsit ceea ce căuta? întrebă Jordan urmându-l.

— Cel? Au putut fi mai mulţi decât unu, zise Joe.

— Ce lipseşte, Jordan? întrebă Noah.

— În afară de materialele de curăţat? Computerul profesorului.

— Exact, comentă Noah.

— Cordoanele se află încă aici, zise Joe. Vedeţi? Pe podea, în spatele biroului. Şi uitaţi-vă şi la încărcătoarele telefonice. Fac pariu că telefoanele pe care le-a folosit nu erau detectabile. Lui Jordan i se păru că vede ceva mişcându-se sub unul din ziare. Probabil un şoarece. Nu era imaginaţie! Ar fi vrut să fie aşa, dar nu era.

— Sunt afară… După nişte aer proaspăt. Nu mai aşteptă

vreo permisiune. Odată ce ajunse pe culoar, îşi fricţionă braţele, înfiorată la gândul că una dintre insectele acelea putuse să între pe sub îmbrăcămintea ei. Zece minute mai târziu ieşiră şi Noah împreună cu Joe. În timp ce Noah trecea pe lângă ea şopti:

— Şoarecele te-a îngrozit, nu-i aşa, dulceaţă?; Uneori Jordan ar fi vrut ca Noah să nu fie un atât de fin observator. Hei, Jordan, vrei să deschizi portbagajul? strigă el din spatele maşinii.

— Nu e nostim defel! răspunse ea. Rânjetul lui sugera altceva. După ce l-a deschis, s-a întors spre Joe.

— Eşti sigur că vrei să depozitezi cutiile în casă? O să ajungă pline de gândaci în timp record.

— Am să le sigilez ermetic, zise el. Doi adjuncţi ai mei mă vor ajuta să răscolesc totul din casă, inclusiv cutiile, pagină cu pagină. Nu sunt sigur ce caut, dar sper să apară ceva. Jordan îşi aduse brusc aminte:

— Şef Davis, am un CD pe care mi l-a dat profesorul să-l iau cu mine acasă.Ai nevoie de el?

— Am nevoie de orice ne-ar putea furniza o informaţie despre profesor, răspunse el. Mă voi asigura să-l primeşti înapoi. Ridică una dintre cutii şi se îndreptă spre hol. Când vom termina cu toate astea, cred că le vom trimite vreunei rude. Asta dacă pot să găsesc una, adăugă el.

— Face parte din clanul MacKenna, comentă Jordan, dar nu pot să-mi imaginez ca vreunul dintre ei să-l revendice. Era greu de digerat, ca o coajă de nucă.

Apoi imediat se simţi vinovată că vorbea în felul acesta

despre un mort, însă nu făcea decât să fie corectă. Joe se opri în uşă:

— Ai avut ocazia să citeşti toate hârtiile astea?

— Nu, deloc. Am citit doar câteva istorisiri din fiecare cutie, asta e tot. Noah îi deschise portiera maşinii şi-i înmână cheile.

— Urcă şi dă drumul la aerul condiţionat. Vin şi eu într-un minut.

— Pari supărat.

— Nu supărat, iritat. Am fost destul de grijuliu, ştii tu, însă aceasta mă depăşeşte. Dar voi reuşi s-o scot la cap, nu-i aşa? Ea nu zâmbi, deşi ar fi vrut.

— Da.

— Ştiu că Joe a vorbit cu şeriful Randy Dickey, dar până acuma nu mi-a spus un cuvânt. Asta înseamnă că a făcut un fel de înţelegere. Aşa…

— Ohooo!

— Sunt pe cale să devin şi mai grijuliu. Urcă în maşină. Tocmai atunci Joe ieşi din casă. Noah se îndreptă spre el, în timp ce acesta încuia uşa de la intrare.

— Ai uitat să-mi spui ce ai vorbit cu Randy Dickey? îl întrebă Noah.

— Nu, n-am uitat. M-am gândit că poate am putea vorbi despre asta mai târziu, la o bere.

— Spune-mi acuma.

— Va trebui să înţelegi. Înainte ca fratele lui să fie eliberat condiţionat, Randy îşi făcea bine datoria de şerif. Oamenii erau încântaţi de el. Dar J.D. are un cap fierbinte

şi acuma, Randy ar dori să-i mai dea o şansă pentru a se îndrepta. Am fost de acord cu el.

— Hotărârea aceasta nu-ţi aparţine.

— Ba da, răspunse Joe. Dacă Jordan nu depune plângere împotriva lui J.D., pentru lovitura pe care a primit-o, nu există, dracului, nimic, pe care tu sau ea să puteţi să-l faceţi. Nu sunt îndărătnic. Vreau doar să-ţi spun cum stă situaţia. Şi, aşa cum am mai zis şi înainte, eu trăiesc în acest oraş, asta înseamnă că, în ceea ce priveşte autoritatea, trebuie să fiu alături de oameni. Şeriful Randy poate să-mi facă viaţa un infern. Nu contează că este din alt district. Tot o va face.

— O, da. Sună ca şi cum ar fi într-adevăr un şerif bun!

— Nu asta am vrut să spun. Vrea doar o favoare, atât.

— Şi dacă nu primeşte această favoare, îţi va face viața…

— Bine, bine, zise el ridicând mâinile în aer. Ştiu ce am spus. Dar J.D. e fratele lui. Şi va fi aruncat din nou în închisoare, înainte de a pocni tu din degete, dacă ea depune plângere. Dar dacă nu o va face, Randy îmi va rămâne îndatorat,

— Am crezut că nu vrei funcţia în mod permanent. Joe părea ruşinat.

— Soţia mea spune că n-ar trebui să permit personalităţii mele să-mi stea în cale.

Am făcut-o înainte, dar acuma sunt şef şi pot să-mi negociez rămânerea, dacă asta e ceea ce doreşte consiliul.

— Vreau să vorbesc cu Randy.

— I-am spus şi el mi-a răspuns că e în regulă.

— E de acord? Noah putea să simtă cum i se aprinde părul pe ceafa. Unde e acum?

— Vrei adevărul?

— Nu, Joe, minte-mă!

— Hei, nu e nevoie să fii sarcastic. Randy s-a dus să-şi caute fratele. Jură pe Dumnezeu că habar n-are unde e J.D. şi că e bolnav de îngrijorare, că s-ar putea să facă vreo nebunie.

— J.D.a depăşit stadiul nebuniei.

— E gata să-l găsească şi atunci Randy îl va face să stea jos şi să colaboreze.

— Să colaboreze? Dar J.D. e suspect într-o anchetă de asasinat.

— Dar e ancheta mea, interveni Joe. Noah ignoră afirmaţia.

— Programul nu s-a schimbat, Joe. Randy are timp doar până mâine să-l aducă pe J.D.

— Şi dacă nu pot să-l găsesc?

— Atunci îl voi găsi eu.

CAPITOLUL 21

Pentru prima oară în viaţă, lui J.D. Îi era cu adevărat frică. Se scufundase într-o groapă atât de adâncă, încât nu ştia dacă va reuşi vreodată să mai iasă la suprafaţă. Problema era angajatorul lui. Omul îl speriase de moarte. Tot ce a avut de făcut a fost să-l privească într-un anumit

fel şi J.D. a simţit cum îi îngheaţă sângele în vine. Văzuse privirea aceea şi înainte, când se afla la închisoare.

Condamnaţii pe viaţă, care nu mai aveau nimic de pierdut, aveau o atitudine similară. Ucide, sau vei fi ucis. Aceasta însemna privirea aceea.

Cal îl învăţase să stea departe de oamenii aceia şi în prea multe ocazii, pentru a mai fi numărate – îl protejase de ei. Nimeni nu ridica mâna împotriva lui Cal – oricum, nimeni cu capul pe umeri. Dar acuma, Cal nu mai putea să-l protejeze.

J.D. era cu desăvârşire pe contul lui, iar boss-ul lui nu se deosebea de asasinii de care fusese ferit în închisoare. Boss avea aceeaşi atitudine, dar era mult mai rău decât mulţi dintre ei.J.D. Îl privise cum l-a apucat pe profesor şi l-a izbit de un perete, parcă era discul acela din plastic cu care se joacă copiii aruncându-l de la unul la altul. Nu puterea era cea care l-a speriat pe J.D., ci privirea din ochii lui, în timp ce storcea viaţa din omul acela.J.D. ştia că privirea aceasta îi va bântui coşmarurile, tot restul vieţii. Lăcomia l-a ucis pe MacKenna şi tot lăcomia l-a făcut pe J.D. complice de bunăvoie la asasinat. Acuma era prea târziu pentru regrete. Se afla în groapa aceasta şi putea să simtă murdăria năvălind peste el, pentru a-l sufoca. Boss îl determină pe J.D. să scape de cadavru şi îi porunci să o facă pe femeie să rămână în oraş, până va putea el să afle ce anume ştia.J.D. n-a putut să se gândească decât la un singur mod de a face asta. O va face să pară vinovată de asasinat. Şi astfel, fratele lui va putea să o reţină în

închisoare.

Oricum, acesta a fost planul lui J.D., dar s-a evaporat când femeia a descoperit cadavrul, în timp ce se afla în celălalt district. Ştia că a reacţionat peste măsură, când i-a văzut telefonul în mână şi, la tot ce a putut să se gândească, a fost să i-l smulgă. Nu, nu e adevărat. Nici măcar nu se gândise. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi lovit-o niciodată.Ca un nebun, şi-a închipuit că Maggie va putea să rezolve lucrurile, aşa cum voia el.La urma urmei, era şeful poliţiei şi ştia că va face orice i-ar spune el să facă. Dar, ghinionul urmăreşte ghinionul, obişnuia Cal să spună.

Acum înţelegea J.D.ce înseamnă asta. Maggie n-a mai putut să rezolve nimic, după ce a fost concediată. Puterea ei s-a dus.Ca şi cum nu avuseseră destul ghinion, femeia Buchanan avea legături cu FBI-ul.

I-a fost frică să-i spună lui boss despre fratele femeii şi despre celălalt agent FBI, care stătea lipit de ea ca un parfum prost pe o haină nouă.

Dar din fericire pentru el, boss ştia deja totul despre FBI.I-a spus lui J.D. că de fapt nu contează cât de mulţi agenţi FBI se aflau în oraş, J.D.trebuia să continue să o reţină pe femeie aici, până va putea să o prindă singură şi să o ia la întrebări. Modul în care subliniase *„să o ia la întrebări"* îl făcu pe J.D.să dorească să poată să o ia la fugă. Dar era prea târziu pentru asta. Mult prea târziu. Incidentul cu Lloyd îl lămurise. N-a fost nicio coincidentă că J.D. s-a dus la Lloyd, când mecanicul îşi încărca maşina

pentru a pleca din oraş. Maggie îl prevenise că Jordan Buchanan a spus tuturor celor care au vrut să asculte că Lloyd se comportase foarte suspect când şi-a ridicat maşina. A sugerat chiar că Lloyd ştia că în portbagaj se află un cadavru. Ieri J.D. a vrut doar să vorbească cu Lloyd, pentru a afla ce a văzut, dar în secunda în care acesta l-a zărit, a fugit înăuntru şi s-a baricadat în casă.

— Vreau doar să stau de vorbă cu tine, Lloyd, strigase J.D.

— Pleacă sau îl chem pe şerif, ţipă el. Nu sunt prost! Aşa am să fac.

— Ai uitat unde locuieşti?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Locuieşti în districtul Jessup, cretinule, şi asta înseamnă că, dacă îl chemi pe şerif, îl chemi de fapt pe fratele meu şi tu ştii că el va face tot ce-i cer, minţi el. Lloyd înjură. Ăsta e adevărul, continuă să strige J.D. Lasă-mă să intru şi vom sta de vorbă. Aştept aici cu răbdare, până îţi va veni mintea la cap. Nu intenţionez să-ţi fac rău, Lloyd.

— Celuilalt i-ai făcut.

— Nu, nu-i adevărat. Jur că nu eu i-am făcut rău. Era deja mort când l-am găsit.

Cineva… Nu-ţi spun cine, mi-a spus să-l pun în maşina femeii. Asta e tot ce am făcut.

— Dacă te cred, mă laşi să părăsesc oraşul? întrebă Lloyd. Până ce se termină nenorocirea asta şi omul de la FBI pleacă din Serenity.

— Este exact ceea ce speram să faci, să ştii! Să pleci, până ce FBI va dispărea de aici.

— Atunci de ce ai nevoie să mai intri înăuntru?

— N-am nevoie, răspunse J.D. Şi îţi mai spun ceva. Dacă vrei, poţi să mă suni şi să-mi spui unde te-ai ascuns şi, dacă nu e prea departe, am să-ţi trimit pe una din cele mai bune fete ale mele să-ţi ţină companie. Va petrece cu tine cel puţin o noapte întreagă. Va avea grijă de tine. Pot să-ţi dau…

— Bine! Am să te sun, răspunse Lloyd morocănos. J.D. ştia că Lloyd îl priveşte pe furiş, aşa că nu zâmbi. Convins acum că nu-l va chema pe şeful Davis sau pe şerif, se urcă în camionetă şi plecă de acolo. Conduse astfel până după colţ, stinse motorul şi-l aşteptă pe Lloyd să plece, pentru a-l putea urmări.

N-a fost nevoie să-l ucidă. A dat doar un telefon şi i-a comunicat boss-ului unde poate fi găsit. Deci, în ce-l priveşte, el nu făcuse nimic rău. A transmis doar o informaţie.

CAPITOLUL 22

Barul Cripple Creek deţinea oficial recordul districtului, ca deţinător al celor mai multe capete de animale atârnate pe pereţi. De grinzi atârnau chiar doi şerpi cu clopoţei împăiaţi. Cândva fuseseră mai mulţi, dar fanii locului făcuseră ravagii în rândul lor. Clienţii n-au apreciat bucăţile de piele de şarpe, ce plouau din când în când

peste ei, în timp ce beau la bar. Agentul Street îi dăduse indicaţii precise lui Noah pentru a ajunge acolo, sugerându-le lui şi lui Jordan să facă abstracţie de decor şi promițându-le că pizza de la Cripple Creek e cea mai bună din stat. Şeful bucătar, explicase el, fusese transplantat aici de la Chicago.

Faţada semăna cu o cabană din bârne, suficient de mare pentru a-l caza chiar şi pe Paul Bunyan. Interiorul îi aminti lui Jordan o staţiune de schi. Cu tavane înalte, cu grinzi aparente şi un balcon ce înconjura ringul de dans, totul era confecţionat din lemn de molid cu noduri. Aerul era greu de mirosul deodorantelor cu parfum de brad şi, pe o platformă mică dintr-o nişă din colţ, o orchestră cânta muzică western şi country. Ca şi cum ar fi fost cel mai natural gest din lume, Noah o luă pe Jordan de mână şi o trase după el, în timp ce-şi croia drum prin mulţime. Agentul Street stătea într-un separeu, aproape de fundul încăperii. Noah aşteptă până ce Jordan se strecură în separeu, înainte de a se aşeza lângă ea.

— Ce ai la dosar, agent Street? întrebă Jordan.

— Te rog, spune-mi Bryce, insistă ei şi era gata să-i răspundă la întrebare,. Când chelnerul aparii pentru a lua comanda de băuturi.

— Nu eşti în timpul serviciului, nu-i aşa? îl întrebă Bryce pe Noah.

— Oficial, de câteva zile mi sunt de serviciu aici. Ajut doar o prietenă.

— Atunci vrei o bere?

— Sigur, răspunse el. Jordan?

— O Diet Cola ar fi perfectă. Imediat ce chelnerul, plecă, Bryce începu:

— Am o mulţime de informaţii despre fraţii Dickey. Randy e în regulă, dar J.D. a avut necazuri cu legea ani de zile. Făcea parte dintr-o bandă de bătăuşi, dar unul dintre conflictele dintr-un bar l-a băgat în închisoare. Noah se aştepta să audă ceva nou. Ce e interesant, continuă Bryce, e că fostul tovarăş de celulă al lui J.D., un om cu numele Calvin Mills, se mai află încă în închisoare, executându-şi cei douăzeci de ani, pentru omor. Cal, aşa cum îşi spune el, a lucrat la o companie de securitate. Era perfect utilat cu tot felul de echipamente de supraveghere, avea cunoştinţe de ultimele descoperiri în materie. Acestui Cal îi plăcea să treacă cu maşina pe acasă pe la el, de câteva ori pe zi pentru a-şi asculta soţia pălăvrăgind la telefon.

— N-avea încredere în ea, presupuse Jordan.

— Aşa cum s-a dovedit, bătrânul Cal avea motive să n-aibă, zise Bryce. Într-o după-amiază a parcat mai departe pe stradă şi a ascultat convorbirea ei de pe pernă, cu un bărbat pe care-l întâlnise la lucru. Mai târziu Cal le-a spus detectivilor că, poate că ar fi fost în stare s-o ierte că l-a înşelat, dacă ea n-ar fi făcut haz de echipamentul lui. Îi aruncă lui Jordan o privire rapidă, înainte de a continua: conform lui, soţia îi numise virilitatea un fel de crenvurşti afumat.

— Asta n-ar fi fost prea rău, rosti tărăgănat Noah lăsându-se pe spate.

Aşa că a ucis-o?

— Sigur că da. Dar, din fericire pentru el, judecătorul era tot bărbat, aşa încât Cal n-a primit atât cât ar fi trebuit să primească. Noah dădu din cap.

— Judecătorul l-a simpatizat. Jordan nu-şi dădea seama dacă glumeau sau erau serioşi.

— Dar omul şi-a ucis nevasta.

— Ştiu, răspunse Noah, totuşi, nu trebuie să-ţi baţi joc de echipamentul unui bărbat. Bryce era total de acord. Numai când Noah i-a făcut cu ochiul şi-a dat seama că glumea. Sosiră băuturile şi după ce comandară două pizze speciale,

Bryce continuă:

— În închisoare, Cal l-a învăţat pe J.D tot ce ştia în legătură cu supravegherea. Îl interesa realmente J.D. Unul dintre paznici spune că, acest Cal se considera un fel de guru tehnologic.

— Ai aflat ceva în legătură cu situaţia financiară a lui J.D? întrebă Jordan.

— Da, am aflat, zise Bryce. În ultimele şase luni, a făcut o mulţime de depuneri în numerar, dar, spre deosebire de MacKenna, depunerile lui J.D. nu erau niciodată mai mari de o mie de dolari o dată.

— Şantaj. Asta făcea, zise Jordan. Asculta conversaţiile oamenilor şi apoi îi şantaja.

— Asta cred şi eu, fu de acord Bryce.

— Aş vrea să pot intra la el în casă, zise Noah.

— Ei, bine, fără mandat nu poţi. Bryce îi dădu lui Noah

notele pe care le luase şi continuă: aici ai tot ce am reuşit să adun până acuma. Dacă mai ai nevoie de ceva, spune-mi.

— Mulţumesc, zise Noah. Apreciez foarte mult ajutorul tău.

— Încântat să pot s-o fac, răspunse Bryce. E minunat că lucrez în sfârşit cu tine.La agenţie, tu şi Nick Buchanan sunteţi practic nişte legende. Am auzit de unele din cazurile voastre şi aţi stabilit chiar un record de urmărire. Expresia lui Noah se întunecă.

— Aş vrea să fi ieşit şi mai bine! Dar nu toţi lucrează aşa cum vrem noi.

Bryce dădu din cap aprobator.

— Ştiu, însă unii aşa fac. Am auzit ce ai făcut în cazul Bains, din Dallas. O vreme s-a vorbit într-una de asta. Şi recent am aflat că Jenna Bains a intrat anul acesta într-o unitate militară statală. Un zâmbet încreţi ochii lui Noah.

— Da, se descurcă minunat. Jordan ascultase cu interes conversaţia.

— Cine e Jenna Bains? întrebă ea.

— O adolescentă, care nu merita să i se întâmple ce i s-a întâmplat, răspunse Noah.

Bryce văzu privirea lui Jordan, nedumerită la răspunsul vag al lui Noah şi completă:

— Jenna Bains e o puştoaică ai cărei părinţi au murit când era foarte mică, aşa că ea a fost dată să stea la singura ei rudă, un unchi, care se întâmplă să fie un plasator de droguri. Lucrurile s-au desfăşurat prost în casa unchiului.

Era dus cu duşii în cea mai mare parte a timpului, aşa că unii cuţitari s-au mutat la el şi i-au preluat afacerile. Jenna a stat câțiva ani cu aceşti ticăloşi. Când nu o încuiau într-un dulap, o foloseau drept sclava lor personală. În sfârşit, autorităţile au aflat de afacerile cu droguri şi au intervenit, dar din nefericire conducătorul bandei fusese prevenit şi a fugit înainte de descindere. A luat-o cu el şi pe Jenna, ca monedă de schimb. Atunci au fost chemaţi Noah şi fratele tău, pentru a interveni. Tipul a putut s-o ţină pe Jenna peste două luni, timp în care continua să se mute, aşa că a fost greu de prins, dar în final i-au luat urma într-o clădire de apartamente abandonată. Am auzit că atunci când au ajuns, Jenna tocmai fusese bătută şi era incapabilă să spună prea multe. Îl privi pe Noah pentru confirmare.

Furia pe care o simţise atunci ieşi din nou la iveală, aşa că Noah interveni:

— Era ieşită din minţi de speriată. Se agăţa de mine şi, tot ce putea să spună, era: „*Nu pleca! Nu pleca*!" Bryce o privi din nou pe Jordan şi continuă:

— Când Jennei i s-a dat drumul din spital, a fost preluată de Serviciile Sociale, dar Noah i-a găsit un cămin la o familie grozavă.

— Prieteni de ai mei, explică Noah. Ştiam că va fi încăpea pe mâini bune. Pur şi simplu n-am vrut s-o ştiu din nou prinsă în sistem, după toate prin câte a trecut.

— Ei bine din ceea ce am auzit eu, un anonim i-a plătit şi taxele pentru colegiu. Şi zvonurile spun că acela eşti tu. Noah nu răspunse la comentariul lui Bryce.

— Jena e o puştoaică grozavă. Vrea să devină profesoară.

— A fost minunat ceea ce ai făcut, comentă Bryce. Noah înlătură complimentul cu o ridicare din umeri.

— O mulţime de oameni ar fi făcut acelaşi lucru. Conversaţia fu întreruptă de sosirea pizzei.

Jordan nu putu să mănânce decât o felie, dar Bryce şi Noah devorară restul, continuând să vorbească despre fraţii Dickey.

Jordan stătea rezemată de banca de lemn şi asculta, dar nu prea auzea. Ce spuneau cei doi bărbaţi, îl privea pe Noah. Ştiuse din totdeauna că era dedicat meseriei lui şi în mod clar văzuse latura pe care o îndrăgeau fanii săi, dar era evident că unele lucruri în legătură cu el nu le ştia. Noah terminase berea şi comandă o sticlă cu apă. Îl privi cum îşi încrucişează braţele şi-şi sprijini coatele pe masă, ascultând cu interes sugestiile lui Bryce privind investigaţia. Are cel mai adorabil profil, gândi ea. Şi când zâmbeşte… O Doamne, ştia ce se întâmplă! Unde era Kate, când avea nevoie de ea? în luna de miere, desigur. Kate ar fi putut să-i spună ceva raţional, dar nu era aici şi brusc Jordan realiză că se afla în mare necaz. Devenise o mare admiratoare a lui Noah Clayborne. Se întreba ce ar fi simţit dacă ar fi fost sărutată de el. Să fie atinsă… Să fie ţinută în braţe…

— Jordan, eşti gata? întrebarea o surprinse.

— Gata pentru ce?

— Să plecăm, răspunse Noah.

— Da, sigur. Bryce, a fost o plăcere, zise Jordan zâmbind. Ştiu că ai făcut toate aceste treburi în timpul tău liber, şi vreau să ştii cât de mult îţi apreciez ajutorul.

— Pentru foarte puţin şi nu trebuie să-mi mulţumeşti. Eşti sora lui Nick.

Toţi trei ieşiră împreună afară. În uşă, Bryce le spuse la revedere.

— Care e termenul limită?

— Mâine la prânz, răspunse Noah. Dacă n-am vorbit cu amândoi fraţii Dickey până atunci, vei prelua tu treaba.

— Mi se pare perfect. Tot drumul de întoarcere la motel, Jordan rămase tăcută. De câteva ori Noah îi aruncă o privire, apoi o întrebă dacă se simte bine.

— Sunt foarte bine, răspunse ea. Dar nu era aşa. În sinea ei se simţea o epavă.

Singurul lucru la care se putea gândi era Noah. Avea nevoie să revină la normal.

Fără alte gânduri nebuneşti despre el. Fără să se mai întrebe cum ar fi să se culce cu el. Încetează odată, îşi spuse ea. Dar, cu cât se înverşuna mai mult să nu cedeze obsesiei, cu atât mai mult se gândea la el. Yoga. Iată de ce avea nevoie. Când va ajunge la motel, va face un duş rapid, îşi va pune pijamaua, apoi se va aşeza în mijlocul patului în poziţia lotus. Va respira profund pentru a-şi limpezi gândurile. N-are s-o mai preocupe. Ea va fi stăpână pe gândurile ei, nu el.

— Ce nu e în regulă cu tine? întrebă Noah.

— De ce crezi că ceva nu e în regulă? El începu să râdă.

— Te încrunţi la mine, dulceaţă. Se scuză neconvingător şi, tot restul drumului până la motel, privi afară pe geam.

Îşi căra sacoşa în cameră, când se opri brusc. Uşa spre camera lui Noah era deschisă. Patul lui Noah era făcut şi pe pernă era pusă ciocolată.

Patul ei era neatins. Dădu din cap şi râse:

— Sunt surprinsă că Amelia Ann nu e şi ea în pat, aşteptându-te. El zâmbi şi intră în cameră.

— Nu e genul meu.Ar fi vrut să-l întrebe care e genul lui, dar rezistă tentaţiei; în loc de aceasta, îşi înhaţă pijamaua şi se îndreptă spre baie. Se simţi realmente mai bine, iar gândurile îi erau mai puţin confuze, când termină de făcut duşul şi după ce se spălă pe cap. Îşi luă chiar timp pentru a-şi usca părul.

Apoi, pe când scotea cuvertura de pe pat, îl văzu pe Noah la telefon. Îl auzi tot timpul râzând. Reflectă că probabil vorbea cu Nick. Tocmai reuşise să se aşeze pe pat, cu teancul de xeroxuri alături, când Noah intră tacticos în camera ei.

— Nick vrea să-l suni pe celular. Aşteaptă totuşi câteva minute! Vorbeşte cu Morganstern pe firul celălalt. Îi dădu telefonul lui.Mă duc să fac un duş.

Indiferent ce se întâmplă nu deschide uşa nimănui.Ai înţeles?

— Da. Intrase deja în baie, înainte ca ea să-și aducă aminte să-l întrebe dacă i-a spus lui Nick despre Lloyd. Sigur că i-a spus. Tot ar fi putut să o lase pe ea să-i comunice noutăţile. Nu voia ca Nick să revină în Serenity.

Dacă totul se va desfăşura bine, se va întoarce ea la Boston, mâine. După ce aranja şi restul de copii xerox își sună fratele. Nick deschise telefonul la al doilea semnal. Şi nu pierdu vremea cu salutări, ci rosti imediat:

— Ai mai găsit unul, nu-i așa?

CAPITOLUL 23

Jordan stătea în mijlocul patului, citind o altă relatare înfiorătoare despre o bătălie teribilă dintre familiile Buchanan şi MacKenna. Fiecare clan îşi convocase aliaţii şi plecase la război, în speranţa de a-l distruge pe celălalt. Era atât de prinsă în povestire, că nu-l observă pe Noah stând în uşă şi privind-o.

Noah îşi spuse că ar trebui să se întoarcă înapoi în camera lui, dar nu era în stare să se mişte. Îl atrăgea atât de mult şi ea habar n-avea. Îi plăcea să fie lângă ea, să-i vorbească, să-i asculte poveştile şi teoriile nebuneşti şi să-i privească zâmbetul.

Cel mai minunat lucru la ea era abilitatea de a-l face să râdă. Nicio altă femeie nu l-a făcut să se simtă, aşa cum reuşise ea. E al naibii de drăguță, hotărî el. Chiar şi atunci când poartă ochelarii ca acuma. Nu ştia ce influenţă aveau asupra lui, dar ăsta era adevărul. Dacă îi avea la ochi, când dădea peste ea la Nathan's Bayy privea dincolo de ea pentru a nu-l distrage. Odată doctorul Morganstern observase ce făcea şi comentase. Acuma Noah se întreba dacă doctorul nu cumva ştiuse că Jordan îl atrage, înainte

ca el însuşi să fi ştiut. Oare când încetase să mai fie prietena surorii lui mai mici şi devenise o femeie atât de sexy, încât ar dori să o ia cu el în pat?

Ştia ce intenţionează, înainte de a face un pas în camera ei. Nu dădea doi bani pe urmări. Nu făcu aproape niciun zgomot, în timp ce se îndreptă spre pat, îşi puse revolverul şi tocul armei pe noptieră şi se aşeză lângă ea.

Jordan ridică ochii şi zâmbi. Părea relaxat în blugii lui uzaţi şi tricoul cenuşiu deschis. Îl privi aşezându-se. El îşi aşeză ambele perne la ceafă şi le dădu câteva ghionturi, pentru a le face să stea mai bine. Căscând cu zgomot îşi încrucişa mâinile pe piept şi închise ochii.

— Confortabil? întrebă ea. El nu deschise ochii.

— Citeşte-mi o poveste pentru adormit copiii.

— Istorisirea asta e de-a dreptul brutală.

— Îmi place brutalitatea.

— Nicio surpriză, îl tachina ea. Data nu e certă, dar se pare că bătălia a avut loc cândva între 1300 şi 1340. Moşierul MacKenna pretindea că familia Buchanan le-a mai furat o comoară. Această comoară era o bucată de pământ de lângă domeniile MacKenna, despre care şeful clanului considera că ar fi trebuit să-i fie dată lui.

— Cine a dat pământul familiei Buchanan? Jordan dădu din cap.

— Nu scrie. Moşierul MacKenna a clocotit de indignare din cauza acestei mişelii, luni şi luni de zile. Apoi, într-o după-amiază dintr-o toamnă timpurie, un tânăr Buchanan a fost prins pe pământurile lor. Şeful clanului MacKenna a

hotărât să reţină băiatul pentru răscumpărare. Dacă familia Buchanan va renunţa la petecul acela de pământ, el le va da băiatul înapoi. Oricum acesta a fost planul, până când unul dintre războinicii MacKenna, în entuziasmul lui, l-a ucis accidental pe băiat. Aşa scrie, zise ea. Puteau să-l tortureze, dar voiau să-l țină în viață.

— Clanul Buchanan a fost de acord să le dea pământul înapoi, înainte ca băiatul să fie ucis?

— N-au avut timp să fie sau nu de acord. Când au auzit că unul dintre tinerii lor a fost ucis, şi-au adunat forţele şi au plecat la luptă. Tot timpul se războiseră cu familia MacKenna, dar acuma era altceva. Latifundiarul MacKenna ştia ce-l aşteptă şi-şi convocă toţi aliaţii. Nu scrie câte clanuri, dar la trei li s-a dat numele.

— Despre Buchanani ce se spune? Parcurse din nou pagina din faţa ei.

— Ei au convocat doar un aliat. Nu sunt sigură dacă asta din cauză că doar unul aveau, sau din cauză că nu aveau nevoie decât de unul: clanul MacHugh. Numai numele acestuia stârnea teroarea în clanul MacKenna.

Familia MacHugh avea renumele că erau inumani şi indestructibili. Şi mult mai cruzi decât Buchanani, sau aşa se spune. Bătălia a avut loc pe un câmp de lângă Hunter Point. Cei din clanurile Buchanan şi MacHugh erau descurajant de numeroşi, dar MacKenna credeau nebuneşte că acţionând rapid vor măcelări ambele clanuri.Pe Jordan o durea spatele. Căzu pe spate şi se sprijini de umărul lui Noah. Apoi luă din nou hârtia şi

continuă să citească: Clanul MacKenna şi aliaţii săi au greşit, din păcate, închipuindu-şi că şansele erau de partea lor. Iar clanul MacHugh n-a avut nicio milă.La urma urmei, familia MacKenna măcelărise un copil. Nici Buchananii n-au arătat milă, adăugă ea. Când totul s-a terminat, rămăşiţe de trupuri erau împrăştiate pe tot câmpul; pământul era îmbibat de sânge. Până în zilele noastre, locul se numeşte Câmpul Însângerat.

— Şi ce s-a întâmplat cu MacKenna, după aceea? întrebă Noah.

— Ce a mai rămas din clan a fugit, răspunse ea. Dar s-au întors a doua zi pe câmpul de bătălie, pentru a-şi aduna morţii şi a le face o înmormântare demnă de nişte luptători, însă n-au mai găsit niciun cadavru. Dispăruseră. Aşa că n-a mai avut loc nicio ceremonie religioasă de înmormântare pentru luptătorii căzuţi.

— I-au găsit vreodată?

— Nu, răspunse ea. Se ridică într-un cot şi-l privi în ochi. Şi, în vremea aceea, dacă unui luptător nu i se tăcea înmormântare corespunzătoare, nu putea să-şi găsească liniştea. Era condamnat să cutreiere „lumea de dincolo" o eternitate, mereu singur şi uitat.

— Câți au fost uciși? Se spune?

— Nu, răspunse ea. Dar dacă ceva din povestea aceasta e adevărat, poţi să-ţi imaginezi ce a însemnat să meargă pe câmpul acela… Îmbibat de sânge, de pe care să încerce să adune bucăţi de cadavru? Un braţ aici, un picior dincolo…

— Un cap… Ea schiţă o grimasă.

— Sunt încântată că nu trăiesc în vremurile acelea.

— Nu ştiu, zise el. Ar fi existat şi beneficii. Nu era nevoie să le citeşti ticăloşilor drepturile, sau să trebuiască să vezi un judecător eliberându-i.Pe vremea aceea, dacă ştiai că cineva e vinovat, te descotoroseai de el. Pur şi simplu. Şi mai ştii ceva? Dacă povestea conţine o urmă de adevăr, nu-mi pasă câți luptători au fost ucişi pe câmpul de luptă. Nu există niciun număr suficient de mare, care să compenseze uciderea unui copil. Ochii îi erau tot închişi, aşa că era lesne să-l privească. N-avea cum s-o observe. Era atât de sexy, atât de neînduplecat. Se forţă să se uite în altă parte. Dar asta nu va duce la nimic, îşi spuse ea. Îl dorea. *Îţi va sfărâma inima şi te va lăsa devastată,* se atenţionă ea. Nu, mulţumesc!

Nu făcea parte dintre marile lui admiratoare. Nu, categoric nu! Adevărul e că trecuse de acest stadiu. Se îndrăgostise. Brusc panicată, îşi dădu picioarele jos din pat, îşi adună hârtiile şi le puse pe masă. Apoi puse tot teancul lângă valiza ei şi se înapoie în pat.

— Noah? şopti ea înghiontindu-l în umăr. Să nu adormi peste mine. El nu răspunse. Îl înghionti din nou. Vreau să mă culc, adăugă ea. Era gata să-i dea încă un ghiont, mai tare, când el se ridică şi o apucă de încheietura mâinii. Înainte ca ea să poată riposta, o trase peste el. O înconjură cu braţele şi o întoarse pe spate.

Genunchiul lui îi desfăcu picioarele strecurându-i-se între coapse şi sprijinindu-se pe coate, în timp ce se uita în

jos la faţa ei, roşie de emoţie. Inima ei îşi acceleră bătăile. Rămase complet liniştită aşteptând să vadă ce va face. Nu-l lăsa să plece, gândi ea cu frenezie. Nu-l lăsa să plece!

— N-am să plec dulceaţă. Strânse pleoapele şi mormăi:

— Am vorbit tare, nu-i aşa?

Îi scoase cu atenţie ochelarii şi pieptul lui puternic i se frecă de sâni, în timp ce se aplecă pentru a-i pune pe noptieră, lângă revolver. Când îşi presă nasul pe gâtul ei, fiorii îi străbătură braţele şi picioarele.Pe piele, respiraţia lui se simţea dulce şi caldă şi când o muşcă uşor de lobul urechii, simţi dorinţa vibrând în ea, din cap până în picioare.

— Nu e o idee prea bună, şopti ea în timp ce se mişca pentru ca el să aibă acces mai uşor la ea. Apoi întinse mâna şi-l mângâie pe ceafă, îl trase de păr. Voia să o sărute pe gură. El se ridică.

— Vrei să mă opresc? Se prefăcu că acordă problemei cea mai mare atenţie:

— Nu. Apoi se ridică şi-i depuse o sărutare pe bărbie.

— Spuneam doar că nu e o idee prea bună. Îi părea rău că o spusese, deoarece acuma îi era frică că ar fi putut să-şi revină şi să înceteze să o mai atingă. Îl dorea şi avea nevoie disperată să o ţină în braţe şi să facă dragoste cu ea.

— Jordan? Vocea lui era o şoaptă răguşită. O, Doamne, avea intenţia să se oprească! înghiţi în sec.

— Da?

— Deschide gura. Ea nu se mişcă. El aştepta să înţeleagă ce dorea. Orice sentiment de vinovăţie, sau de grijă pentru

consecinţele acţiunilor ei îi pieriră din cap. Nu era loc în el decât pentru Noah. Privi în frumoşii lui ochi albaştri şi încet îl trase spre ea. Fusese încurajarea de care avea nevoie. Gura îi poposi peste a ei, într-un sărut fierbinte, blând şi lipsit de pretenţii. Şi minunat! Dar curând acesta nu mai fu destul. Gustul dulce al gurii ei îl făcu să dorească şi altceva.

Limba i se insinua atingând-o pe a ei.

Îşi oferi un timp îndelungat, prelungind plăcerea de a-i explora gura, până când nici asta nu mai era destul. O strânse mai tare, iar sărutul se aprofunda.

Simţi nevoia să o devoreze şi-şi închipui că el e agresorul, până când o simţi trăgându-l de tricou. Voia să se oprească? Gemând ridică privirea.

— Spune-mi ce vrei. Vocea îi era aspră.

— Tot, şopti ea. Tot!!! Strălucirea fierbinte din ochii lui o făcu să tremure. Degetul lui mare îi mângâie buza de jos.

— Ai un gust atât de bun! Ştiai asta?

— Ca o dulceaţă?

— Şi mai bun, mormăi el. Îi trase tricoul de pe sâni şi apoi trase şi de propriul lui tricou, părându-i-se că mâinile şi coatele îi stăteau în cale. Brusc deveni nerăbdător şi fierbinte, ca şi cum aceasta se întâmplă pentru prima oară. Ştia cum să-i facă plăcere unei femei. Dumnezeu ştie cât de mult îşi perfectase tehnica de-a lungul anilor, dar acuma era altceva. Jordan era altceva. Nevoia de a fi cu ea era aproape dureroasă, înainte nu se simţise niciodată aşa ceva.

Bluza lui fu scoasă prima, a ei urmă imediat. Nu-i era ruşine de el şi nici nu ezita. Îşi plimbă mâinile pe spatele, umerii, braţele lui. Iar el putea să simtă cum bătea inima ei şi când îi atinse sânii, ea se arcui spre el şi gemu uşor. Picioarele i se mişcau neobosite peste ale lui. El o sărută pe gât şi încet coborî mai jos, fără să se grăbească, gustând-o, torturând-o. Limba îi atinse uşor clavicula şi când în sfârşit ajunse la sâni, simţi cum se încolăceşte în jurul lui. Şi astfel încet reuşi să o scoată din minţi. Habar n-avusese că sânii ei erau atât de sensibili, dar cu fiecare atingere a limbii lui, îşi pierdea din ce în ce mai mult controlul. Şi el era pe cale să-şi piardă controlul. Trase adânc aer în piept tremurând şi o sărută plin de pasiune. Şi mâinile îi tremurau. O sărută din nou puternic, rapid, apoi se trase într-o parte.

— Mă întorc. Un nou sărut rapid şi se răsturnă pe o parte. Vreau să te protejez.

Inima ei o luase din nou razna. Imediat ce el se ridică, îşi luă perna în braţe şi o strânse la piept. Un sărut, gândi ea, şi m-am topit. Oftă. În mod cert, Noah ştie să sărute. Niciun alt bărbat n-o făcuse să. Se simtă aşa, cum făcuse el.

Patul se lăsă, când se întoarse la ea. Dădu perna deoparte, iar ea nu se opuse. Se răsturnă pe spate, cu privirea captivată de ochii lui. Mâinile îi coborâră spre mijlocul ei şi încet îi dădu jos şortul şi-l aruncă din pat. El deja îşi scosese pantalonii şi când se mişcă între coapsele, ei şi se întinse peste ea, senzaţia o făcu să uite să mai

respire. Mâinile ei îi mângâiau spatele, atingerea ei era uşoară ca un fulg, până ce gura lui se aşeză din nou peste a ei. Atunci atingerile ei deveniră mai puternice. Se agăţă de umerii lui, parcă cerându-i să înceteze să o mai tortureze.

— Noah! Nu ştia dacă i-a strigat numele, sau a fost doar un suspin. Însă mâna lui i se strecură între coapse scoțând-o din minți. Ştia exact unde să o atingă, exact cât de mult să insiste. Se contorsiona în braţele lui, cerându-i să o pătrundă.

Era disperată să simtă fiecare centimetru din el, să se înconjoare de căldura lui. Respiraţia lui deveni gâfâitoare şi asta o excită şi mai mult.Ar muri, dacă ar continua să o tortureze aşa!

Noah întârzie cât putu, pentru a-i oferi şi ei tot atâta plăcere câtă îi oferea şi ea lui. Dar reacţia ei nu-i mai permise să aştepte. Ştia că era pregătită. Unghiile i se îngropaseră în umerii lui şi se arcui spre el. El îi acoperi gura şi se mişcă între coapsele ei, cufundându-se încet în căldura ei lichidă. Era atât de strâmtă, atât de fierbinte, încât gemu de extaz pur. Rămase complet nemişcat în ea, gâfâind în timp ce-i şoptea numele. Şi când reluă mişcarea, ea ţipă. Extazul era covârşitor.

— O, Jordan! De-abia putea să-i rostească numele. Fir-ar să fie!

Însă ea n-avea intenţia să-l lase să-şi recapete respiraţia. Fiecare nerv din trupul ei pleda pentru eliberarea intimă. Îşi ridică genunchii pentru a-l primi şi mai profund şi

începu să se mişte şi ea. O, cât de mult dorea să-i facă plăcere, să-l înnebunească, aşa cum reuşise şi el! îl muşcă de umăr, îl sărută pe gură şi coborî spre gât. Acuma gâfâia şi ea. El o împinse înapoi, apoi se cufundă din nou şi mai adânc, până ce în ochii ei apărură lacrimi, uluită de intensitatea sentimentelor ce vibrau în ea. Mişcările lui deveniră mai rapide, mai răvăşitoare, pretinzând şi mai mult. Era splendid! Chiar în vârtejul unei pasiuni uriaşe, Noah reuşise întotdeauna să-şi controleze reacţiile, să-şi continue ritmul. Dar acuma nu mai putea să controleze ceea ce i se întâmplă. Pătrunse în ea iar şi iar, incapabil să se oprească.

Iar ea era la fel de beată de pasiune, ca şi el. Tensiunea creştea în ea, gata să explodeze, odată cu nevoia de a se elibera. Val după val senzaţiile o invadară. Nu trecuse niciodată prin ceva asemănător. Se lăsă cuprinsă de ele, ca de un tăvălug pe un teren desfundat şi, făcându-i fiecare nerv să vibreze, valurile de plăcere se scurgeau prin ea. Noah o sărută, apoi îşi îngropa faţa în îndoitura gâtului ei, încet, pentru a-şi reveni.

— Fir-ar să fie! şopti el din nou. De fapt era o înjurătură… totuşi ea o simţi ca pe o mângâiere. El gâfâia în urechea ei. Ori ea era cea care gâfâia? Era atât de zguduită, încât nu putea să-şi adune gândurile. Omul o transformase într-o idioată perfectă. Totuşi, nu voia să-l lase să plece. Niciodată. El se rostogoli pe o parte şi o trase lângă el. O ţinu în braţe şi o mângâie, cu o atingere mai tandră acuma. Fără un cuvânt, savurau mulţumiţi clipa.

Minutele treceau şi simţi că adoarme în braţele lui. În toiul nopţii se trezi. Era tot acolo.

CAPITOLUL 24

Un trosnet puternic o trezi pe Jordan dintr-un somn profund. Se ridică în pat, îngrozită că însăşi camera de motel fusese despicată în două. Era întuneric.

Ameţită şi dezorientată, nu putu să-şi dea scama de nimic.

Un tunet scutură tavanul şi pur şi simplu făcu patul să tremure. Sări în sus, apoi se linişti. Nu era decât o furtună. Strălucirea fulgerului lumină fereastra şi urmă un alt bubuit. Ceasul de pe noptieră indica ora cinci. Prea devreme pentru sculare.

Furtuna era îngrijorătoare. Şi părea să crească în violenţă. Ploaia bătea în geam, ca ciocănitul furios al cuiva, iar vântul se înteţi începând să urle.

Venea o tornadă? Nu trecuse niciodată prin aşa ceva, dar văzuse nenumărate pe canalul meteo. Îi va anunţa o sirenă? Oare Serenity avea sirene? îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr şi încercă să se gândească la asta. Tunetul explodă din nou, sunetul repercutându-se în toată camera. Chiar şi furtunile sunt mai puternice în Texas, gândi ea.

— E în regulă, şopti Noah. Adormi din nou! O trase blând spre el, îi înconjură mijlocul cu braţul şi o lipi de el, până ce spatele îi fu strâns presat de pieptul lui.

Să adoarmă din nou? Imposibil. Era cu desăvârşire goală şi în pat cu Noah.

Somnul era ultimul lucru din mintea ei. Amintirea felului cum au făcut dragoste îi umplea gândurile. Doamne, făcuse sex cu Noah iar şi iar. Oftă uşor. Fusese ceva uluitor… Şi surprinzător… şi perfect, o descoperire care a buimăcit-o. Cine şi-a închipuit că sexul poate fi atât de minunat? Ea în mod cert nu ştiuse, până la Noah. Doar gândul la felul în care o atinsese, îi făcu întregul trup să vibreze… şi să-l dorească şi mai mult. Părea că a fost cel mai natural lucru din lume să adoarmă în braţele lui. Se simţise aşa de în siguranţă, aşa de protejată. Şi iubită, admise ea. Se simţise iubită. Dacă a fi iubită de Noah, chiar şi numai o noapte, era doar o fantezie, voia să se lase legănată de ea. Ce era rău în asta? Era matură. Putea să se protejeze.

Îşi aminti toate gesturile minunate făcute, felul diferit în care făcuseră dragoste şi inima ei o luă razna. Era un iubit vorace. Nu era nimic pe care să nu-l fi făcut, sau să n-o convingă pe ea să-l facă. N-avusese nicio fărâmă de ruşine faţă de ea şi i-o dovedise, iar şi iar. În jurul orei două îi dăduse un ghiont pentru a o trezi… Sau ea îl trezise pe el? Nu credea că mai rămăsese niciun centimetru din trupul ei, nesărutat sau neatins. Se pare că şi ea fusese insaţiabilă. Devenise sălbatică în braţele lui şi ceea ce aflase de la el, nu va putea să uite niciodată.

Se întoarse pe o parte şi-i sărută ceafa, gura descoperindu-i pulsul. Îi plăcea mirosul lui, atât de sexy,

atât de masculin şi gustul pielii calde. Îl sărută din nou, dar nu păru să obţină o reacţie prea puternică, până nu începu să-l mângâie.

Gura şi degetele ei se târâră de-a lungul pieptului lui, înconjurară ombilicul şi coborâră mai jos. El gemu.

— Mă omori, dulceaţă. Asta înseamnă că voia să înceteze? îl împinse.

— Vrei…

— O, da, vreau! O răsturnă pe spate şi o acoperi cu trupul lui. O sărută flămând, demonstrând cât de mult o dorea. Făcură dragoste, tot atât de sălbatic ca furtuna ce urla în jurul lor. Sătulă cu desăvârşire, căzu peste el şi adormi. Era ora nouă dimineaţa, când el o scutură pentru a o trezi. Se întoarse pe o parte pentru a-l săruta, deschise ochii şi îl văzu plecând. Era complet îmbrăcat.

— Mişcă-te, Jordan, chemă el. Trebuie să plecăm. Fără sărutări. Fără cuvinte de afecţiune. Nici măcar „bună dimineaţa". Se uită cum dispare în camera lui, după care se rostogoli pe spate şi privi în tavan. De ce n-a sărutat-o?

Să nu fii de acord, îşi spuse singură. *Să nu laşi ca ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, să devină o parte din ceva mult mai seri*os… Cum ar fi, să se îndrăgostească fără speranţă de un bărbat, care n-a avut niciodată o relaţie durabilă. Noaptea trecută a fost un cutremur, dar lucrurile luaseră o altă întorsătură în lumina strălucitoare a zilei. Gemu tare în timp ce se întindea şi se forţa să se ridice şi să se îndrepte spre baie.

Când se află sub duş, mintea i se limpezi. În mod cert,

Noah era blazat. De fapt, atitudinea lui friza indiferenţa. Se gândi la asta în timp ce-şi usca părul. Îi spusese să se mişte, asta era! Nici măcar nu i-a spus unde trebuie să meargă. Plecau din oraş? Se vârî într-o fustă şi o bluză bleu asortată. Spera să părăsească oraşul. Avea nevoie să plece din Serenity şi departe de acest bărbat, înainte de a deveni atât de implicată emoţional încât să se transforme în cea mai dispreţuită şi de neînlăturat Fană Noah Clayborne. Nu va permite niciodată să se întâmple asta. În timp ce-şi aplica crema de soare, puţin fard şi luciu de buze, hotărârea ei deveni fermă. Îşi apucă cutia cu lentilele de contact şi intră din nou în baie. Noah vorbea la telefon.

Aşteptă în uşă, până ce termină convorbirea.

— Unde ne ducem? Trebuie să împachetez şi să achit nota?

El clătină din cap şi nu ridică privirea, în timp ce-şi încheia tocul revolverului.

— Ne întâlnim cu şeriful Randy la ora zece, zise el. Vom achita nota la întoarcere.

— Lasă-mă doar să-mi iau cheile şi ochelarii.

— Sunt tot pe noptieră, remarcă el. Acest comentariu fu singurul mai apropiat de recunoaşterea faptului că fusese în patul ei, aşa cum ştia şi ea. Eşti gata? mai întrebă el. Îşi luă cheile camerei şi se îndreptă spre uşă.

La rândul ei, apucă geanta şi-şi băgă lucrurile înăuntru. Cum putea să fie atât de lipsit de emoţie, după noaptea trecută? Şi cum de ajunsese ea atât de nenorocit de emotivă? I se părea că-şi simte inima gata să i se oprească,

dar îşi adună puterile şi-l urmă. Ştia ce ar fi spus Kate. Prietena ei i-ar fi spus că e vorba pur şi simplu de diferenţa ce există între bărbaţi şi femei. Şi probabil că avea dreptate. Dar asta nu mai conta. Oricum, comportamentul lui Noah o rănea, iar atitudinea lui nu era doar insensibilă, ci chiar demonstrativă. Ce şoc teribil! Acuma se simţea mai bine. Dăduse vina pe cine trebuia. Noah era cel cu problemele, nu ea. Se încruntă la el, în timp ce se îndrepta spre ieşire. Se pare că nu observase că ea nu era în cele mai bune toane, ori dacă observase, nu lăsa să se vadă.

Încălcară tabietul şi luară micul dejun într-un loc din partea estică a oraşului.

Totul părea uns cu grăsime, chiar şi sucul de portocale. Jordan se opri la o felie de pâine prăjită şi un ceai fierbinte. Noah însă, comandă un mic dejun de dimensiuni Texas. Muşcă din pâine şi-l privi peste masă.

— Te supără ceva? întrebă el. Ea dădu încet din cap. El zâmbi.

— Intenţionezi să-mi spui ce e, sau trebuie să ghicesc?

— Am făcut sex noaptea trecută. Mult, mult sex. Din păcate, făcuse această remarcă atât de emfatică exact când chelneriţa le punea nota de plată pe masă. Femeia în vârstă chicoti ca o tânără adolescentă. Jordan fu mortificată şi putu să simtă cum i se aprinde faţa. Zâmbetul lui Noah se transformă într-un rânjet larg, iar ochii îi străluciră. Nici măcar nu-i păsa de stânjeneala ei. Imediat ce chelneriţa plecă, fără îndoială să le vorbească şi

celorlalţi angajaţi despre târfa de la masa trei, Noah zise:

— Da, am făcut. Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Atunci e în regulă.

— Atunci e în regulă? repetă el. Ea dădu din cap.

— E tot ce am vrut. O confirmare. În ceea ce o privea, subiectul era închis. Îşi împături şervetul şi-l puse pe masă, îşi controla ceasul şi continuă: ar fi mai bine să ne grăbim. E aproape zece. Bucătarul o privea prin geamul ghişeului pentru comenzi, ca şi cele două chelneriţe înghesuite una într-alta în spatele tejghelei. În timp ce ieşea, Jordan îşi ţinu capul sus. Ştia că Noah n-a înţeles de ce avea nevoie de confirmare, dar asta nu mai conta. Din această clipă, se vor întoarce la felul cum obişnuiau să fie lucrurile până acuma. El va fi prietenul şi partenerul fratelui ci, iar ea va fi o femeie plictisită dar în mod clar fericită, captivă în zona ei de confort. Noah se strecură în spatele volanului, când observă încruntarea.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Am avut o revelaţie, răspunse ea.

— Da? Care anume?

— Mă gândeam la zona de confort… zona mea de confort.

Ştii, locul acela unde spuneai tu că sunt atât de plictisită şi singură?

— E plictisitor şi singur. Îmi amintesc ce-am spus.

— Şi mă întrebam ce lipseşte din viaţa mea mărginită şi plictisitoare?

— Sexul. Da, şi asta, admise către sine însăşi.

— În afară de sex, comentă nemulţumită.

— Distracţie? râsete? Sex fierbinte? Era înnebunitor!

— Ai spus odată sex, îi aminti ea.

— Am greşit, ripostă el. Ignorându-i sarcasmul, continuă:

— Am să-ţi spun ce-mi lipsea. Cadavrele, Noah. N-a existat niciodată vreun cadavru în zona mea de confort.

CAPITOLUL 25

J.D. obişnuia să se laude în faţa fratelui său că, dacă nu voia să fie găsit, nu va fi găsit niciodată. Cunoştea cele mai bune ascunzişuri din oraşul Serenity şi din afara lui.La rândul lui, Randy ştia unele locuri unde se ascundea J.D., dar nu pe toate. De exemplu, J.D. nu-i vorbise niciodată despre mina abandonată, pe care o descoperise întâmplător anul trecut când traversa pământurile lui Eli Whitaker.

Ştia că săvârșise o contravenţie, dar fiindcă Eli nu ridicase încă un gard împrejmuitor, J.D. îşi închipui că totul e în regulă, mai ales dacă nu spunea nimănui. Mina devenise locul lui personal de evadare din oraş. Când se afla acolo, avea impresia că îl concurează pe Eli şi asta îl făcea să se simtă bine. Deşi nu era chiar modul în care pusese Eli mâna pe tot terenul acela de primă mână şi pe toţi banii aceia! În acest al doilea domiciliu al lui J.D. nu erau prea multe de văzut, dar lui îi plăcea. Pusese pe jos doi saci de dormit şi adusese şi un răcitor, pe care îl

umplea periodic cu gheaţă şi bere. Singurele accesorii suplimentare erau două lanterne şi baterii de schimb. Nu voia să aprindă altă lumină noaptea, când citea revistele alea cu femei. Era mândru să admită că nu citea articolele. Să privească fetele goale era tot ceea ce voia, sau avea nevoie.

Se distrase chiar cu gândul de a aduce vreo două dintre fetele de la *The Lux*, pentru puţină hârjoană. Dar nici nu-i trecu prin cap s-o facă. Îi plăcea să aibă un loc secret, pe care să-l ştie doar el. Locul era perfect. Mina era suficient de departe de oraşul Serenity pentru a fi uitată, dar suficient de aproape, pentru a avea semnal pe celular. Ultimele două zile trebuise să fie pe recepţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în caz că angajatorul lui avea nevoie de ceva.

Se gândise în mai multe rânduri să-l sune pe Randy, pentru a afla dacă fusese emis mandat de arestare pe numele lui, dar de fiecare dată când se apuca să apese pe butoane, îşi schimba hotărârea. Pur şi simplu, nu mai voia să asculte încă o predică nesfârşită. În afară de asta, boss ar fi aflat dacă fusese emis mandat de arestare, sau nu. Avea legături în tot oraşul şi nu era nevoie decât cel mult să dea vreo două telefoane, pentru a afla dacă căţeaua de Buchanan hotărâse să-l pună sub urmărire. Din fericire telefonul pe care-l avea la îndemână, cel furat din casa profesorului MacKenna, avea numărul notat pe spate. Boss era singura persoană care-l cunoştea.J.D.aştepta cu nerăbdare veşti de la el. Şi nu doar dacă aflase că era

căutat de poliţie sau nu, dar şi dacă s-ar putea să fie sigur că va primi nişte bani gheaţă, pentru că astăzi era zi de salariu. Când telefonul sună, sări practic în sus.

— Da, domnule.

— Sunt pe drum, rosti boss.

— Spre casă? întrebă J.D. Interveni o lungă pauză.

— Da. Acolo am fost de acord să ne întâlnim.

— Da, domnule. Plec chiar acuma.

— Adu-ţi aminte să parchezi cu cel puţin trei blocuri mai departe şi să vii pe jos.

— Aşa voi face, promise J.D. Ţi-ai amintit că astăzi e zi de plată?

— Sigur că da. Avem o mulţime de iţe de înnodat, înainte de a se lăsa noaptea.

— Ştiu, zise J.D. Ai aflat ceva despre vreun mandat de arestare?

— Încă nu.

— Noul şef n-are intenţia să lase cele două asasinate nerezolvate.Mă gândeam că ar trebui să dăm la iveală nişte nume. Dacă ar fi vreun mod de a le pune în cârca cuiva…

— Am deja pe cineva în minte care o s-o încaseze, dar pentru a rezolva asta am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să fim în stare să terminăm totul într-o săptămână.

— Ştiam că ai ceva în vedere. Eşti aşa de deştept în astfel de situaţii.

— Am practică. Acuma, grăbeşte-te. Avem o mulţime de treburi de făcut.

CAPITOLUL 26

Cinci Jordan şi Noah intrară în sediul poliţiei, șeriful Randy se afla în biroul şefului Davis încercând să se plimbe încoace şi-ncolo prin încăpere. Deoarece biroul era atât de mic, nu putea să facă decât doi paşi înainte şi doi paşi înapoi.

Intrând, Noah o determină pe Jordan să rămână în spatele lui. Ea ştia că în felul acesta nu voia să-i ofere lui J.D. o nouă ocazie pentru a o lovi.

Dar J.D. nu se vedea nicăieri. Joe îi zări şi le făcu cu mâna.

— Intraţi, îi chemă el. Noah nu-şi pierdu timpul cu introduceri.

— Unde e fratele tău?

— Nu ştiu, răspunse Randy. Jur că l-am căutat în sus şi-n jos şi am lăsat cel puţin cinci mesaje pe telefonul lui de acasă şi de două ori pe atâtea pe celular, cerându-i să vină şi spunându-i că totul va fi bine, deoarece domnişoara Buchanan a fost de acord să nu depună plângere… Încercă să privească pe după Noah. Am avut dreptate, nu-i aşa, domnişoară Buchanan? Joe mi-a spus că n-ai să depui plângere. Deşi Noah ocupa cea mai mare parte din coridor, ea se înghesui lângă el:

— Da, aşa e.

— Mulţumesc. Fac tot ce pot pentru a-l ajuta pe J.D. să ia nişte hotărâri bune, dar e o luptă grea. Părea sincer şi

chinuit de remuşcări şi lui Jordan îi fu deodată milă de el. Trebuie să fie îngrozitoare încercarea de a-l ţine pe linia de plutire pe fratele lui, mare amator de dat pumni. Randy i se adresă apoi din nou lui Noah: ştiu că a încurcat lucrurile, dar e fratele meu şi singura familie pe care o am.

Încerc pe cât pot să-l ajut, să meargă mai departe, fără necazuri. Am crezut că e pe drumul cel bun. A închis The Lux şi asta e un fapt realmente pozitiv.

Dar lui Noah nu-i păsa de aşa ceva.

— Cum de a ştiut că există un cadavru în portbagajul maşinii lui Jordan?

— Mi-a spus că a primit o informaţie confidenţială pe celular.

— Vreau să ştiu exact ce ţi-a spus J.D.

— Eram pe cale să plecăm la pescuit şi am trecut pe acasă pe la el, să-l iau. A ieşit pe uşă ca o furtună şi mi-a spus despre informaţia primită.

— Cine l-a sunat? întrebă Noah. Ţi-a spus de la cine era informaţia aceea confidenţială?

— De la o femeie, răspunse Randy. Mi-a trebuit o mulţime de vreme să scot asta de la el. Dar numele nu mi l-a comunicat. Spunea că trebuie să o protejeze, că aşa i-a promis. Ca să fiu sincer, nu ştiu dacă spunea adevărul sau nu. Apoi adăugă cu fervoare: sper, pe bunul Dumnezeu, că acesta e adevărul. Arătând distrus, Randy se rezemă de biroul șerifului.J.D. a umblat totdeauna după lozul cel mare, continuă el. Are visul ăsta de drogat să cumpere o fermă. Nu ştie absolut nimic despre conducerea unei

ferme, dar asta nu contează la el. Crede că e deştept, dar nu e şi tocmai de aceea dă peste atâtea necazuri. A făcut nişte treburi realmente prosteşti şi are şi temperament, asta în mod cert, dar n-a omorât pe nimeni.

— A făcut închisoare pentru că a omorât pe cineva, sublinie Joe.

— A fost o dispută dintr-un bar. Nu J.D .a început. A avut mare ghinion.

— Ghinionul pare că-l urmăreşte pe J.D., nu-i aşa remarcă Joe. I-am pus pe adjuncţii de şerif să pieptene tot districtul în căutarea lui, i se adresă apoi lui Noah. După care o remarcă deodată pe Jordan: unde îmi sunt manierele? Jordan, vino înăuntru şi ia loc.

— Sunt bine unde sunt, răspunse ea.

— Atunci e în regulă. Noah, m-am gândit la femeia despre care spune J.D. că l-a sunat. E ceva ce putea fi făcut de Maggie Haden. N-aş neglija această idee.

— M-am gândit şi eu la ea, zise Randy. S-a înhăitat cu J.D.imediat după ce m-am însurat eu. Era plină de ură.

— Întotdeauna a fost plină de ură, Randy, zise Joe. Doar că tu n-ai văzut.

Randy ridică din umeri.

— Am căutat-o şi pe ea.Pe celularul ei răspunde poşta vocală, iar acasă nu are robot.

— De ce voiai să pui mâna pe ea? întrebă Joe. Randy îl privi pe şef peste umăr.

— Tu de ce crezi? Ar putea să ştie unde e J.D.A cesta e singurul motiv pentru care am sunat-o din nou. Randy se

ridică în picioare: trebuie să mă întorc la birou. Voi continua să-l caut pe J.D. Dacă îl găsiţi voi, chemaţi-mă imediat. Mi-e teamă pentru el. Noah se dădu la o parte din drum, astfel încât Randy să poată trece pe lângă el. Şeriful se îndreptă spre uşă, ezită o secundă sau două, apoi se întoarse şi-l privi pe Noah: aş putea să am o vorbă cu tine între patru ochi?

— Desigur, răspunse Noah. Îl urmă pe Randy la maşină şi cei doi bărbaţi rămaseră acolo câteva minute discutând. În timp ce Jordan aştepta întoarcerea lui Noah, Joe răspunse unui apel telefonic.

— Dar unde e Carrie? întrebă ea când puse receptorul jos. A luat o pauză?

— Nu, a intrat din nou la închisoare, răspunse Joe. Se presupune că mâine mi se va trimite un înlocuitor, dar până atunci convorbirile, pe care nu le pot prelua eu, sunt îndrumate spre Bourbon. Deoarece biroul lui nu era suficient de mare pentru a se mai pune încă un scaun, Jordan se rezemă de tocul uşii.

— De ce a intrat iar la închisoare? Făcea parte dintr-un program de eliberare condiţionată, cu muncă în slujba obştii, nu-i aşa?

— Aşa a fost, adevărat, răspunse el. Mută câteva hârtii din faţă şi-şi sprijini coatele pe birou. Unul din ultimele acte de răzbunare ale lui Maggie, a fost că a sunat la închisoare şi i-a făcut lui Carrie o caracterizare îngrozitoare. A spus că e incompetentă.

— Tu crezi că aşa e? El dădu din cap.

— Îi era greu să înveţe să opereze pe computer, dar era destul de bună să răspundă la telefoane şi să preia mesajele.

— Atunci de ce nu o aduci înapoi?

— Maggie a mai acuzat-o că a furat rechizite, dar eu nu cred.

— Joc, trebuie să faci ceva! încerc, zise el. *Nu destul de mult*, gândi Jordan.

În clipa în care Noah intră în sediu, ea îi povesti despre Carrie.

Nu trebuia să-l roage să facă ceva în legătură cu asta, deoarece ştia că va face.

— Nu mai e nimic de făcut pe aici, zise Noah. Aşa că mergem să achităm motelul şi pornim. O duc pe Iordan la aeroport şi să plecăm la Boston. Dacă ai nevoie de ceva…

— O să reveniţi, nu-i aşa?

— Dacă doreşti, agenţii Chaddick şi Street vor interveni. Tot ce ai de făcut este să ceri. Strângându-i mâna, Joe îi mai spuse lui Noah:

— Aş vrea să poţi rămâne aici, dar înţeleg că vrei să pleci şi să te întorci la viaţa şi la munca ta. Se întoarse spre Jordan: Probabil că va avea loc un proces. Va trebui să revii, pentru asta.

— Aşa voi face, promise ea. O inundă o mare uşurare când ieşiră din sediu. În sfârşit era pe cale să părăsească Serenity. Niciunuia nu-i luă prea mult timp să-şi facă bagajul. Noah avea intenţia să le pună în maşină şi apoi să regleze conturile cu Amelia Ann. Dar un telefon îi dădu

peste cap tot planul.

— Noah, sunt eu Joe. Casa lui MacKenna e în flăcări.

CAPITOLUL 27

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă? vocea lui Joe tremura când puse întrebarea. Stătea împreună cu Jordan şi Noah pe trotuarul de vizavi de micuţa casă închiriată de MacKenna, privind locul ce urla consumând-o. Îşi băgă mâinile în buzunare. Azi noapte a căzut o ploaie lungă şi bună, continuă el.Ar fi trebuit să ude bine acoperişul şi să-l menţină umed, dar se pare că nu s-a întâmplat aşa.

Uitați-vă cum arde! Clătină din cap. N-am văzut niciodată un foc devorând o casă atât de repede.Ar mai fi nevoie de o furtună, chiar acum, gândi Jordan. Îşi umbri ochii cu mâna şi privi cerul. Nu se vedea niciun nor. Soarele era strălucitor şi îi dogorea fără milă.Ca de obicei, soarele deşertului era fierbinte şi neiertător.

Nu, domnule, reluă Joe mormăind. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Deşi în mintea lui n-avea nicio îndoială că focul fusese pus, avea nevoie totuşi de confirmare: priviţi cum s-a extins, toate cele patru laturi ale casei ard la fel. Parcă s-ar fi pus napalm. Îşi mută atenţia de la foc la Noah: ştiu că şeful pompierilor va trebui să stabilească adevărul, dar eu fac pariu că va spune că incendiul a fost pus. Eşti de acord?

— Chiar aşa arată, zise Noah fără să ezite. Şi aş mai

spune că a fost folosit un combustibil foarte inflamabil, pentru a-l declanşa şi a-l menţine.

— N-am văzut niciodată o casă arzând atât de repede, repetă Joe, în mod clar impresionat. Nu pot să-mi dau seama deloc! De ce i s-a dat foc? Detectivii şi echipa de la Bourbon, care au marcat scena crimei, au răscolit toată casa de sus până jos şi toate probele descoperite au fost puse în pungi şi duse la laborator.Ai fost şi tu înăuntru.Ai văzut ce a mai rămas. Doar ziare vechi şi mobilier uzat. Ai văzut ceva vrednic de a i se da foc? Eu nu. Joe se mişcă pentru a o putea vedea pe Jordan, care stătea de partea cealaltă a lui Noah. Îmi pare rău de cutiile alea cu hârtii, i se adresă el. Ştiu că sperai să le poţi lua cu tine. Ea nu-i corectă greşeala. În mod evident Joe uitase că a făcut copii de pe ele. Sau poate se gândea că mai avea de făcut şi alte copii. Nu mai conta. Originalele cercetărilor constituiau proprietatea profesorului şi ea nu avea nevoie de ele. Nu cred că cineva şi-ar da atâta osteneală să ardă o casă, pentru a se descotorosi de hârtii conţinând nişte vechi istorii, concluziona Joe. Jordan îi privi pe pompierii voluntari. Renunţaseră să mai încerce să salveze casa profesorului şi acuma acţionau frenetic, pentru a evita ca şi casele de alături să ia foc. Dacă s-ar fi stârnit vântul, întregul cvartal ar fi putut să izbucnească în flăcări.

— Te-ai asigurat ca toţi vecinii să plece? întrebă ea. Joe dădu afirmativ din cap.

— Bătrâna Scott a fost singura care mi-a făcut necazuri. Nu m-a lăsat să mă apropii de ea să o ajut să coboare

scările. Unul dintre pompieri a luat-o pe sus. În timp ce da din picioare şi ţipa. Ştii ce am auzit-o spunând? Că nu voia să piardă telenovela de la televizor.

— De ce nu te-a lăsat să te apropii de ea?

— Îşi închipuie că nimeni nu face nimic pentru ea. E un adevărat junghi în coaste.

Într-o zi îl sună pe șeriful Randy, a doua zi pe mine, să se plângă de un lucru sau altul. Nu ţine seama de jurisdicţii. Toată lumea trece prin curtea ei, prin faţă sau prin spate, şi are o idee fixă: cineva îi încalcă ilegal proprietatea. Ieri m-a sunat să-mi spună că nişte puşti i-au distrus florile de pe veranda din faţă. Arătă spre dreapta: casa ei e a doua de la MacKenna. Acuma vă întreb, ați numi flori buruienile alea? Noah dori să-l readucă la problemele actuale.

— Ai vorbit cu vecinii? i-ai întrebat dacă au văzut pe cineva hoinărind pe lângă casa lui MacKenna?

— Nu i-am chestionat încă pe toţi, admise el. Am ajuns aici doar cu câteva minute înaintea voastră și am fost ocupat să-i scot pe toţi din case. O să încep acuma să pun întrebări. Te-ar deranja să mă ajuţi în această problemă? Se îndreptă spre grupul de oameni adunaţi laolaltă în colţ, apoi se opri: sunt băgat în toate astea până peste cap, zise el. Nici nu prea am experienţă, nici nu pot fi peste tot în acelaşi timp.Aş putea oare să folosesc ajutorul prietenilor tăi de la FBI? De ce nu te duci să le dai un telefon? *E un moment al naibii de bun*, gândi Noah.

— Sunt fericit s-o fac, zise în schimb. Dădu imediat

telefon, înainte ca Joe să mai poată scoate un cuvânt. Dădu peste mesageria vocală a lui Chaddick şi-i lăsă mesaj să-l sune.Pe când se îndreptau spre vecini, Jordan întrebă:

— Unde sunt adjuncţii? Ştiu că şeriful din Grady e în Hawaii, dar nu i-ai rugat pe adjuncţii lui să-ţi dea o mână de ajutor?

— Dar ei chiar ne ajută, răspunse Joe. În acest moment răscolesc ţinutul, în căutarea lui J.D.Sunt mii de locuri în care ar putea să fie ascuns şi vor continua să-l caute până ce-l vor găsi şi-l vor aduce la interogatoriu. Vecinii lui MacKenna erau nerăbdători să spună tot ce ştiau, dar din păcate nimeni nu văzuse nimic neobişnuit. O femeia observase doar o furgonetă de la curăţătoria de covoare trecând în josul străzii, dar era aproape sigură că plecase mai departe spre următorul bloc. Doamna Scott avea o informaţie, dar de fiecare dată când Joe încerca să vorbească cu ea, îi întorcea spatele şi ridica ochii la cer. Rămase în

Sarcina lui Noah să o farmece și acestuia îi luă doar vreo două zâmbete şi o privire de simpatie, pentru ca ea să se dezlănţuie în legătură cu florile.

— De fapt, am văzut pe cineva, mai zise ea. L-am văzul astăzi pe băiatul Dickey cel rău tăind-o prin curtea mea din spate. L-am văzut, cât de bine poate fi el văzut.Mă aflam la chiuveta din bucătărie făcându-mi băutura mea de vişine Kool-Aid, deoarece îmi place să beau Kool-Aid în timp ce mă uit la televizor. Făcu o pauză pentru a-i arunca o privire lui Joe, înainte de a continua: atunci l-am

văzut pe băiatul Dickey strecurându-se pe acolo. Căra ceva mare cu mâner, ca o canistră. Eram gata să deschid ușa din spate şi să strig la el să plece de pe proprietatea mea, dar se mişca atât de repede, încât a dispărut înainte ca eu să trag al doilea zăvor. Cu doar cinci minute mai târziu am auzit strigându-se foc şi oamenii au început să bată la uşa mea din faţă, aşa că mi-am scos căştile şi am mărit volumul sonorului la televizor, pentru a auzi programul. Din nou, îi aruncă lui Joe o căutătură.

— Eşti sigură că era J.D? întrebă acesta.

— Sunt sigură că nu vorbesc cu tine, îl repezi ea. Acuma, dacă domnul acesta drăguţ m-ar întreba, i-aş spune că da, era Julius Dickey. Catarama de la cureaua aia de doi bani, pe care o poartă întotdeauna, e foarte uşor de zărit. El a fost.

Joe şi Noah le mulţumiră vecinilor şi coborâră verandă. Jordan rămase în urmă vorbind cu câteva femei. Observând că nu e cu el, Noah se întoarse şi o văzu pe doamna Scott agitând un deget în obrazul lui Jordan. O ajunse şi-i spuse că e timpul să plece.

— Plecăm de aici de pe stradă, sau plecăm din Serenity? întrebă Jordan după ce îşi luă rămas bun de la vecine. În mod cinstit, nici el nu avea habar. Deşi era nerăbdător să o scoată din oraş şi să o urce în avionul pentru Boston, totuşi ea era centrul acestei nebunii şi până ce el nu va înţelege de ce asasinul era atât de înclinat să o implice în toate şi să o reţină în Serenity, n-avea intenţia să o lase singură nici măcar o secundă. Îi trecu prin minte că de

fapt nu voia să o mai lase niciodată. Clătină din cap, pentru a şi-l limpezi.

— Ştii ce mi-a spus doamna Scott? întrebă Jordan. El încetini paşii.

— Ce?

— Că eşti aici. El zâmbi.

— Ei şi?

— Voia să ştie de ce „eşti aici", sau eu – de ce am venit în Serenity?

— Şi ce ai răspuns?

— Am venit pentru a provoca distrugeri.

— Răspuns corect!

— Serenity, spunea ea, era de obicei un loc plin de pace.

— Până ce ai venit tu în oraş.

— De asemenea, ar dori să ştie când plec. Cred că plănuiește să stea în casă cu uşile încuiate, până la plecarea mea. El râse.

— În curând, promise el. Vom fi pe drum cam în două ore. Joe m-a rugat să aştept să sosească Chaddick şi Street. E foarte nervos. E un caz enorm pentru el şi nu vrea să-l dea peste cap. Ştiu că eşti gata de plecare…

— Sunt… În contradicţie cu mine însămi.

— Da? Cum vine asta?

— Vreau să plec, dar totodată vreau să aflu cine şi de ce. Şi am sentimentul ciudat că răspunsul se află chiar aici, în faţa mea.

— Vei putea citi despre asta în ziare, după ce totul s-a terminat.

Comentariul privind ziarele trezi în memoria lui Jordan ceva, dar mult prea evaziv pentru a-şi da seama ce.

— După ce mă laşi la aeroport, intenţionezi să te întorci?

— Dulceaţă, nu te las nicăieri. O trase spre maşină. Ea privi peste umăr şi-l văzu pe Joe stând în mijlocul străzii şi vorbind cu un pompier.

— Atunci care e planul? mai întrebă ea.

— Merg cu tine la Boston. Aşa că, oricât aş vrea eu să ajut, nu mă voi întoarce înapoi. Oricum nu e domeniul meu de expertiză. Acuma Chaddick e omul însărcinat cu asta, sau va fi imediat ce mă va suna şi el ştie ce să facă. A fost deja puţin pe aici şi are şi multă experienţă. Când ajunseră la maşină, îi predă ei cheile.

— De ce nu porneşti motorul şi să laşi aerul condiţionat să funcţioneze? Mă întorc imediat. Jordan se urcă la volan, porni motorul şi ajusta aerul condiţionat. Îl privea pe Noah în oglinda retrovizoare. El şi Joe vorbeau cu pompierul. După aceea Joe îşi scoase celularul şi dădu un telefon, în timp ce Noah se îndrepta spre maşină.

Clătina din cap şi părea frustrat. Se duse spre locul pasagerului, dar ea trecu peste schimbătorul de viteză şi-i făcu semn să treacă el la volan. Sudoarea îi curgea pe ceafă, aşa că ea deschise ventilatorul şi îndreptă curentul de aer direct asupra lui.

— Cum se face că nu vrei să conduci? o întrebă el.

— Traficul, răspunse ea. Urăsc să conduc prin traficul aglomerat.

Îi luă o secundă înainte de a-şi da seama ce a spus. Râse.

— Ce înseamnă trafic aglomerat în Serenity? Trei, patru maşini în faţa ta?

— Nu-mi place să conduc. Înainte ca el să mai poată comenta, ea continuă: ce s-a întâmplat cu Joe?

— S-a emis mandat de percheziţie pentru casa lui J.D.Vorbeşte acuma cu un judecător din Boston.

— Intru şi eu cu voi, zise ea. Pentru că fac pariu că-mi voi găsi laptop-uh. Şi dacă va fi aşa…

— Ce? Ce vei face?

— Ceva, răspunse ea. Toate dosarele mele se află în el, toate rapoartele…

— Eşti îngrijorată că cineva poate obţine nişte informaţii personale?

— Nu, răspunse ea. Le-am codificat. Nimeni nu poate intra în dosarele mele.

— Atunci de ce eşti aşa îngrijorată?

— Pur şi simplu ştiu că, având toate datele şi informaţiile corecte, pot să-mi dau seama ce se întâmplă. Îl privea pe geam.

— Mă întreb cât de mult timp îi ia lui Joe să se urce în blestemata aia de maşină şi să plecăm odată la casa lui J.D.

— Eu aş spune că doar cinci secunde. Presupunerea era calculată pe baza faptului că Joe tocmai venea alergând spre ei.

— A fost semnat, strigă el. Dar oricum, putem să intrăm înăuntru. Tocmai a sunat un vecin. Uşa din faţă a lui J.D.este larg deschisă. O clipă mai târziu, se aflau toţi pe

drum.

— Nu trebuie să-l cheme cineva pe şeriful Randy? Noah ridică din umeri.

— Las asta în seama lui Joe. Ea se foi pe banchetă.

— Şeriful a făcut o adevărată întoarcere de nouăzeci de grade. Era aproape, umil la sediul poliţiei, dar înainte, când a intrat în parcare cu fratele lui şi l-a văzut pe J.D.lovindu-mă, s-a purtat intolerabil.

— Dansează pe sârmă încercând să-şi menţină fratele departe de necazuri. Ştie…

— Ce ştie?

— Ştie că J.D.e o cauză pierdută. Totuşi îi înţeleg loialitatea. E fratele lui.

— Dar şi J.D.are aceeaşi loialitate faţă de el? Fac pariu că nu. Şerifului Randy îi va fi mult mai de folos dacă J.D.va intra din nou la închisoare. Ea îşi frecă braţele, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească un fior. Dacă se întâmplă ca J.D.să fie în casă, fii atent! Are ceva nebunesc în ochi. Nu ştiu cum să explic. Era plin de ură… şi înfiorător.,

— De abia aştept să-l întâlnesc Pot să fiu şi eu al naibii de plin de ură.

— Adu-ţi aminte, e nevinovat, până ce se va dovedi contrariul.

— Te-a lovit. Asta e ceea ce-mi amintesc eu.’ Joe trase pe drumul de acces al lui J.D. Noah opri în spatele lui.

— Aşteaptă aici. Şi ţine portierele încuiate, îi spuse el. Se mişca repede. Scoţându-şi revolverul din toc, îl ţinu lipit de coapsă şi-l ajunse pe. Joe lângă uşa din faţă. Să intrăm,

tu ia-o la stânga, eu la dreapta! Inima lui Jordan făcu un salt când Noah, cu arma în mână, năvăli în casă. Îşi spunea că totul va fi bine. Era agent federal, antrenat să se protejeze. Auzise poveşti despre unele situaţii disperate în care fusese implicat, şi cicatricele pe care le avea o dovedeau cu prisosinţă. Ştia ce face. Va fi bine. Dădu din cap, pentru a accentua gândul cel bun. Totuşi. Se pot întâmpla şi accidente ciudate şi uneori ai și surprize neaşteptate… Unele nu dintre cele mai frumoase. Încercă să acţioneze asupra stării ei de funcţionare, cum ar fi spus mama ei. Apoi Noah ieşi afară şi totul fu realmente bine. Casa lui J.D. era atât de mică, încât nu le luase decât câteva minute pentru a se asigura că nu era nimeni înăuntru. Descuie portiera maşinii. El o deschise şi spuse:

— Se pare că J.D. a plecat în grabă şi n-a încuiat uşa. Aşteptă până ai să vezi…

Joe îi întrerupse ieşind din casă, alergând prin curte şi strigând:

— J.D. a fost găsit!

CAPITOLUL 28

Şi astfel s-au făcut trei.J.D. Dickey fu găsit în cenuşă. Pompierii i-au descoperit rămăşiţele într-o grămadă de resturi, ce ardeau mocnit lângă ceea ce fusese uşa din spate a casei profesorului. Stingeau ultimii tăciuni, când l-au descoperit.

Singurul motiv pentru care ştiau în mod cert că e J.D.,

era catarama ieftină şi ţipătoare a curelei. Marginile îi erau topite şi înnegrite, dar iniţialele din strasuri erau încă lizibile. Jordan stătea în maşină, în faţa ruinelor fumegânde ale casei prăbuşite şi-l privea pe Noah. Acesta discuta cu agentul Chaddick şi cu Joe în curtea din faţă, aşteptând să sosească echipa FBI care să marcheze locul crimei. La fiecare minut, Noah îi arunca lui Jordan o privire, pentru a se asigura că totul e în ordine. Trei cadavre într-o săptămână. Profesorul MacKenna. Lloyd. Şi acuma J.D. Dickey. Mândria oraşului Serenity, că ar fi un loc sigur şi plin de pace în care să locuieşti, fusese aruncată în aer. Iar oraşul o învinuia pe Jordan Buchanan.La urma urmei, era singura legătură dintre asasinate şi incendiu. N-ar fi surprinsă dacă locuitorii ar fi venit la camera ei de motel cu furci şi torţe şi ar fi alungat-o din oraş. Încă mai putea să audă acuzaţiile bătrânei doamne Scott.

Înainte de venirea ei în oraş n-a existat niciun asasinat, niciodată… şi niciun incendiu, ca cel care a consumat casa lui MacKenna. O, și niciunul n-a avut niciodată portbagajele pline de morți – înainte ca Jordan să sosească în oraş.

Statisticile nu mint. Aceasta era ceva mai umil decât un ghinion. Era un blestem de proporţii biblice. Chiar şi ea voia să fugă de ea însăşi. Jordan știa că genul acesta de superstiţii nu sunt logice, dar nimic în situaţia existentă nu era logic. Un singur lucru era cert: de când Jordan l-a întâlnit pe profesor, devenise o femeie-calamitate. Era

imposibil să prezici ce se va întâmpla în continuare, dar în timp ce-l aştepta pe Noah, Jordan încerca s-o facă. Era un exerciţiu frustrant, deoarece nu avea date suficiente, iar imaginile oripilante din ultimele câteva zile continuau să-i bântuie mintea. Pentru a gândi din nou clar, avea nevoie să-şi scoată aceste imagini din cap. Întinse mâna spre bancheta din spate după un dosar cu cercetările lui MacKenna și începu să citească. Noah îşi aruncă din nou privirea spre ea şi o văzu cu capul plecat, studiind cu atenţie o hârtie. Îi spusese să rămână în maşină, deoarece nu mai voia să o lase să se uite la rămăşiţele carbonizate ale lui J.D. Nu credea că o să-i uite vreodată reacţia. Părea împietrită, după care a întrebat calmă:

— De ce, în numele Domnului, ai crezut că aş vrea să mă uit la un trup carbonizat?

— Într-adevăr, de ce? Era o privelişte cruntă. Şi în timp ce Noah şi Chaddick nu fuseseră deloc afectaţi, lui Joe îi era greu să-şi revină. Faţa îi era cenuşie, aşa cum Noah n-o văzuse niciodată înainte şi continua să scoată sunete de om gata să vomite. Lui Noah îi fu milă de el.

— Joe, o să te simţi mai bine dacă nu te mai uiţi la el.

— Da, dar e ca la sfărâmăturile unei maşini. Nu vreau să mă uit, dar oricum numai asta fac. Chaddick era exasperat.

— Eşti poliţist, îi aminti el. Când dai peste o maşină sfărâmată, se presupune că trebuie să o cercetezi, nu-i aşa?

— Ştii ce vreau să spun. Din curtea din faţă, unul dintre pompierii voluntari le făcea semne. Se numea Miguel

Moreno şi era un pompier pensionar de la Houston, care hotărâse ca spre sfârşitul vieţii să-şi ia o fermă. Îi antrenase pe voluntari, de aceea erau atât de bine organizaţi, răspunzând imediat şi eficient la apel. De când intraseră în acţiune, niciunul dintre ei nu fusese rănit. El trecuse deja de câteva ori printre dărâmături şi era gata să-i relateze lui Noah constatările.

— Nu există nicio îndoială că J.D. a pus focul dar sunt gata să pariez că nu ştia ce efect poate avea combustibilul folosit. Dacă ar fi ştiut, în mod sigur n-ar fi dat foc, în timp ce se mai afla încă în casă! Joe se depărta de cadavru.

— J.D. ar fi putut să provoace focul în mod accidental înainte de vreme, sugeră el. Aşa văd eu lucrurile, a intrat şi a îmbibat totul foarte bine, apoi s-a gândit să iasă prin acelaşi loc prin care a intrat, adică uşa din spate. Odată afară, a azvârlit ceva înăuntru pentru a declanşa focul, poate o zdreanţă înmuiată în petrol, sau poate un sul de hârtie aprins. Moreno dădu din cap.

— E posibil, zise el. Era nevoie doar de o scânteie pentru ca flacăra să izbucnească.

— Şi orice putea să scoată o scânteie, interveni Joe nerăbdător să-şi susţină teoriile.

Poate când a deschis uşa pentru a pleca, frecarea ghetei de pragul de metal putea scoate o scânteie… Şi aceasta ar fi declanşat totul.

— Doar un expert în incendii – puse ne poate spune sigur ce s-a întâmplat, completă Moreno.Ai pe cineva de acest gen, care să vină în Serenity, agent Chaddick?

— Sigur că da, răspunse acesta. Joe, crezi că poți să rezolvi totul aici împreună cu Moreno? Să nu laşi pe nimeni să între, până la sosirea echipei mele? Vreau să mă duc împreună cu Noah acasă la Dickey.

— Pot să mă ocup eu de ce este aici, îl asigură Joe. Agentul Street a găsit ceva interesant?

— Am să aflu imediat ce ajung acolo. Joe îl urmă pe Noah:

— Noah, ai o secundă? Noah se întoarse:

— Da?

— Crezi că agenţii ar vrea să mă retrag, acuma că preiau ei cercetările? întrebă el cu voce scăzută. Nu vreau să le stau în cale, dar… Termină propoziţia ridicând din umeri. Noah arătă spre Chaddick.

— De ce să nu aflăm asta chiar acum?

Joe părea stânjenit când i-a pus agentului întrebarea. Chaddick, cel mai diplomat dintre cei doi agenţi, îl privi pe Noah înainte de a răspunde:

— Ştiu că ai auzit poveşti despre cât de afurisiţi suntem şi cum îi înlăturăm pe poliţiştii locali când preluăm noi sarcinile, şi cea mai mare parte dintre aceste poveşti sunt probabil adevărate, adăugă el cu un rânjet. Nu ne plac interferenţele locale, dar Noah mi-a spus că asta e o situaţie deosebită. Tu, împreună cu Street şi cu mine, vom colabora. Joe dădu repede din cap.

— Categoric apreciez asta, zise el. E o ocazie bună să învăţ câte ceva de la experţi.

Acestea fiind stabilite, Noah se îndreptă spre maşina

lui. Geamurile erau lăsate şi putea să o vadă pe Jordan citindu-şi hârtiile şi luând câte o înghiţitură dintr-o sticlă, cu ceea ce fără îndoială era apă călduță. Biata Jordan! Aşteptase afurisit de mult timp pentru ca el să termine, dar nu se plânsese şi nici nu încercase să-l zorească. Jordan îl văzu venind şi repede îşi adună hârtiile răspândite pe scaune.

Era atât de încălzită, încât se gândi că într-o clipă s-ar putea să aibă un atac de cord. Nu voise să ţină aparatul de aer condiţionat atât de mult timp, aşa că oprise motorul şi se rugase să apară vreo adiere care să împrăştie căldura.

Mai devreme, în ciuda ordinelor lui Noah, ieşise pentru moment din maşină pentru a se aşeza la umbra unui nuc, dar privirile pe care i le aruncase mulțimea adunată pe stradă o făcură să se simtă prost. Şoptindu-şi unul altuia, nu-şi luau ochii de la ea. Cine ştie ce-şi spuneau? Probabil ceva despre catran şi tăvălitul prin pene, sau arderea pe rug. Când ea şi Noah plecaseră de la J.D. venind la casa profesorului, s-a oferit să se întoarcă la motel şi să-l aştepte acolo. Tot ce avea el de făcut, era să sune şi ea ar fi venit imediat înapoi cu maşina, dar el nici n-a vrut să audă. Nu voia să o piardă din ochi şi duritatea din glasul lui o făcu să-şi dea seama că n-avea niciun rost să se certe. Noah se urcă la volan, porni motorul şi apoi aerul condiţionat. După care se întoarse spre ea. Faţa îi ardea. Îşi ridicase părul, dar cârlionţii de pe ceafă erau uzi. Îmbrăcămintea i se lipise pe curbele trupului şi pielea îi lucea. Arăta pe cât de frumoasă, pe atât de topită de

căldură. Îl făcu să se simtă vinovat de ceea ce fusese nevoit să facă.

— Cum te descurci? întrebă el.

— Bine, răspunse ea. Sunt bine.

— Urăsc că îți cer asta dar realmente trebuie să mă întorc la casa lui Dickey. Vreau să mai dau o raită prin ea… Ea îl întrerupse:

— E în regulă. Nu trebuie să-mi dai nicio explicaţie. Trebuie să-o faci, iar eu sunt foarte bine. Nu-i ceru s-o ducă înapoi la motel, deoarece ştia că o va refuza din nou. Insistase ca ea să rămână cu el şi dacă aceasta îl ajuta să-şi facă treaba, atunci va coopera. Noah nu observase cât e ceasul până când nu ajunse la casa lui J.D. Ziua era pe ducă. Nu-i venea să creadă cât de mult stătuseră la casa lui MacKenna şi ştia că tot atât timp îi va trebui, dacă nu mai mult, acasă la J.D.

Parcă în spatele maşinii lui Chaddick şi zise:

— Va trebui să rămânem în oraş încă o noapte.

— Ştiu.

— N-ai nimic împotrivă?

— Nu, îl asigură ea. Putem să plecăm mâine dimineaţă. De câte ori nu spusese asta?

Chaddick, care ajunsese înaintea lor, ieşi pe uşa din faţă strigând:

— Asta o să vă placă! Noah îi făcu un semn, înainte de a i se adresa lui Iordan:

— Dacă vrei, poţi să vii şi tu înăuntru, dar să nu te atingi de nimic.

CAPITOLUL 29

Noah nu văzuse atât de mult echipament de supraveghere de când fusese la Quantico. Agentul Street era copleşit.

— Din ceea ce am auzit în legătură cu tipul ăsta, mi l-am închipuit un idiot. Dar acuma… Privirea lui dădu ocol încăperii, plină-ochi cu aparatura de spionaj răspândită peste tot. Unele dintre piese sunt chiar prea sofisticate şi complicate pentru a le folosi. Dar, după cum se vede, aş spune că a ştiut ce face.

— Şi ce făcea de fapt? Jordan stătea în cadrul uşii trecând în revistă aparatele pe care Chaddick le scotea dintr-o cutie şi le înşira pe podea. Street îi aruncă lui Noah o pereche de mănuşi, în timp ce răspunse la întrebarea lui Jordan. Arătă spre ceea ce semăna cu un mic disc, ca o antenă de satelit.

— E un microfon parabolic. Îţi permite să asculţi conversaţii de la o depărtare de cel puţin 300 de metri. Noah i se alătură, pentru a privi mai de aproape.

— Are încastrat un casetofon şi un jack de mare capacitate, zise el.

— Mă întreb câte discuţii strict personale a ascultat, zise Jordan.

— Şi nu doar a ascultat, interveni Street. Aştepta să vezi colecţia de casete video.

Are fixate camere de luat vederi într-o încăpere din

motelul lui de proastă calitate pe care-l conduce. Filma clienții ce se distrau cu fetele lui. Probabil că le vom găsi în detectoarele de incendiu, sau în plafoniere. Chaddick dădu din cap:

— Te-ai uitat la vreuna dintre casete?

— Doar la una, răspunse Street. De bună calitate. Filmul n-are deloc purici. Părea că pune un diagnostic. Grafică înaltă!

— Ce simpatic! şopti Jordan. Însăşi faptul că se afla în casa lui J.D.o făcea să se simtă de parcă putea să se molipsească de ceva.

— Ia încearcă binoclurile astea. Noah luă în mână unul şi-l examină. Are ataşat un amplificator, înaltă tehnicitate!

— Da, fu de acord Chaddick.J.D. putea să privească şi să asculte în acelaşi timp.

— Şi să înregistreze, adăugă Street. Unele dintre materialele acestea sunt noi. Nici măcar bateriile n-au fost instalate.Aş spune că era în curs de demarare a unei afaceri serioase. E clar că şantaja. Vii pe lângă tot echipamentul ăsta, trebuie că avea şi o listă de clienţi, nu-i aşa? Cum altfel ar fi putut să-i urmărească pe cei care trebuiau să plătească, cât şi când?

— S-ar putea, presupuse Chaddick.Ai găsit vreo agendă sau ceva hârtii?

El dădu din cap.

— Cred că stoca totul în computer. Chaddick păru surprins.

— Are un computer? Unde e?

— Într-o cameră de lucru din spatele bucătăriei. N-ai observat-o?

— Încă n-am reuşit să parcurg tot ce e aici. Jordan nu dădea mare atenţie conversaţiei. Se gândea la depozitul în numerar, făcut de J.D. În propriul lui cont bancar. Profesorul depusese în cont sume mari, dar J.D. nu depunea niciodată mai mult de 1.000 dolari odată. Îşi pusese deja afacerea pe picioare? Şi de unde a luat banii să cumpere tot acest echipament? Trebuie că era foarte scump.

Se îndreptă spre fereastră şi se uită afară, în timp ce încerca să-şi dea seama care era relaţia dintre profesor şi J.D.. După ce Noah controla şi ultima cutie, se ridică şi-l întrebă pe Street dacă are timp să încerce să între în datele din computer.

— I-am dat drumul şi am încercat, dar n-am putut să intru în niciunul din dosare.

Accesul e blocat. Va trebui să-l luăm cu noi şi să-l punem pe unul din tehnicienii noştri să-i afle secretul. Aceasta va necesita timp. Noah zâmbi.

— Poate că nu. Se întoarse spre fereastră: Jordan te-ar deranja să intri în computerul ăla pentru noi? Ea îl privi peste umăr.

— Aș fi încântată, răspunse mulţumită că poate fi de folos. Nu s-a întâmplat să găsiţi şi un laptop, nu-i așa? Nu putuse să reziste să nu întrebe.

— Dulceaţă, n-am discutat odată că trebuie să renunți? Ea zâmbi.

— Am întrebat doar.

— Crezi realmente că poţi s-o faci? întrebă Street.

— Categoric că da. Îl urmă pe Noah în camera de lucru, computerul era ultimul model. Jordan fu impresionată. Carrie îi spusese că la închisoare se predau cursuri de operat pe computer, dar pe ea n-au interesat-o. Poate că locul de detenţie al lui J.D. îi oferise aceleaşi oportunităţi. Şi în acest caz, părea că el dăduse atenţie cursului. Noah trase un scaun în faţa monitorului.

— Pătrunde-i secretele. Nu-i luă decât o secundă să dea peste dosarele lui J.D. Deschiderea lor însă va lua mai mult.

— Cheamă-mă când ai reuşit, zise Noah. Se întoarse în camera de zi împreună cu Chaddick. Street rămase în spatele ei şi-i privea degetele zburând peste tastatură. Ecranul se umplu de simboluri şi numere. Habar n-avea ce face, dar făcea ceva, şi asta era tot ce conta. Jordan petrecu destulă vreme concentrată asupra monitorului şi a sarcinii pe care o avea. Şi până la urmă reuşi să pătrundă în dosare.

— Am reuşit! strigă ea. Deschise unul dintre dosare, exact când Noah îi puse mâna pe umăr.

— Ce ai găsit?

— O listă, răspunse ea. Se aplecă mai aproape de ecran. S-au ţinut evidente.

Ridicându-se în picioare, Jordan se dădu la o parte dându-i voie lui Street să se aşeze în locul ei. Îi înţepenise spatele şi observă că afară se făcuse întuneric. Cât timp

stătuse acolo? îşi îndreptă spatele. Chaddick se aplecă peste birou.

— Ne spune ceva?

— Aşa aş zice, răspunse Street. Am doar câteva nume,fără date, numai zilele săptămânii, delictul, plata şi unele locaţii. Începu să râdă. Vă spun drept, toţi oamenii aceştia locuiesc în Serenity! Oraşul ăsta se ocupă doar de sex.

— Cine e pe listă? întrebă Noah.

— Am o Charlene, care plăteşte patru sute de dolari într-o vineri, la agenţia de asigurări.

— Charlene? De ce i-a dat lui J.D. patru sute de dolari? întrebă Jordan. Street rânji.

— Are o înregistrare video, cu ea în exerciţiul funcțiunii.

— Făcea dragoste cu logodnicul ei?

Cei trei agenţi o priviră îndelung şi ea îşi dădu seama cât de prostească fusese întrebarea. Dacă Charlene s-ar fi culcat cu logodnicul ei, J.D. n-ar fi avut motiv de șantaj.

— Bine, sunt obosită, zise ea. Deci îşi înşela logodnicul. Brusc Jordan se simţi de-a dreptul jignită. Şi eu i-am făcut cadou femeii ăleia porţelanuri chinezeşti! Vera Wang! Chaddick privi din nou monitorul.

— A plătit o bună perioadă de timp.

— Deci a trăit cu altul destul de mult, sublinie Street. Bănuiesc că nu-i prea păsa că plăteşte.

— Cu cine se culca? întrebă Jordan. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu. Ba da, vreau. Cine era?

— Un tip cu numele Kyle… îşi duse mâna la gât.

— Doar nu cu Kyle Heffermint! Noah reflectă că reacţia lui Jordan era hilară. Se îndreptă spre ea şi o prinse în braţe.

— Este numele celui care-i place să impresioneze cu cunoaşterea unor persoane importante, nu-i aşa? Şi te-a luat cu asalt şi pe tine?

— E unul dintre ei, afirmă ea.

— Există şi un Steve N.aici, continuă Street.

— Ar putea fi Steve Nelson, zise Noah. L-am întâlnit la restaurant. Conduce agenţia de asigurări.

— E şeful lui Charlene, sublinie Jordan. Street rânji.

— Şi nu sunt doar ăştia!

— O, Doamne Dumnezeule, doar nu se culca şi cu Steve, nu-i aşa? Nu, nu-mi vine să cred.

— Vrei să te uiți la casetă?

— O, Doamne nu, deci se culca şi cu el. Şi Steve e însurat.

— Da, zise Noah sec, de aceea achita banii şantajului, pentru a ţine relaţia secretă.

— Am să tipăresc lista asta, zise Streeet mişcând mouse-ul. Fac două copii. Poţi să iei şi tu una, Noah.

— Să vă spun ceva. Înainte de a pleca din Serenity, vreau să o întâlnesc şi eu pe această Charlene, zise Chaddick. Noah auzi o maşină sosind. Intră în camera de zi şi privi pe fereastra din faţă.

— Echipa de tehnicieni a sosit.

— Bun, zise Street. Pot să împacheteze toată aparatura

asta în cutii. Se îndreptă spre imprimantă, făcu copiile şi-i înmână un set lui Noah.

— Noi vom pleca mâine dimineaţă devreme, zise Noah. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Şi, te rog, ţine-mă la curent cu tot. Jordan era mai mult decât gata să părăsească oraşul. Odată pe drum, rosti:

— Ai impresia că cunoşti pe cineva, ca apoi să descoperi că e o nimfomană.

— Dar n-ai cunoscut-o realmente pe Charlene, nu-i așa? Doar ai întâlnit-o, o contrazise Noah.

— E adevărat. Totuşi te demoralizează.

— Dacă nu te poţi gândi la un alt restaurant, bănuiesc că ne vom duce tot la Jaffee. Ţie îţi convine?

— Depinde, răspunse ea. E şi el pe listă? El râse.

— Nu vrei să te uiţi?

— Uită-te tu. Noah luă o curbă, băgă maşina în parcare şi repede parcurse lista.

Văzu numele Ameliei Ann şi se întrebă cum ar reacţiona Jordan dacă ar afla.

— Nu e niciun Jaffee, zise el. Ea suspină.

— Bine!! Noah se gândi la ziua aceea lungă, la care o făcuse să ia parte.

— Eşti un brav partener de echipă, ştiai? O privi o lungă secundă, apoi se întinse şi-i cuprinse ceafa cu mâna trăgând-o spre el.

— Ce…? începu ea. Gura i se aşeză ferm peste a ei. Nu se aşteptase să o sărute, dar instinctiv desfăcu buzele aşteptându-i limba. Iar el profită de ocazie şi sărutul se

aprofundă. Noah nu făcea nimic cu jumătăţi de măsură. Sărutul nu dură mult dar fu deplin. Când el se sprijini de spetează, inima ei bătea nebuneşte. Apoi se lăsă şi ea pe banchetă şi încercă să-şi tragă sufletul. Noah nu părea să aibă niciun fel de dificultate în privinţa tragerii sufletului. Scoase maşina pe drum şi continuă şofatul.

— Am chef de peşte, zise el. Şi de o bere rece. Niciun comentariu în legătură cu sărutul, nici mulţumesc sau măcar ceva gen: *„n-a fost plăcut?"* Noah privea afară.

— Ceva nu e în regulă? întrebă el ştiind sigur ce anume nu era. Ea îl privi.

— Pari uşor iritată.

— Aşa crezi?

— Nu, totul e în regulă.

— Atunci e bine.

— Mă întrebam doar, cum poţi să fii atât de indiferent… ştii tu, blazat.

— Indiferent şi blazat sunt două lucruri diferite.

— Atunci tu eşti amândouă. Tocmai m-ai sărutat. Ei bine, a spus-o şi nu mai era nimic de discutat!

— Îhî, sigur că aşa am făcut.

— Ce înseamnă asta: sigur că aşa am făcut? Părea atât de furioasă, încât el zâmbi.

Era ceva de capul ei, când se simţea rănită.

— Dar ce voiai să spun? Glumea. Ştia exact ce voia ea să spună.Că sărutul acela a însemnat ceva pentru el.Că era ceva serios. Totuşi, aparent pentru el nu era. Sărutase o mulţime de femei. Ce mai putea să însemne pentru el ceva

cunoscut, ceva cunoscut?

Se gândi să-i aducă aminte de noaptea petrecută împreună. Putea să mai sublinieze și că dimineaţa aceasta acţionase ca şi cum nimic deosebit nu s-a întâmplat. Şi ştia că, dacă răspunsul lui va fi aceeaşi întrebare: ce voiai să spun? s-ar putea să-i dea un pumn gen J.D. Totuşi, făcea pariu că îşi amintea noaptea

Trecută. Dar în acest moment, gândul pumnului era o fantezie simpatică. Violenţa nu constituise niciodată un răspuns. Se opriră la stop şi Noah o privi:

— Acuma la ce te gândeşti, dulceaţă? Ai o expresie atât de perplexă pe figură.

— Era violenţă, răspunse ea pe loc. Mă gândeam la violenţă. Putea să jure că habar n-avea ce voia să spună.

— Şi ce e cu violenţa?

— Nu constituie niciodată un răspuns. Aşa ne-a învăţat mama şi tata, pe Sidney şi pe mine.

— Dar pe fraţii tăi?

— Ei aveau obiceiul să încerce să se doboare unul pe altul. Cred că de aceea sunt aşa de buni sportivi. Desfiinţau orice altă echipă.

— Aşa că spune-mi, tu cum ai reuşit să scapi de tendinţele de agresivitate? întrebă el curios.

— Spărgeam obiecte.

— O, da?

— Dar n-a fost vandalism, explică ea. Spărgeam doar obiectele pe care puteam să le fac la loc. Făceam… experienţe.

— Trebuie că-i scoteai din minţi pe părinţii tăi.

— Probabil, fu ea de acord. Totuşi, au fost răbdători cu mine şi după o vreme s-au obişnuit.

— Care era genul de obiecte pe care le spărgeai?

— Nu eram decât o puştoaică, aşa că am început cu lucruri mici. Un prăjitor de pâine, un ventilator vechi, o maşină de tuns iarba…

— O maşină de tuns iarba? Ea zâmbi.

— Aceasta a fost un subiect delicat pentru tatăl meu. Într-o după-amiază, a venit acasă de la muncă mai devreme şi a găsit toate piesele maşinii lui de tuns iarba, piuliţe, şuruburi şi altele, împrăştiate pe drumul de acces. N-a fost deloc încântat!

Noah putea cu greu să şi-o imagineze plină de unsoare pe faţă şi pe mâini, înşurubând totul la loc. Jordan era atât de feminină acuma! Nu putea să şi-o imagineze altfel.

— Ai reuşit să asamblezi întreaga maşină?

— Cu ajutorul fraţilor mei, de care, la urma urmei, nici n-aveam nevoie. Săptămâna următoare, tatăl meu a adus acasă un computer vechi, stricat. Mi-a spus că mi-l dă, dar trebuie să-i promit că nu mă voi mai atinge de altceva, de maşini de tuns iarba, sau de automobile.

— De automobile?

— Nu m-am apucat niciodată de aşa ceva. Nu m-au interesat. Şi odată ce aveam un computer…

— Ţi-ai descoperit chemarea.

— Cred că da. Dar tu? Cum ai fost când erai băieţel? Purtai şi atunci revolver?

— De proastă calitate, răspunse el. M-am băgat şi eu în porţia mea de bătălii, presupun, dar locuiam în Texas, îi aminti el, şi asta înseamnă să joci fotbal la şcoala superioară. Am făcut-o bine şi am obţinut o bursă de atletism la colegiu. Şi în tot timpul şcolii am fost un student model. Nici chiar el nu putea să spună cu faţa senină o astfel de minciună.Pe vremea aceea, nu-mi plăcea nicio regulă.

— Nici acuma nu-ţi plac regulile.

— Cred că nu.

— Eşti un rebel, zise ea.

— Aşa îmi spune şi doctorul Morganstern.

— Pot să te întreb ceva? El intră cu maşina în parcarea din curtea din spate a motelului *Căminul.*

— Sigur, ce doreşti să ştii?

— Ai avut vreodată o relaţie, care să dureze mai mult de o săptămână sau două? Ai fost vreodată legat de vreo femeie pentru o perioadă?

Nu avu nevoie nici măcar de o secundă, pentru a se gândi la răspuns:

— Nu. Dacă răspunsul lui brusc şi tonul emfatic erau o încercare de a o face să renunţe la subiect, fu decepţionat.

— Dumnezeule! Nu eşti deloc sensibil. Parcă şi deschise portiera.

— Dulceaţă, nu există nici măcar un os sensibil în trupul meu. Greşea, dar ea n-avea intenţia să argumenteze.

— Dar despre tine ce spui? întrebă el. Ai fost vreodată implicată într-o relaţie de durată? Înainte ca ea să poată

răspunde, înconjură maşina şi-i deschise portiera.

Luând-o de mână, Noah se îndreptă spre stradă. Parcarea era slab luminată de un felinar aflat în capătul celălalt şi singurul sunet din jur erau zgomotele nopţii.

Se opri o clipă şi o privi în ochi.

— Ştiu totul despre tine, Jordan Buchanan.

— Şi n-ai vrea să fii amabil să-mi spui şi mie ce ştii?

— Nu. Şi subiectul fu închis.

CAPITOLUL 30

— Îţi spun categoric că, dacă restaurantul lui Jaffee e plin, mă duc la uşa din spate şi mănânc în bucătărie. Noah puse întrebarea care se impunea:

— De ce? Jordan îl privi, ca şi cum răspunsul era evident:

— Nu vreau să mai fac faţă altor întrebări. Şi în mod sigur, nu vreau ca oamenii să se zgâiască la mine în timp ce mănânc. Face rău la digestie.

— Oamenii sunt curioşi, asta e tot, raţiona el. Recunoaşte, dulceaţă! Tu constitui ştirile de ultima oră.

— O, da, e adevărat, eu sunt noutatea zilei! De când am sosit aici trei oameni au murit. Dacă ai în vedere timpul de când sunt aici, numărul locuitorilor și numărul morţilor neaşteptate, şi laşi un spaţiu pentru eroarea de calcul normală:

— Care cred că eşti tu.

— Adevărat. Eu sunt eroarea de calcul.

— Sigur că eşti, zise el sec.

— Ai putea totuşi să tragi o concluzie.

— Care?

— Am declanşat o epidemie. O înconjură cu braţul şi o trase spre el.

— Fata mea preferată! rosti el tărăgănat.

— Să, ştii că nu e nostim defel!

— Dulceaţă, totuşi aşa, pare! oftă. Nu-i venea să creadă cât de flecară devenise zilele acestea.

— Bine, poate că sunt puţin cam iraţională.

La urma urmei, nu acesta e felul meu de a fi. Întotdeauna am raţionat. Dar aici… Se pare că nu pot să gândesc clar. *Mai ales când te am pe tine prin preajmă*, adăugă în sinea ei. Ocoliră un colţ şi traversară strada. Localul lui Jaffee era chiar în faţa lor şi Jordan putu să vadă doar câțiva clienţi înăuntru. Cea mai mare parte dintre mese erau goale.

— Intrăm, mâncăm şi ieşim. De acord?

— Sună ca o experienţă minunată pentru o cină. Putem să ne aşezăm la masă, sau trebuie să mâncăm în picioare? întrebă el în timp ce trase uşa deschizând-o.

Angela părea încântată să-i vadă.

— Bună, Jordan, strigă ea.

— Bună, Angela. Ţi-l aminteşti pe Noah?

— Sigur că da, zise ea zâmbind. Masa voastră vă aşteaptă. Cu toate întâmplările teribile de astăzi, odată terminate vă simţiţi flămânzi. Luă comanda de băuturi şi adăugă: aţi sosit pe ultima sută de metri. Tocmai

intenţionam să strâng feţele de masă.

— O seară fără muşterii? întrebă Jordan.

— Întotdeauna e aşa în seara de poker, răspunse ea. Închidem cu o oră mai devreme, pentru cu Jaffee să poată să facă curat în bucătărie. Nu-i place să ajungă cu întârziere la partida de poker. Noah se duse la toaleta bărbaţilor pentru a se spăla pe mâini şi când se întoarse, băuturile erau deja pe masă, iar Angela îi aştepta.

— Urăsc că trebuie să vă grăbesc, zise ea. Dar, după ce iau comanda, promit că veţi avea destul timp. Jaffee vrea să înceapă să vă pregătească cina. Le recomandă câte ceva şi imediat ce ei au făcut comanda, se grăbi să se întoarcă în bucătărie.

Jordan se linişti. Ultima masă fusese debarasată şi ei rămaseră singurii clienţi ai restaurantului. Nici Angela şi nici Jaffee nu-i mai întrerupseră. Noah ridică sticla de bere.

— Pentru ultima noastră noapte în Serenity! Ezitând ridică şi ea paharul cu apă cu gheaţă:

— Să sperăm că e ultima noastră noapte în Serenity!

El luă o bună înghiţitură de bere.

— Dacă vor mai fi asasinate, va trebui să se schimbe numele oraşului. Ea zâmbi.

— Cred că reacţia mea a fost prea puternică, nu-i aşa? Eram sigură că vom fi înconjuraţi din nou de mulţime, punând tot felul de întrebări despre incendiu şi despre J.D.Dar, uită-te la noi. Avem întregul restaurant la dispoziţia noastră şi vom cina în linişte. E un noroc cu

adevărat plăcut, nu-i aşa?

Noah zâmbi, dar nu comentă. Angela era ocupată să împăturească feţele de masă, însă el observase că o tavă pusă de ea pe una dintre mese era încărcată cu pachete de cărţi de joc. În mod evident, Jaffee găzduia seara de poker în restaurant. Noah se întreba cât de mult îi va trebui lui Jordan să-şi dea seama.

Dar Jordan nu-i dădea nicio atenţie Angelei. Era ocupată să se gândească la lista pe care agentul Street o întocmise.

— Ce se va întâmpla cu casetele înregistrate de J.D? întrebă ea în şoaptă. Vor fi făcute publice?

— Probabil că nu.

— Ştii ce nu înţeleg eu? Fiecare pare să cunoască treburile celorlalţi, deci cum a putut Charlene să-şi tăinuiască micul ei… Hobby? El râse.

— Hobby? N-am auzit niciodată să fie numit astfel.

— Cum au reuşit oamenii aceştia de pe listă să-şi ascundă activităţile extraconjugale? mai întrebă ea. El ridică din umeri.

— Dacă doreşti ceva cu destulă putere, găseşti un mod de a rezolva. Ea dădu din cap şi-l privi întrebătoare:

— Ai dorit vreodată ceva cu atâta putere, încât să rişti tot?

Noah o privi un lung moment.

— Da, cred că da, răspunse calm. Conversaţia luă sfârşit, când Angela se întoarse pentru a le lua farfuriile goale. Jaffee ieşi din bucătărie să le spună bună seara şi să

o întrebe pe Jordan dacă ar deranja-o să se uite puţin la Dora. Noah se sculă în picioare odată cu ea.

— Cine e Dora? întrebă el.

— Computerul, răspunse Jordan.Mă întorc imediat. Termină-ți băutura.

— Am să-i ţin eu companie, promise Angela. Mai vrei o bere?

— Nu. E în regulă, răspunse el. Când începe jocul de poker?

— Cam în cincisprezece minute. Oamenii vor începe să sosească destul de curând.

Ei bine, ia priveşte! Dave Trumbo tocmai coboară din Suburban-ul lui şi cu el e şi Eli Whitaker. Sunt întotdeauna primii care sosesc. Sunt şi cei mai buni prieteni, adăugă ea. Eli e cel mai bogat om din Serenity. Unii spun că s-ar putea să fie cel mai bogat din tot Texas-ul. Se îndreptă şi-şi puse o mână în şold. Fac pariu că te întrebi de unde are toţi banii ăştia. Nimeni nu ştie cu siguranţă, dar ne place să facem speculaţii. Cred că s-ar putea să-i fi moştenit, totuşi, niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să-l întrebe. Nu vine prea des în oraş. Îi place să stea singur. E realmente timid, dar Dave e opusul lui. Nu se întâlneşte niciodată cu nimeni pe care nu-l place, aşa spune el.

— Niciuna dintre femei nu joacă poker?

— Sigur că jucăm şi noi, răspunse ea. Dar nu ne place să jucăm cu bărbaţii.

Ei sunt prea pătimaşi şi nu le place să trăncănească, aşa cum facem noi. Avem propria noastră seară de poker.

Acuma uite că soseşte şi Steve Nelson. Nu-mi aduc aminte dacă l-ai întâlnit seara trecută, sau nu. Conduce singura agenţie de asigurări de pe aici. Jordan se afla la computerul lui Jaffee, neştiind că jucătorii de poker soseau.La masă, Noah se întreba dacă Jordan auzea agitaţia. Nu va mai dura mult şi restaurantul va fi plin. Jordan rezolvă repede ultima problemă a lui Jaffee. Acesta reuşise să amestece două comenzi diferite. Deşi îi auzea pe oameni vorbind, era totuşi concentrată asupra sarcinii copleşitoare de a-l face pe Jaffee să înţeleagă unde a greşit, pentru a nu mai repeta greşeala.

— Adu-ţi aminte, îi spunea Jordan. Dora nu muşcă. Jaffee îşi ştergea mâinile pe un ştergar şi dădu din cap:

— Dar dacă dau de necaz… Ea îl asigură:

— Poţi să-mi trimiţi un e-mail, sau să mă suni. Îi mai dădu câteva sugestii pentru a evita necazurile, dar când văzu privirea sticloasă din ochii lui, îşi dădu seama că n-a înţeles nici măcar un cuvânt din ce-i spusese. Avea sentimentul că va primi multe apeluri telefonice de la el, o bună bucată de vreme. Gândul acesta o făcu să zâmbească, în timp ce se îndrepta spre masa lor. La urma urmei, seara se dovedea a fi destul de relaxantă. Pentru moment, cea mai mare dilemă a ei era desertul.Ar trebui, sau n-ar trebui? Dar zgomotul i se insinua în gânduri şi când văzu mulţimea înţepeni pe prag. Noah o privi intrând în încăpere şi îi trecu prin cap că privirea de pe figura ei era de nepreţuit. Un zvon străbătu adunarea şi toţi ochii se îndreptară spre ea, în timp ce înainta încet

spre Noah.

— Ce e asta? şopti ea.

— Seara de poker.

— Aici? Seara de poker are loc aici? De ce am crezut… sau mi-am închipuit… crezi că am putea să plecăm chiar acum?

— Mă îndoiesc.

— Am putea să ne strecurăm prin spate… El clătină din cap.

— Strecuratul nu e o opţiune. Când întoarse capul, înţelese. Toţi bărbaţii erau în picioare şi cei pe care nu-i cunoscuse aşteptau să fie recomandaţi. Jaffee făcea onorurile. Erau atât de mulţi, încât nu putu să reţină numele nici a jumătate din ei.

Fiecare spunea „bună". După ce prezentările fură făcute, o bombardară cu întrebări. Nu voiau să ştie doar despre incendiu şi despre moartea teribilă a lui J.D.Voiau ca ea să reia totul, cum i-a descoperit în maşina ei pe profesor, apoi pe Lloyd. Jordan n-ar fi fost surprinsă dacă vreunul ar fi rugat-o să facă reconstituirea. Răspunse la toate întrebările – uneori de două ori, provocate de curiozitatea lor morbidă. Putuse chiar să râdă de câteva ori, printre răspunsuri.

Dave, negustorul, încercă în mod natural să-i vândă o maşină nouă. Şi Noah primi porţia lui de întrebări.

— Şi-a dat seama Joe că J.D. a fost cel care i-a ucis pe cei doi bărbaţi? întrebă Jaffee.

— E un tip deştept, interveni Dave. Fac pariu că şi-a dat

seama.

— Am auzit că J.D. dispăruse, rosti un om cu numele Wayne.

— Acuma nu mai contează, nu-i aşa? Omul a murit, aminti grupului Steve Nelson. Spune-mi, agent Clayborne, s-a întâmplat ca tu şi Joe să intraţi în casa lui J.D? Lui Noah îi era dificil să nu zâmbească. Ştia ce voia să pescuiască Steve.

Voia să ştie dacă J.D. avea casetele înregistrate.

— Da, am fost înăuntru. Totul a fost împachetat de ceilalţi doi agenţi FBI şi dus de acolo. Totuşi, nu erau prea multe. Lui Steve nu-i stătea gândul la poker. Noah putu să vadă uşurarea din ochii lui şi înţelese de ce văzuse şi el numele lui Steve pe listă, şi nu doar pentru că se culcase cu Charlene, ci şi pentru câteva practici dubioase în legătură cu asigurările.

— Crezi că vom şti vreodată de ce i-a ucis J.D pe aceşti oameni? întrebă Dave.

— Ne va spune Joe când va afla, răspunse Steve sigur pe el.

— Mă doare inima de Randy Dickey. Devenise un şerif bun. Pentru el va fi greu de suportat tot ce s-a întâmplat. Cred că J.D. a fost toată familia lui, remarcă Dave.

Noah îl descoperi pe Eli Whitaker printre ceilalţi bărbaţi ascultând conversaţia, dar vorbind foarte puţin.

— Cum îţi câștigi existenţa, Eli? întrebă Noah.

— Cresc cai, am şi vite, răspunse el.

— Ce soi?

— Cele mai multe vite sunt cu coarne lungi, răspunse el. Pare că s-au adaptat cel mai bine acestei părţi a ţării. Noah continuă să-i mai pună câteva întrebări despre ocupaţiile lui şi nu mult după aceea, cei doi se retraseră deoparte discutând despre fermă. Dave rânji.

— E prima dată că-l văd pe Eli discutând cu un nou venit. Ceilalţi bărbaţi din grup observaseră şi ei şi dădură din cap aprobând. Steve se întoarse înapoi la Jordan:

— Ştiu că amândoi nu sunteţi de mult pe aici, dar tu nu pari o nou sosită pentru mine.Ai stârnit o mulţime de emoţii în oraşul nostru. Când plecaţi din Serenity, tu şi Noah?

— Mâine, răspunse Jordan.

— A fost o reală plăcere să vă cunosc pe amândoi, zise Dave.

— Cred că li s-au pus suficiente întrebări pentru o noapte, se adresă Jaffee tuturor.

De ce nu vă luaţi băuturile de la bar şi să vă aşezaţi la mese?

În timp ce cea mai mare parte a bărbaţilor se răspândi prin încăpere, Dave, Eli şi Jaffee se îndreptară spre Jordan pentru a-i spune la revedere.

— Sunt sigur că o să-mi lipseşti, zise Jaffee. Şi regret că ţi-ai pierdut hârtiile privind cercetarea. Am auzit că a trebuit să le laşi în casa profesorului.Ai trecut prin atâtea făcând copiile, ca apoi să le vezi arzând.

— E mare păcat. Nu ne spui cum de ai venit tocmai de la Boston să faci cercetarea asta? întrebă Dave.

— Vrei să spui că toate au ars? se minună Eli cu glas tare. Jordan reuşi în sfârşit să intervină în discuţie.

— Mi-au rămas copiile. Astea n-au ars şi am expediat deja acasă prin poştă o mare parte dintre ele, înainte ca originalele să fie distruse. Dacă Joe şi cei doi agenţi însărcinaţi cu investigaţia vor dori să le vadă, trebuie să le expediez înapoi prin poştă.

— Astea sunt într-adevăr nişte informaţii grozave, comentă Jaffee. Deci n-ai făcut călătoria degeaba. Cina e în contul casei şi nici să nu vă gândiţi să protestaţi. Dora şi cu mine îţi mulţumim din inimă pentru tot ajutorul tău. Sper din tot sufletul să le întorci aici cândva, să ne spui „bună". O îmbrăţişă de rămas bun şi-i strânse mâna lui Noah.

— Dacă vreunul dintre voi are nevoie de maşină nouă, gândiţi-vă la mine. Vin până la Boston pentru voi, se oferi Dave.

— Aşa va face, strigă Eli în timp ce se îndrepta spre masa lui. Noah lăsă un bacşiş generos pentru Angela şi o trase pe Jordan spre uşă într-un cor de la revedere.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt, până ce nu fură cu un bloc mai departe. Jordan rupse tăcerea:

— Hm. Seară de poker! N-am văzut încă aşa ceva. Noah râse.

— Şi nici eu n-am văzut vreodată înainte privirea aia de pe figura ta… când ai descoperit mulţimea.

— Seara n-a fost totuşi prea rea. Am luat o cină bună, fără să fim întrerupţi, şi ne-am întâlnit cu nişte domni

fermecători, zise ea. Fermecători… şi interesanţi, adăugă cu un semn din cap.

— Ştii ce altceva mai e interesant?

— Ce anume?

— Jumătate din aceşti domni fermecători se află pe listă.

CAPITOLUL 31

Jordan stătea sub duş scăpând de zăpuşeala zilei şi săpunindu-şi părul cu un săpun cu parfum de caise, când o izbi realitatea. Nu voia să meargă acasă!

Imediat înlătură gândul acesta ridicol. Sigur că voia să meargă acasă!

Voia să-şi reia viaţa ei organizată, nu-i aşa? Când şi-a vândut compania a obţinut un profit aproape de necrezut şi acuma trebuia să hotărască ce să facă cu el.

Cochetase cu ideea de a investi o parte din bani în realizarea unui nou procesor pentru computer, unul care să fie atât de rapid, încât să poată fi mânuit şi de cel mai complicat software multimedia de câteva ori mai rapid. Chiar vizualizase design-ul şi prototipul. Însă exista o problemă privind această schemă, faptul că-i va zgudui din nou pe giganţii din Silicon Valley. Şi nu voia. Lăsă să apară altcineva cu un design care să facă pământul să se învârtească mai repede.

Dorinţa de a nu intra din nou în joc, nu era singura revelaţie surprinzătoare. Nu mai simţea nevoia nici a altui

laptop, sau a unui celular. În trecut fuseseră apanajul ei, dar acuma nu se mai simţea dependentă de laptop şi descoperise o remarcabilă plăcere să nu mai fie nevoită să răspundă la celular la fiecare cinci minute. Era minunat să nu mai fie disponibilă tot timpul.

— Încep să mă sperii de mine însămi, şopti ea. Ce se întâmplă cu ea? Avea impresia că se metamorfozase într-o persoană complet diferită. Poate că statul la o temperatură de 40 de grade Celsius, aşteptându-l pe Noah, să examineze rămăşiţele incendiului, îi provocase ceva la creier. Poate că fierbinţeala l-a topit.

Sau poate că toate duşurile pe care le făcuse de când ajunsese în Serenity i-l spălaseră. Era deshidratată din cauza expunerii la soare. Asta trebuie să fie!

Îşi puse un tricou şi un şort şi se spălă pe dinţi. Cu peria între dinţi, şterse aburul de pe oglindă şi se privi. Piele pătată şi pistrui! Ce premiu ar fi constituit pentru cineva, mai ales îmbrăcată cu pijamaua ei unisex! Jordan puse jos peria de dinţi, luă un borcan din loţiunea specială de corp a lui Kate şi deschise uşa. Nu-i păsase niciodată de felul cu arăta, dar acuma totul era cu josul în sus. Ştia care e adevărata problemă. Dar până în această clipă refuzase să admită. Noah! O, da, el era problema. El a schimbat tot şi nu ştia ce putea să facă în legătură cu asta.

Îngrijorarea nu îmbunătăţea situaţia. O femeie inteligentă ar fugi cât ar putea de repede în direcţie opusă, dar realiza perfect că probabil nu e inteligentă, deoarece în acel moment, la tot ce putea gândi era să se culce iar cu el.

Avea nevoie de ceva care să o distragă şi să-i scoată din minte sexul. Hotărî să se ghemuiască în pat cu hârtiile cercetării profesorului şi să citească o bună poveste sinistră despre măceluri, decapitări, mutilări şi superstiţii. Poate asta ar putea să facă minunea de a-i muta gândul de la Noah.

Unde erau ochelarii? Crezu că i-a lăsat lângă cutia cu lentilele de contact din baie, dar nu erau acolo. Traversă dormitorul spre birou şi se împiedică cu degetul mare de piciorul unui scaun. Gemând, ţopăi într-un picior în timp ce răscolea prin geantă.

— Noah, nu cumva ai văzut…

— Sunt pe masă strigă el prin uşa deschisă dintre camerele lor.

De unde a ştiut ce doreşte? E ghicitor? Ochelarii se aflau chiar acolo unde a spus el că erau.

— Cum ai ştiut…

— Eşti mioapă, răspunse el înainte de a termina propoziţia. Şi te-ai lovit de un scaun.

— Nu mă uitam pe unde merg. El râse.

— Nu poţi vedea pe unde mergi. Jordan descoperi că lentilele erau stropite cu apă şi se întoarse în baie. Avu impresia că aude pe cineva bătând în uşă şi strigă:

— Noah, poţi să răspunzi tu?

Câteva secunde mai târziu, din camera lui Noah se auzi o voce de femeie. Deci ciocănitul fusese la uşa lui, nu a ei. Curioasă, şterse repede ochelarii, şi-i puse şi intră în dormitor. O, grozav! Noah era servit în mod deosebit şi

Amelia Ann era cea care făcea onorurile. El stătea rezemat de tocul uşii privind-o, dar când o auzi pe Jordan se uită peste umăr şi îi făcu cu ochiul. Era un tratament preferenţial.

Dar nu şi pentru ea. Nu se putu opri să n-o privească pe Amelia Ann prin uşă.

Femeia era îmbrăcată ca o chelneriţa la un cocktail dintr-un bar amărât. Purta cel mai scurt şort, sandale roşii cu toc cui şi o bluză cu un decolteu adânc, căreia aparent uitase să-i încheie nasturii. În mod clar îşi făcea reclamă. Apoi, felul cum se aplecă peste pat când îi aranja cearşafurile era de-a dreptul comic, dar Jordan nu râse. Comportamentul Ameliei Ann era scandalos. Bombănind către ea însăşi, Jordan se răsuci pe călcâie şi-şi trase de pe pat propriul aşternut. Îl puse într-un colţ şi apoi stivui un teanc de hârtii în mijlocul patului, îşi luă alături o sticlă cu apă şi se apucă să citească. Sună telefonul. Era sora ei, Sidney.

— N-ai să ghiceşti niciodată unde sunt.

— Nici nu vreau. Spune-mi tu, răspunse Jordan.

— Nu mai ai cartelă la celular?

— Ai sunat în camera de motel, Sidney. Ar trebui să ştii că nu mai am celular.

— Mă aflu la Los Angeles şi sunt înconjurată de cutii. Deoarece nu pot să intru în cămin încă o săptămână şi jumătate, am fost imobilizată la un hotel. De fapt e un hotel foarte drăguţ, admise ea. Recepţionerul mi-a cărat sus toate bagajele.

— Am crezut că merge şi mama cu tine, săptămâna următoare. De ce ai sosit aşa devreme?

— Brusc totul s-a schimbat, răspunse ea. Azi noapte am dormit la prietena mea Christy şi dimineaţa, când am sosit acasă, mami îmi făcuse deja luate rezervările.

A fost ca şi cum n-a mai putut să aştepte niciun minut pentru a se descotorosi de mine. Cred că am înnebunit-o cu îngrijorarea mea zgomotoasă în legătură cu tati.

— Deci acuma te afli de capul tău.

— Şi-mi place, răspunse ea. Am cam exagerat cu serviciul în cameră, dar pentru că nu pot să intru în cămin, ce altceva aş fi putut să fac? Sper că tati nu va fi vexat, când va primi nota de plată de pe cardul lui.

— El ce face?

— E bine, cred. Îl ştii pe tati. Ameninţările cu moartea nu par să-l deranjeze. Mami însă, e altă poveste. E dărâmată, dar încearcă să n-o arate. Toată lumea e stresată din cauza procesului devenit o realitate permanentă la Nathan Bay.

— Ai informaţii când se va termina?

— Nu, răspunse Sidney. Gărzile de corp ale lui tati sunt o permanentă conştientizare că cineva îl vrea pe tatăl nostru mort.

— Ameninţările vor înceta, imediat ce se va da verdictul.

— Cum poţi să ştii sigur? Asta spune toată lumea, dar hai să fim serioase, Jordan, e un caz de escrocherie. E ceva… Serios. Jordan sesiză anxietatea din vocea lui

Sidney.

— Ştiu.

— Dacă individul acela oribil e condamnat, familia şi asociaţii lui nu vor continua să-l urmărească pe tati? Iar dacă nu e condamnat, nu va fi… Jordan o întrerupse.

— Te înnebuneşti singură gândindu-te la toate astea. Trebuie să speri în ce e mai bine.

— Mai uşor de spus decât de făcut, răspunse ea. Sunt încântată că am venit aici mai devreme. Dar lui mami îi face rău. Acuma mai e şi Laurant de care e îngrijorată…

Şi surescitarea lui Nick.

— Stai puţin. Ce ai spus? Ce e cu Nick şi cu Laurant?

— Nimic rău cu Nick. Soţia lui e grija cea mare. Am crezut că ştii…

— Ce să ştiu? întrebă Jordan nerăbdătoare.

— Laurant a intrat în travaliu, are dureri foarte mari şi doctorul a internat-o. Dar nu poate să nască încă. E doar în luna a şasea.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Nick a internat-o ieri. Eu mă aflam deja în drum spre L.A.Oare ea vorbise cu fratele ei de munci? se întrebă Jordan. Nu-şi putea aminti. E bine că Nick s-a întors mai devreme acasă şi a rămas Noah cu tine, nu-i aşa? continuă Sidney.Ar fi fost îngrozitor să fie aşa departe, când a început Laurant să aibă probleme.

— Biata Laurant! Ce spune medicul?

— Nu ştiu. Mami mi-a zis că e conectată la un aparat de controlat tensiunea. Asta i-a rărit contracţiile, dar nu le-a

oprit de tot. Ascultă, când te întorci acasă? Mami ar avea nevoie de sprijinul tău, în mod sigur. Tu ai fost întotdeauna atât de calculată, atât de calmă, în legătură cu tot. Nimic nu te zăpăceşte.

Acuma nu, gândi Jordan. Mulţumită lui Noah totul o zăpăcea. Cu coada ochiului, îl zări venind spre ea şi pe loc îşi pierdu şirul gândurilor. Purta blugi şi un tricou curat. Îşi puse revolverul şi tocul pe noptieră şi se întinse în pat lângă ea.

— Jordan? Mă auzi? Am întrebat când pleci de acolo?

— Ce… o… eu… Sigur, nu o zăpăcea nimic! Mâine, se bâlbâi ea. Noah întinse mâna şi o trase lângă el. Devreme. Plecăm mâine dimineaţă. E drum lung până la aeroportul din Austin. Dădu de-o parte mâna lui Noah şi se întoarse.

Încruntându-se, îl ameninţă cu degetul şi-i şopti: opreşte-te.

— Ce să opresc? întrebă Sidney.

— Nimic. Trebuie să închid.

— Aşteaptă. Crezi că ar trebui să mă întorc acasă? întrebă Sidney. Poate că aş putea să ajut cu ceva…

— Nu, nu, rămâi unde eşti. Nu există nimic ce ai putea să faci tu acasă. Am să te sun imediat ce ajung.

— Nu închide. Nu te-am întrebat ce mai faci? Noah îi gâdila ceafa făcând-o să se înfioare.

— Bine, fac bine, îi scăpă ei.

— L-au prins pe degeneratul care ţi-a băgat cadavrele alea în maşină?

— Da, l-au prins. Vorbesc mâine cu tine. Acuma, la

revedere.Ai grijă!

Închise telefonul înainte ca Sidney să o mai poată opri. Apoi se întoarse, pentru a se confrunta cu Noah. Să încerc să-l distrag… Asta a fost ceea ce îi trecu prin minte, înainte de a-şi pierde din nou şirul gândurilor. Noah îşi dăduse jos tricoul.

Ce trup splendid avea! Braţele îi erau atât de musculoase, abdomenul…

Mintal încercă să iasă din stupoarea care o năpădise.

— Ce faci?

— Mă relaxez. Când încercă să-i scoată blugii, îl prinse de mâini.

— Pentru numele… îţi sugerez să-ţi ţii pantalonii pe tine, dacă nu intenţionezi să lucrezi sub acoperire.

— Te simţi stânjenită? Părea nedumerit de această posibilitate. Dulceaţă, ai văzut şi ai atins fiecare…

— Îmi amintesc foarte bine ce am făcut, îl întrerupse ea.

Apoi izbucni deodată în râs. N-ai niciun fel de inhibiţii, nu-i aşa? Fac pariu că ai putea să te plimbi pe Newbury Street din Boston complet gol, fără să-ţi pese.

— Depinde, rânji el.

— De ce anume?

— Dacă e vară sau iarnă. Ea îşi dădu ochii peste cap.

— E o obrăznicie din partea ta să crezi că poţi să intri aici în pas de dans şi să te culci cu mine. El îşi aranja pernele la spate.

— N-am intrat nicăieri în pas de dans şi nici nu plănuiesc să mă culc, cel puţin nu pentru multă vreme.

Aşa că, ai vrea să plec? Întrebarea era total lipsită de minte.

— Nu. Se aplecă peste el, îşi puse mâinile pe pieptul lui fierbinte şi-l sărută. Apoi îl ciupi de umăr și se ridică. Ştiu că ai vorbit cu Nick, rosti acuzatoare. De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat? El păru surprins.

— Ţi-a spus Sidney? Nici nu credeam că ştie. Mama ta a scos-o din Boston mai devreme, pentru a nu afla.

— Nick ar fi trebuit să mă sune.

— Nick n-a vrut să-ţi faci griji şi ştia că vei afla tot când te vei întoarce la Boston.

Ea se lăsă pe spate.

— Ce să aflu? El se încruntă.

— Ia stai. Ce ţi-a spus Sidney exact?

— Nu. Vreau să aud versiunea ta.

— Cineva a intrat în casa părinţilor tăi şi i-a lăsat tatălui tău în bibliotecă un bileţel. Era fixat pe perete cu un cuţit.

— Când l-a găsit? Lui Noah nu-i plăcea deloc că trebuie să-i spună.

— Nu el l-a găsit. Mama ta. Oftă şi adăugă: indiferent cine a fost, a intrat în toiul nopţii. Ea l-a găsit a doua zi dimineaţa, înainte ca tatăl tău să coboare.

Jordan îşi imagină un maniac cu un cuţit, scotocind prin casă şi urcând scările. Se înfiora.

— Dormeau? Unde erau gărzile de corp?

— Bună întrebare, comentă el. Erau doi. Unul afară şi altul înăuntru. Niciunul n-a auzit şi n-a văzut nimic. Simţi că-i vine rău de la stomac.

— Ar fi putut să între în dormitorul lor. Şi Sidney…

— Ea nu era acasă. Dormea la o prietenă. Jordan dădu din cap.

— Pot să dea peste tati oricând vor, nu-i aşa?

— Acuma nu.Au intervenit fraţii tăi şi au întărit mijloacele de securitate. Nimeni nu va mai ajunge atât de aproape de el. Ea nu-l crezu.

— Ce scria în bileţel?

— Nu sunt sigur că-mi amintesc…

— Spune-mi, insistă ea.

— Jordan, e doar o tactică de intimidare.

— Vreau să ştiu ce scria în biletul acela, Noah. Spune-mi!

— Bine… răspunse el ezitând. Scria: *„Suntem cu ochii pe tine"*.

CAPITOLUL 32

Anxietatea lui Jordan în legătură cu familia ei nu scădea. Continua să se gândească la mama şi la tatăl ei dormind în patul lor, în timp ce un asasin cu sânge rece rătăcea prin casă. Ceea ce făcea situaţia şi mai înfricoşătoare era faptul că existaseră doi paznici profesionişti la datorie, şi intrusul putuse totuşi să treacă de ei. Ţinând-o în braţe, Noah asculta în timp ce ea derula un posibil scenariu: ce s-ar fi putut întâmplă, ce nu s-a întâmplat şi ce s-ar putea întâmplă în viitor. Auzise toate astea şi înainte, de la Nick, care devenise nebun de furie

când a aflat.

— Ştii şi de Laurant, nu-i aşa? întrebă Jordan. Noah nu răspunse aşa de repede cum i-ar fi plăcut ei. Nu-i aşa?

— Of! încetează să mă mai ciupeşti. Da, ştiu şi de Laurant.

— Atunci de ce nu mi-ai spus? O apucă de mână, înainte ca ea să-l mai ciupească din nou.

— Nick nu m-a lăsat.

— Lasă-mă să ghicesc. N-a vrut să mă îngrijoreze.

— Corect. Îşi trase mâna, se răsuci şi se ridică.

— Tatăl meu şi Laurant… Ce alte fapte secrete s-au mai petrecut pe acolo?

— Niciunul de care să ştiu eu, zise el. Şi n-are cum să-ţi facă bine, dacă te vei gândi tot timpul la asta. Atitudinea lui calmă nu se potrivea defel cu a ei.

— Ei bine, deja mă gândesc.

— Nu fi aşa de aspră cu fratele tău. Nick a încercat doar să te protejeze.

— Nu-l apăra.

— Vreau să-ţi spun doar că, Nick crede că ai destule griji aici. Programase să-ţi spună totul când te întorci la Boston. Iar Laurant e bine.

— E la spital. Asta nu înseamnă „bine".

— Primeşte îngrijirile de care are nevoie. Jordan clătină din cap.

— Dacă ai fi fratele meu şi aş deţine un secret identic, de care să nu-ţi spun nimic, cum te-ai simţi? îi aruncă o privire piezişă.

— Dulceaţă, dacă aş fi fratele tău, am avea o problemă mult mai mare care să ne îngrijoreze! Pentru a-şi sublinia ideea, îşi strecură mâna sub tricoul ei şi trase de şort.

— Da, a fost un exemplu prost, recunoscu ea. Îşi adună hârtiile. Pur şi simplu urăsc secretele, bombăni ea.

— Oare? Dar eşti a naibii de bună în a le păstra. Părea furios. Surprinsă de brusca lui ieşire, îl întrebă:

— Ce să cred că înseamnă asta? Eu n-am secrete.

— Nu vrei să-mi vorbeşti de cicatricea aceea mică, de pe sânul tău drept?

Să pretindă că nu ştie despre ce vorbea, nu mergea! Noah îi scoase tricoul şi i-o arătă.

— Şi ce e cu asta?

— Trebuie oare să-ți amintesc că ai fost operată?

— A fost… de mult, răspunse ea încercând să se gândească la felul cum ar putea ieşi din modul cum o încolţise. N-a fost mare scofală.

— Şi acum întrebarea: ţi s-a găsit un nodul la sân?

— A fost doar o mică umflătură. Ignorând întreruperea, el continuă:

— Şi nu te-ai internat şi nu ţi-ai făcut operaţia, fără a spune nimănui din familie nimic? Ea trase aer în piept.

— Da, dar a fost doar o procedură… O biopsie…

— Nu contează. N-ai vrut să îngrijorezi pe nimeni, nu-i aşa? Dar dacă ceva nu mergea cum trebuie? Dacă procedura s-ar fi transformat într-o operaţie majoră?

— Kate m-a dus la spital. Ea le-ar fi comunicat tuturor.

— Şi tu crezi că asta e în regulă?

— Nu, admise Jordan. A fost o greşeală. Dar eram speriată. Şi spunându-le celorlalţi, mi s-ar fi părut că situaţia devine şi mai reală. Destul de ciudat, el înţelese. Îi luă mâna şi i-o strânse.

— Să-ţi spun ceva. Să nu mă pui niciodată într-o astfel de situaţie, pentru că va trebui să plăteşti al naibii de mult. Doar gândul că ea ar putea să ţină ceva atât de serios secret faţă de el îl înfuria.

— Fără alte secrete, promise ea.

— Să fie al naibii, dacă nu va fi aşa! Ea încercă să se ridice. Ce faci? întrebă el.

— Intenţionam să citesc, dar nu sunt dispusă să mă gândesc la nişte conflicte vechi.

El o trase înapoi.

— Totuşi, citeşte-mi ceva. Poate despre o bătălie, sugeră el. Asta te va linişti.

— Numai un bărbat poate să creadă că descrierea unei bătălii sângeroase te-ar putea linişti. Hotărâse să glumească pe socoteala lui. Apoi, se trase mai aproape de el, se rezemă de pieptul lui şi puse teancul de hârtii în poală. El îi privi peste umăr.

— Cu câtă vreme în urmă ai ajuns?

— Nu sunt sigură. Am extras, la întâmplare, câte o istorie sau două din fiecare secol.

Când ajung acasă am să mă fac forte să le citesc pe toate.

— Ce vrei să spui că o să te faci forte? Dacă ai impresia că vreuna nu e reală…

— OK.Vreau să le citesc pe toate. Apoi mă apuc să fac

propriile mele cercetări.

Vreau să aflu adevărul Sunt sigură că există urme de adevăr în unele dintre poveşti. Cele mai multe însă au fost transmise din tată în fiu. Îi întinse o parte din teancul de hârtii. Alege una. Îl privi cum răsfoieşte printre pagini. Stai puţin, zise ea şi scoase una dintre hârtii. Tocmai am văzut… Iată, dau iar peste asta! Trase afară pagina şi o ridică în sus. Vezi? Pe margine? Profesorul a scris iar data 1284. Am văzut-o pe încă două pagini, pe margine. Şi asta ce mai e? O coroană? Un castel? 1284 trebuie să fie anul când credea el că a început conflictul. Nu crezi?

— Poate, admise Noah. Cifrele sunt mici, ca şi cum voia să-şi amintească de ele, iar şi iar, ca să nu le uite.

— O, nu. N-avea nevoie să scrie ceva, mai mult de o dată. Dacă ceea ce mi-a spus despre memoria lui era adevărat, n-avea nevoie să scrie nimic. Şi-ar fi amintit.

Cred că trebuie să fi fost cu mintea în altă parte. A mâzgălit data, în timp ce se gândea la altceva.

— Stai puţin. Ce ţi-a spus despre memoria lui?

— Se lăuda, răspunse ea. Mi-a spus că are o memorie extraordinară.Că n-a uitat niciodată o singură sau un nume, indiferent cât timp a trecut. A înregistrat aceste poveşti doar pentru a le organiza pentru alte persoane care le vor citi cândva, dar el păstra în minte fiecare detaliu. Şi mai pretindea că e un cititor vorace. Ziarele pe care nu putea să pună mina, le citea pe Internet. Noah îşi aduse aminte de ziarele ce acopereau podeaua camerei de zi a profesorului.

— Uită-te şi la celelalte pagini, sugeră el. Vezi dacă a mai făcut şi alte mâzgăleli, sau a mai scris şi alte date. Nu găsi nimic în teancul ei, dar el pe fundul teancului său, găsi vreo două foi notate.

— Cu ce ţi se pare că seamănă asta? Arătă spre ceva mâzgălit pe margine, în partea de sus a unei pagini.

— Pare un câine sau o pisică… Cu o coamă lungă, un leu! Fac pariu că e un leu.

Ultimul desen fu mai uşor de descifrat. Încă o comună. O coroană strâmbă, prost desenată.

— Ştii ce cred eu? întrebă Noah. Profesorul MacKenna era nebun.

— Admit că era ciudat şi obsedat de munca lui.

— Cred că el a născocit totul. Ea clătină din cap.

— Eu nu. Poate că şi eu sunt nebună, dar cred că există cu adevărat o comoară ascunsă. Noah continuă să răsfoiască hârtiile.

— Unele dintre astea nu sunt datate.

— E ca o ghicitoare. Poate fi menţionat numele unui rege… Sau o nouă armă, cum ar fi arbaleta. După astea, am putea să ne dăm seama perioada aproximativă de timp; e ca o ghicitoare.

— Citeşte-mi-o pe asta. Îi dădu o hârtie şi se lăsă pe spate.Ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, o trase mai aproape de el şi o înconjură cu braţul.

Ea începu să citească cu voce dulce şi clară:

Iubitul nostru rege a murit şi, în timpul acesta de

îngrozitoare tristeţe, clanurile s-au implicat în tot felul de lupte, pentru a pune mâna pe putere şi a-i stăpâni pe ceilalţi. Există un pretendent, care doreşte să fie rege şi luptă să guverneze, aşa ca totul s-a transformat acuma într-o harababura politică permanentă.

Lăcomia a prins rădăcini în inimile conducătorilor noştri. Nu ştim cum se vor sfârşi toate şi ne e teamă pentru copiii noştri. Nu exista niciun loc neînsângerat unde să ne ducem, nicio peşteră în care să facem un sanctuar pentru bătrânii şi tinerii noştri. Calea e pustie. Am fost martorii crimei şi ai infidelităţii. Şi acuma ai trădării. Clanul MacDonald se luptă cu clanul MacDouglas şi câmpul de luptă e coasta de vest. În sud, familia Campbell se luptă cu familia Ferguson, iar MacKeyii şi Sinclairii îşi varsă sângele în est. N-ai unde să te refugiezi.

La nord a intervenit trădarea, ceea ce ne înfricoşează şi mai mult. Familia MacKenna are noi aliaţi, veniţi din capătul celălalt al lumii pentru a-i ajuta să-şi distrugă inamicul, familia Buchanan.

Latifundiarul MacKenna nu e interesat să fure pământurile familiei Buchanan şi nici să-i supună pe luptătorii de sub conducerea acestora, cu toate că ştim că un astfel de lucru nu poate fi realizat niciodată. Nu. Poate că în trecut aceasta a fost intenţia familiei MacKenna, dar acuma nu. Vrea să-i distrugă pe toţi, pe fiecare bărbat, femeie, sau copil. Furia ei e cumplită.

Deşi n-ar fi trebuit să vorbim niciodată deschis despre asta, nici măcar în şoaptă, noi credem că moşierul MacKenna a făcut un pact funest cu regele Angliei. Regele şi-a trimis emisarul, un tânăr prinţ care a venit la curte dintr-un tărâm îndepărtat, aflat

acuma sub stăpânirea regelui. Un martor a observat această întâlnire secretă, unul de al nostru, şi credem că vorbele lui sunt adevărate, pentru că e un om al lui Dumnezeu. Regele vrea să pună un picior şi în nord şi ochii lui sunt aţintiţi pe pământurile Buchanan, din cauza poziţiei lor din munţi. Odată ce acest pământ e cucerit, soldaţii lui vor înainta spre sud şi spre est. Va supune Scoţia, clan după clan, şi când vor fi toţi sub conducerea lui, va deţine o forţă uriaşă cu care va merge mai spre nord, pe pământurile giganţilor. Prinţul i-a spus latifundiarului că regele a auzit despre animozitatea dintre familiile Buchanan şi MacKenna şi, deşi consideră că distrugerea familiei Buchanan cu ajutorul lui poate fi o răsplată suficientă, totuşi îndulceşte şi mai mult pactul, acordându-i moşierului un titlu şi o comoară în argint. Doar comoara singură va putea să-l ridice pe latifundiar deasupra tuturor celorlalte clanuri, pentru că această comoară arc şi o putere magică. Da, cu această comoara moşierul va deveni invincibil. Va avea puterea după care tânjeşte şi se va răzbuna şi pe Buchanani.

Lăcomia a pus stăpânire pe latifundiar şi n-a putut să spună nu acestui târg infam. Şi-a convocat aliaţii dar nu le-a spus nimic despre întâlnirea cu emisarul regelui sau despre pactul pe care l-a încheiat. A născocit o poveste despre infidelităţi şi asasinate şi le-a cerut să-l urmeze la luptă.Ne este teamă tuturor de mânia familiei Buchanan, dar nici nu putem permite acest măcel, aşa că am hotărât ca unul dintre noi să se ducă la conducătorul lor şi să-i spună ce s-a urzit. Noi nu credem că regele Angliei ar putea avea putere pe pământurile noastre.

Moşierul MacKenna poate dori să-şi vândă sufletul, dar noi n-o vom face. Cu mare tulburare, curajosul nostru prieten Harold s-a dus singur să vorbească cu latifundiarul Buchanan. Nerevenind, am crezut că familia Buchanan l-a ucis. Dar Harold n-a păţit nimic. S-a întors la noi cu trupul întreg, dar teroarea îi luase minţile, pentru că ne-a declarat că l-a văzut. Harold a văzut fantoma. A văzut leul din ceaţă.

Noah o întrerupse pe Jordan.

— Ce a văzut?

— Harold a văzut o fantomă. A văzut leul din ceaţă, repetă Jordan. Noah zâmbi.

— Un leu în Scoţia?

— Poate că e o figură de stil, sugeră ea.La urma urmei a existat şi Richard Inimă de Leu.

— Continuă să citeşti, o convinse el.

— Moşierul Buchanan şi-a adunat aliaţii? l-am întrebat noi.

— Nu, a venit răspunsul. A trimis mesageri în nord, pentru a chema un luptător. Asta e tot.

— Atunci toţi vor muri.

— Da, vor muri, răspunse cineva. Regele englez e atât de sigur de victorie că a trimis o legiune de soldaţi. Noah o întrerupse din nou:

— O legiune? Haida de! Ştii câți puteau să fie?

— Noah, am citit deja despre o fantomă şi un leu din ceaţă.

Ce mare scofală mai e o legiune? El râse.

— Ai dreptate.

— Vrei să continui, sau nu?

— Dă-i drumul. Promit să nu te mai întrerup.

— Unde eram? O, da, legiunea. Găsi locul şi începu să citească mai departe.

Regele englez e atât de sigur de victorie că i-a trimis latifundiarului MacKenna o legiune de soldaţi, odată cu comoara. De asemenea, a dat ordin soldaţilor să se alăture familiei MacKenna în lupta lor împotriva familiei Buchanan. Moşierului MacKenna i s-a făcut cunoscută această informaţie. El n-a putut să oprească desfăşurarea lucrurilor, deşi ştia că aliaţii săi se vor întoarce împotriva lui, când vor descoperi că a făcut un pact cu regele. Nu vor lupta alături de un soldat englez.

Jordan puse jos hârtia.

— A făcut-o dinadins.

— Cine a făcut şi ce? întrebă Noah.

— Regele. A trimis soldaţii ştiind că aliaţii lui MacKenna se vor întoarce împotriva latifundiarului.Şi ia de asemenea că vor afla de înţelegere. Clanurile vor şti că MacKenna şi-a unit forţele cu ale regelui. Pentru argint. Se vorbeşte de trădare.

— Şi toţi au sfârşit prin a se ucide unul pe altul.

— Da, confirmă Jordan. Ceea ce era exact ce voise regele. Cum şi-a putut închipui latifundiarul MacKenna că regele Angliei îşi va ţine cuvântul?

— Lăcomia. A fost orbit de lăcomie. A primit comoara? întrebă Noah.

Ea luă din nou hârtia în mână.

— Victoria a aparţinut clanului Buchanan.

— Am intervenit eu pentru ei; rosti tărăgănat Noah. Erau în inferioritate: Şi în afară de asta, mă aflu în pat cu o Buchanan. Trebuie să fiu loial. Ea nu comentă. Citi mai departe, apoi se opri.

— O, nu, nu mai citesc descrierea bătăliei. Suficient să spun că au fost o mulţime de bucăţi de cadavru şi capete care au lipsit. Cei câțiva soldaţi englezi supravieţuitori s-au întors în Anglia.Aş vrea să ştiu cine era regele, zise ea.

— Ce s-a întâmplat cu latifundiarul MacKenna?

Mai dădu o pagină înainte de a răspunde.

— A, uite! Moşierul MacKenna a pierdut comoara, ca şi promisiunea regelui de a-i acorda un titlu.

— Ce titlu anume?

— Nu ştiu. Dar l-a pierdut. A trăit restul zilelor sale în dizgraţie. Şi ia te uită – clanul lui îi acuză pe Buchanani. Fac pariu că profesorul MacKenna a găsit un mod de a răstălmăci lucrurile, încât să poată să-i acuze şi el pe Buchanani.

— De ce să-i acuze?

— Cred că de orice. Soldaţii englezi, comoara…

— Moşierul a învârtit aşa treaba, încât să-şi determine clanul să-l creadă.

Ea fu de acord.

— Legenda asta are de toate. Lăcomie, trădare, întâlniri

secrete, asasinate, şi fără îndoială infidelitate.Au existat infidelităţi în poveste, dar am trecut peste ele.

— Nimic nu s-a schimbat de-a lungul secolelor. Ştii lista lui J.D.cu şantajul, pe care a imprimat-o Street? E aceeaşi istorie veche. Infidelitate, lăcomie, trădare. Tot ce e viciu e pe lista aia.

— Sper să fie o exagerare. Ştiu că Charlene şi-a înşelat logodnicul, dar poate că mai există ceva ce nu corespunde realităţii.Aş putea să văd lista?

El tocmai încerca să coboare din pat. Ea îl trase înapoi.

— Nu contează. N-am nevoie s-o văd. Spune-mi tu. Amelia Ann e pe listă?

— Da, este. Totuşi, nimic ilegal. Doar că se trata de o boală cu transmitere sexuală şi J.D. a aflat. Iar ea i-a plătit o sută de dolari, pentru a nu-i spune fiicei ei.

— O sută de dolari au fost probabil destul de mulţi bani pentru ea să-i adune. Dar nu voia să-şi dezamăgească fiica. Putea să fie şi mai rău.

— Şi chiar aşa a fost. Îţi aminteşti casetele video pe care Street le-a găsit acasă la J.D?

— Da.

— Nu-şi înregistra doar victimele. Îi plăcea să se uite şi la propriile lui escapade sexuale. Şi una dintre casete purta eticheta *„Amelia Ann"*.

Jordan rămase cu gura căscată.

— Vorbeşti serios? Amelia Ann şi J.D? Lăsă o clipă informaţia să-i pătrundă în creier, apoi adăugă: asta înseamnă că J.D. a putut să-i transmită boala, nu-i aşa?

— E posibil, răspunse Noah.

— Sper ca fiica ei Candy să nu descopere niciodată adevărul. Ce nu e în regulă cu oamenii din oraşul ăsta? N-au auzit niciodată de decenţă?

— Dulceaţă, sexul înăbuşă întotdeauna decenţa, ziua sau noaptea. Ea clătină din cap.

— Asta e ceva ne la locul lui. Totul e greşit aici. Auzise destule despre vieţile secrete atât de sordide ale localnicilor. Îşi adună hârtiile, le vârî într-o pungă şi se întoarse în pat. Ochii lui Noah erau închişi.

— Noah?

— Hmmm?

— Te atrag femeile îmbrăcate în şorturi foarte scurte şi tocuri cui?

El se ridică într-un cot şi o privi:

— De unde a mai apărut şi întrebarea asta?

Cine îmbracă şorturi foarte scurte şi tocuri cui?

— Amelia Ann.

— Da?

— O, te rog. Nu-mi spune că n-ai observat.

— Nu e genul meu. Ea zâmbi şi se întinse peste pieptul lui, pentru a stinge lumina.

— Răspuns corect!

CAPITOLUL 33

— Nu-mi vine să cred că pot să afirm asta faţă de tine, dar Serenity îmi va lipsi!

Noah şi Jordan tocmai treceau cu maşina prin faţa bistroului lui Jaffee când făcu comentariul. O geană de lumină scânteia pe cerul dimineţii şi o strălucire blândă aurie îi înconjura. În restaurant era întuneric. Jeffe nu va deschide decât peste câteva ore.

— Ce îţi va lipsi de fapt? întrebă el.

— Am avut aici o experienţă de viaţă ce a schimbat totul. El nu putu să reziste:

— Sexul a fost aşa de bun, hm? Exasperată, ea dădu din cap.

— Nu despre asta vorbeam. Dar în ceea ce priveşte sexul…

— A fost al naibii de bine azi noapte, nu-i aşa? M-ai epuizat.

N-a fost doar bine, gândi ea. A fost uluitor, incredibil şi minunat, dar dacă i-ar fi spus asta, aroganţa lui obişnuită l-ar fi făcut să-i scape iar din mână.

— Nu încerca să mă faci să mă simt stânjenită. Nu funcţionează, îl atenţiona ea.

El n-o contrazise. Totuşi greşea. Funcţionase: pentru că roşise.

— Care a fost experienţa ce ţi-a schimbat viaţa?

— Bănuiesc că a fost mai mult hotărârea mea de a mi-o schimba. Am realizat că sunt sclava tehnologiei şi asta trebuia să se schimbe. Mai există şi altceva în viaţă, nu numai să construieşti computere şi să desenezi unele mai mari, mai bune şi mai rapide… Suspinul ei fu lung şi din străfunduri. Vreau mai mult de la viaţă.

Zâmbetul lui sclipi:

— E bine de ştiut!

— Primul lucru, pe care intenţionez să-l fac când voi ajunge acasă, va fi să întocmesc o listă a tuturor treburilor pe care vreau să le fac. Să gătesc e pe primul loc, zise ea dând din cap. Intenţionez să iau lecţii de gătit. Nu mai vreau mese comandate în oraş.

— O listă! Hmmm!

— Adevărat. Drumul până la aeroportul din Austin a fost lung şi le-a permis să vorbească despre o mulţime de subiecte. Unul a fost diferenţa dintre felurile cum au crescut. Noah fusese singurul copil la părinţi, în timp ce Jordan provenea dintr-un cârd întreg, cum le spunea ea fraţilor şi surorii ei. Noah nu realiza ce important e să ai un loc al tău personal, deoarece ei întotdeauna avusese. Jordan îi mărturisi cât de mult a tânjit ea după un pic de intimitate. Lucrul de care se plângea cel mai mult totuşi, era că în permanenţă fusese tachinată de fraţii ei. Noah râse când ea povesti unele din renghiurile, pe care i le jucaseră atât ei cât şi surorii ei, când erau mici. El îşi închipuia că a creşte într-o familie atât de mare e o binecuvântare – o permanentă sărbătoare. Din când în când făceau o pauză, dar Jordan se simţea atât de bine cu el, încât nu avea nevoie să umple tăcerile cu fleacuri. Se aflau în maşină de câteva ore, înainte ca ea să aibă în sfârşit energia de a-i cere să-i explice o remarcă făcută de el mai devreme, care o supărase.

— Îţi aminteşti că mi-ai spus că ştii totul despre mine?

Ce ai înţeles prin asta?

El îi aruncă o privire.

— Eşti sigură că vrei să ştii? Cât de rău ar putea să fie?

— Sunt sigură.

— Te cunosc de multă vreme şi ştiu cum funcţionează mintea ta, mai ales când e vorba de bărbaţi. Îţi place să deţii controlul. Ţi-ar plăcea să-i controlezi pe toţi şi pe toate.

— Nu e adevărat. El îi ignoră protestul.

— În special îţi place să-i controlezi pe bărbaţii cu care te întâlneşti. I-am cunoscut pe unii dintre ei, dulceaţă, şi ştiu despre ce vorbesc. Nu te orientezi decât spre cei slabi. Apoi, dacă reuşeşti să-i depăşeşti, nu-i mai vrei. Fac pariu că nu te-ai culcat cu niciunul dintre ei. Poate că de aceea alegi genul acesta, ca să nu te implici. Am dreptate, nu-i aşa?

— Nu, greşeşti, insistă ea. Îmi plac bărbaţii sensibili.

— Dar te-ai culcat cu mine. Şi în mod sigur, eu nu sunt un bărbat sensibil.

— Faci să par îngrozitoare, zise ea.

— Nu eşti îngrozitoare, eşti dulce. O dulceaţă de şef, adăugă el cu un rânjet.

— Şi nu vreau să controlez pe nimeni, afirmă ea vehementă.

— Nu mi-e teamă.Pe mine n-ai să mă controlezi niciodată. Ea îşi încrucişa braţele pe piept.

— De ce crezi că aş vrea? Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu pot să mă stăpânesc.

— Te-ai supărat. Aha!

— Şi în legătură cu sexul… Reîncepu ea.

— Ce e cu sexul?

— Ai auzit vreodată expresia *„Ce s-a întâmplat la Vegas, rămâne în Vegas?"*

— Da, răspunse el. Am văzut reclamele.

— În regulă. Îţi propun ca ceea ce ni s-a întâmplat la Serenity, să rămână în Serenity. Inevitabil vom da adesea unul peste altul, la Nathan's Bay. Vei pescui cu unul dintre fraţii mei, iar eu îţi voi vizita familia, aşa că nu vreau să te simţi prost… Se opri când realiză ce spunea. În regulă, reluă apoi, tu n-ai să te simţi prost, dar eu nu vreau să fii îngrijorat că am să mă simt eu prost. Făcuse un talmeş-balmeş din toată pledoaria. Înţelegi ce încerc să spun?

— Da, răspunse el. De ce eşti îngrijorată de…?

— Pur şi simplu aşa sunt, îl întrerupse ea. Întrebarea este: Putem să facem o înţelegere?

— Dacă asta te face fericită…

— Putem avea o înţelegere?

— Da. Se gândi că probabil ar merge prea departe sugerând să-şi strângă mâna, dar era fericită că reuşise să stabilească asta. N-ar fi prea greu să pretindă că nimic extraordinar nu s-a întâmplat. Era profesionistă în prefăcătorie. Putea chiar să pretindă că nici nu se îndrăgostise de el… Putea oare?

CAPITOLUL 34

Când Jordan ajunse acasă, trecuse de miezul nopţii. Noah îi duse bagajele sus, în casa ei din gresie, inspecta fiecare cameră pentru a se asigura că totul este cum trebuie să fie, apoi o sărută de rămas bun şi plecă fără a se uita înapoi.

Îşi continuă deja existenţa obişnuită, gândi ea. Şi avea nevoie şi ea de acelaşi lucru. Când intră în pat, căzu imediat într-un somn adânc. Dimineaţa, deschise ochii şi instinctiv întinse mâna după Noah, dar acesta nu era. Simţindu-se ameţită şi dezorientată, aruncă de pe ea cuverturile, îşi puse vechiul şi jalnicul ei capot favorit şi intră în bucătărie. Trecând pe lângă telefon, apăsă butonul mesageriei vocale, pentru a afla ce s-a înregistrat şi, în timp ce-şi pregătea o ceaşcă de ceai fierbinte, ascultă mesajele.Pe toate cele patruzeci şi nouă.

Trei dintre ele erau de la Jaffee. Voia să ştie cât de serioasă era tasta „şterge", deoarece a atins-o din greşeală când încerca să salveze nişte reţetele culinare, pe care astfel le-a pierdut. Spera să le poată recupera. N-ar putea să-i trimită ea un e-mail, prin care să-i spună ce e de făcut, dacă într-adevăr se mai putea face ceva?

— Poşta electronică funcţionează, explicase el.Pe asta n-am stricat-o, aşa că pot să-ţi primesc răspunsul. Ţi-am trimis deja două mesaje telefonice şi acesta e al treilea, dar cred că încă n-ai ajuns acasă. Te rog, ascultă-ţi mesajele de pe computer când soseşti. Cât de serioasă era tasta „şterge"? Jordan zâmbi. Îşi dădu seama că există oameni

care realmente au nevoie de un antrenament serios pentru a opera pe computer. Jaffee, era unul din ei. Are să-i telefoneze mai târziu.

După ce făcu o listă cu cele importante, anulă restul mesajelor, îşi luă ceaşca de ceai cu ea şi, intrând în camera de zi, se ghemui pe scaunul de la fereastra ce dădea spre râul Charles, privind afară pe geam la nimic deosebit.

Dragostea nu era singurul lucru în care a clacat. Oare cât timp se va simţi atât de mizerabil? Pentru că niciodată nu iubise pe cineva în felul în care îl iubea pe Noah, n-avea idee cât timp îi va trebui. Spera ca prima fază după ce a dat peste el, să fie mila faţă de ea însăşi, deoarece acuma se legăna în auto-compătimire.

Negrăbindu-se să se îmbrace, rămase în pijama până pe la jumătatea după-amiezii. În jurul orei trei îşi zări imaginea în oglindă şi se făcu mică. Aşa că, făcu un duş şi se îmbrăcă. Nick sună exact după ce-şi pusese lentilele de contact.

— Eram tocmai gata să te sun, zise ea. Laurant e bine? Nu vreau să o sun la spital, să o deranjez în caz că doarme. Poate primi vizite?

— E bine, răspunse el. Doctorul vrea să o mai ţină cel puţin încă o zi, iar eu reduc vizitatorii la minimum, pentru a se putea odihni.

— Nu mă duc astăzi, zise Jordan. Sărut-o pentru mine şi spune-i că trec mâine pe la ea.

— Să te pregăteşti să răspunzi la o mulţime de întrebări, zise Nick.

O, Doamne, ce ştia Laurant?

— De ce? întrebă ea nervoasă. Ce fel de întrebări? De ce vrea Laurant să-mi pună întrebări? Oare ar putea să se simtă vreodată mai vinovată ca acum? Iar Nick a observat oare?

— Jordan, ce e cu tine? Desigur a observat.

— Ce e cu mine? întrebă la rândul ei. Nu e nimic.Mă întrebam despre ce vrea soţia ta să mă chestioneze.

— O, nu ştiu. Poate că vrea să te întrebe despre cadavrele alea pe care le-ai găsit, răspunse el sarcastic.

— O, da, cadavrele! Morţii ăia! Nu-i venea să creadă că uitase de ei. Atunci, e în regulă. Voi răspunde la toate întrebările.

— Eşti supărată pe mine? De asta reacţionezi atât de ciudat?

Cum îşi demonstra fratele ei măiestria de detectiv!

— Hm, ai dreptate, sunt.

— Spune-mi de ce?

— Ştii de ce, se împiedică ea în vorbă.

— Pentru că te-am lăsat în Serenity, nu-i aşa? Dar erai pe mâini bune cu Noah. Însă eu sunt fratele tău, ar fi trebuit să rămân! Am dreptate, nu-i aşa? De aceea eşti furioasă. Va arde în purgatoriu şi numai pentru această minciună.

— Da. Exact din cauza asta.

Doctorul Morganstern mi-a ordonat să mă întorc la Boston şi nu mă simt vinovat că mi-am îndeplinit misiunea, Jordan. În afară de asta, eram aici când Laurant

a început să aibă contracţiile. Era nevoie să fiu aici.

— Atunci e în regulă. Ei bine, te iert!

— Ce repede ai reuşit!

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, îi scăpă ei. Acuma trebuie să închid. E cineva la uşă.Pa! Într-adevăr, la uşă era cineva. Serviciul poştal îi livra cutiile cu materialul de cercetare trimise cu o zi în urmă, par avion. După ce le luă şi le depozită lângă dulapul de haine de alături de uşa din faţă, se îndreptă spre computer şi-l deschise. Înainte de a trimite răspuns scrisorilor, voia să treacă prin e-mail-urile primite şi să comunice totodată că o vreme, computerul îi va fi închis. Nu va spune cât timp. Îi luă tot restul după-amiezii şi seara, pentru a lua cunoştinţă de toate mesajele din poşta electronică.Pe Jaffee încă nu-l sunase şi-şi notă în gând să fie primul lucru pe care să-l facă, a doua zi.

Cina ei o constitui o pungă de floricele, în cuptorul cu microunde. Se întinse pe sofa şi începu să butoneze canalele TV, în timp ce încerca să şi-l scoată pe Noah din gând. Dar el continua să se insinueze. Oare ce a făcut astăzi, toată ziua? Ce făcea oare acuma?

— O, treaba asta trebuie să înceteze! Hotărâtă să se gândească la altceva, nu la Noah, Jordan începu să deruleze celelalte aspecte ale aventuroasei ei călătorii în Texas. O călătorie inocentă devenise un dezastru, în urma căruia rămăseseră trei morţi şi un orăşel năucit. Dacă i s-ar fi spus înainte în ce se băga, n-ar fi crezut pentru nimic în lume. Mai rămăseseră atât de multe întrebări la care nu s-a răspuns şi spera ca agenţii Chaddick şi Street să fie în

stare să pătrundă în esenţa lucrurilor şi să termine repede cercetările. Toată tevatura, ca şi decepţiile suferite, erau suficiente pentru a face o minte să o ia razna, aşa că Jordan se concentra să sorteze totul, începând cu profesorul MacKenna.

Povestea lui privind moştenirea era o minciună. În mod clar, se mutase în Serenity din cauza banilor pe care-i primea. Dar unde găsise el atâta numerar? Oare el şi J.D.colaborau? L-a ucis J.D. pe profesor, deoarece aflase că încerca să-l înşele? Profesorul primea depuneri de cinci mii devenind el însuşi ţintă.

Dacă lucrau împreună. Asta desigur rezolva o parte din mister, dar ceea ce Jordan nu putea să descopere era, cum de se asociaseră. Profesorul era un introvertit, un singuratic. Nu colabora cu alţii. Atunci cum de s-a combinat cu J.D?

N-avea nicio noimă. Apoi luă în calcul cea de-a doua posibilitate. Şantajistul ticălos de J.D. a aflat de unde proveneau banii profesorului şi a încercat să-l șantajeze. Însă sonatul de profesor nu putea fi şantajat. Dacă MacKenna l-ar fi amenințat că se duce la poliţie, J.D. ştia că va fi băgat din nou la închisoare. Nu putea să rişte, aşa că l-a ucis pe profesor, pentru a-i închide gura.

Totuşi, ceva în legătură cu asta nu se potrivea. Jordan reflectă că ar însemna că profesorul era implicat în ceva ilegal.

De unde lua banii profesorul MacKenna? Era o întrebare de un milion de dolari.

Uneori nu trebuie să te mai gândeşti la o problemă, şi soluţia vine de la sine.

Jordan adormi aşteptând să se întâmple aşa ceva. Încă mai aştepta şi dimineaţa următoare, când se trezi. Şi pe la amiază, renunţă. Nu era obişnuită să nu poată reuşi să rezolve o problemă. În mod evident, aceasta însă era o treabă cam putredă. Cu cheile maşinii în mână, ieşea pe uşă pentru a merge în vizită la Laurant, când sună telefonul.

— Jordan, agentul Chaddick la telefon. Am unele noutăţi interesante. Ţi-am găsit laptop-ul.

— Adevărat? Unde l-aţi găsit?

— La vechituri.

— Pardon?

— Maggie Haden îl avea. A încercat să-l vândă la vechituri. Bănuiesc că astfel şi-a anulat orice speranţă de a-şi relua serviciul. Jordan nu avu timp să asimileze noutăţile, pentru că Chaddick adaugă: a trebuit să te sun. Pun cheltuiala în contul tău. Jordan căzu pe un scaun. Maggie Haden.

Ranchiunoasa… Nepotolita… Telefonul sună din nou.

— Jordan, tot agentul Chaddick. Ascultă, mai am o informaţie. Şi nu prea bună.

— Da? întrebă ea ezitând.

— Am primit raportul preliminar de la autopsia lui J.D.Dickey. A fost asasinat.

Toate speculaţiile lui Jordan de mai înainte dispărură. Se confrunta cu un scenariu mult mai grav: asasinul

bântuia în continuare.

CAPITOLUL 35

Paul Newton Pruitt n-avea intenţia să lase pe nimeni să-i distrugă noua lui viaţă. Muncise din greu să ajungă unde era şi nici nu mai voia să fugă, să se ascundă şi să ia totul de la capăt. De data aceasta nu. Străbătuse un drum lung. Asasinatele nu-l tulburaseră defel. Primul a fost scoţianul ăla ce-i dejuca planurile; apoi Lloyd, idiotul ăla stângaci şi în sfârşit J.D., micul lui ajutor, energic dar de o lăcomie prostească. Nu-i fusese deloc dezagreabil să-i ucidă, pe niciunul din ei. Şi nici n-a avut remuşcări. Pruitt mai ucisese o dată înainte şi învăţase o lecţie valoroasă. Trebuia să facă tot ce era nevoie pentru a se proteja.

A crezut că găsise în J.D. laşul perfect. Iar plasarea cadavrelor în maşinile lui Jordan Buchanan îi oferise timp destul. Dar apoi, să se descotorosească de J.D. a însemnat să rupă şi ultima legătură care ducea la el însuşi.

Sau aşa îşi închipuia. Fusese printre primii care au aflat rezultatul autopsiei lui J.D. N-ar fi trebuit să lase nicio urmă care să poată fi examinată, dar asta a fost! îl ucisese sfărâmându-i ţeasta, şi acuma, ceea ce se presupusese a fi moarte accidentală, se transformase în asasinat. A pune mâna pe copiile hârtiilor profesorului MacKenna devenise o necesitate acută.

CAPITOLUL 36

În ultimele două zile Noah fusese prins la nişte seminarii cu doctorul Morganstern şi urâse fiecare minut petrecut astfel. Nu era un seminar pentru un agent, lucru ce-l menţionase de mai multe ori, dar plângerile lui n-au contat în ochii doctorului. Morganstern dorea să obţină un buget mai mare. Programul pierduţi-şi-regăsiţi, pe care îl crease cu câțiva ani în urmă, se bucurase de un succes imens. Cu realizările lor impresionante, Noah şi Nick erau cea mai bună justificare a doctorului pentru a-şi extinde programul.

Fiecare seminar interminabil se termina cu o acrie de întrebări şi răspunsuri. În absenţa lui Nick, toate întrebările îi fuseseră puse lui Noah. Dacă Nick ar fi fost acolo, ar fi colaborat şi el şi ar fi făcut astfel faţă unei părţi din program. Era mult mai diplomat şi mai politicos. Dar pentru că soţia lui, Laurant, se afla în spital,

Nick a fost scutit să participe la conferinţe. Ticălos norocos!

La sfârşitul celei de a doua zile, Noah de abia luni putea să se poarte civilizat cu ceilalţi participanţi. Stând la o masă împreună cu doctorul, la capătul unui lung coridor, aştepta să înceapă următorul seminar. Morganstern, observă Noah, arăta complet relaxat. Învăţase de mult că nimic nu-l afecta. Venerabilul Peter Morganstern îi încurajase pe Nick şi pe Noah să-i spună pe nume, dar ei n-o făceau decât când erau singuri cu el. Noah şopti:

— Hei, Pete, vreau să te întreb ceva. Crezi că tot vei mai

primi bugetul tău mărit dacă, încep să împuşc oameni? Deoarece, dacă va trebui să mai ascult o singură îndelung-trâmbiţată prelegere a altui vorbitor plictisitor, jur pe Dumnezeu, că am să împuşc pe cineva… Şi apoi pe mine însumi., Şi s-ar putea să te iau şi pe tine cu mine, că m-ai făcut să port costum şi cravată.

— În calitate de psihiatru, am fost antrenat să mă deprind cu insinuările subtile, aşa că probabil că ar trebui să fiu alarmat…

— Insinuări subtile! Noah începu să râdă. Pete zâmbi.

— Totuşi, pentru că am aceleaşi sentimente faţă de vorbitori, nu mă interesează în mod deosebit, deşi unele dintre comentariile tale de la ultima noastră şuetă m-au făcut să mă minunez. Noah ştia că „şuetă" e cuvântul codificat al lui Morganstern pentru discuţiile lor private.Ca psihiatru, scopul lui Pete era să pătrundă în mintea lui Noah şi să se asigure că nu e pe cale să-şi iasă din fire.

Bunul doctor găsea întotdeauna o cale să realizeze asta.

— Eşti îngrijorat pentru mine? îl întrebă Noah.

— Nu chiar. Cum a fost călătoria în Texas? Noah ridică din umeri.

— Am reuşit să supravieţuiesc. Asta e tot. Cred că ai auzit ce s-a întâmplat?

— Da, am auzit.

— Agenţii Chaddick şi Streeet au preluat cercetările.

— Aşa şi trebuia, zise Pete. E aria lor de desfăşurare.

— Mi-e necaz că am abandonat, admise el.

— Ce spui de Jordan?

— Ce e cu ea? întrebă el tăios. Pete ridică o sprânceană.

— Mă întrebam cum a reuşit să suporte stresul.

— Bine. E în regulă. Era o notă de mândrie în răspunsul lui.

— Jordan a avut întotdeauna un loc special în inima mea. Soţia mea şi cu mine nu prea avem favoriţi, dar dacă avem… Are un suflet minunat, nu-i uşa, adăugă el.

— Da, are, rosti blând Noah.

— Ai vorbit cu ea de când te-ai întors?

— Nu. Răspunsul abrupt nu rămase neobservat. Pete nu scoase un cuvânt. Luă un pix şi îl răsuci între degete, în timp ce aştepta ca subalternul lui să vorbească.! Nu dură mult. Ce doreşti de la mine? întrebă Noah. Pete continuă să tacă.

Frustrat, Noah mai întrebă: ce pui la cale?

— Am observat cât eşti de nervos de când te-ai întors, rosti Pete. Sunt curios să ştiu de ce.

— Am crezut că e cât se poate de clar. Urăsc seminariile.

— Dar nu acesta e motivul anxietăţii tale, nu-i aşa?

— O, la dracu, Pete! Anxietate? Îţi baţi joc de mine? Pete zâmbi din nou.

— Noah, când eşti gata să discutăm despre tine, să discutăm!

Îi scăpase din laţ. Ar fi putut să se scoale şi să plece, dar n-o făcu. Se lăsă pe spătarul scaunului capitonat şi privi în gol, în timp ce Pete schiţa ceva pe carnetul lui de note, gândindu-se cât de nervos fusese Noah în ultima vreme

— Ce desenezi? îl întrebă acesta după un minut. Dar şi mintea lui Pete se afla undeva, în altă parte. Privi schiţa făcută cam cinci secunde.

— Nu sunt sigur. Poate fi un calendar. Dădu din cap. Subconştientul meu încearcă să mă ajute să-mi amintesc o dată.

— Măi băieţi, voi credeţi că scrijeliturile astea de găină înseamnă ceva?

— Eu nu, răspunse el. Dar o schiţă care revine, se repetă periodic sau e mâzgălită…

Da, m-aş uita la ea mai de aproape. Îşi controla ceasul. Nu cred că e nevoie să mai participăm şi la această ultimă conferinţă. Noah se simţi ca şi cum guvernatorul tocmai îi acordase graţierea din ultima clipă. Se grăbi împreună cu Pete spre garaj. Când ajunseră la cel de-al treilea nivel, Pete se îndreptă într-o direcţie, Noah în alta. Pete avea cheile în mână şi tocmai deschidea portiera maşinii, când îl auzi pe Noah că-l strigă. Privi pe deasupra capotei.

— Da?

— Ce te-a făcut să hotărăşti să mă laşi pe mine la Serenity şi să-l chemi înapoi pe Nick? A fost vreo întâlnire, sau ceva la care trebuia să participe el? Sau a fost altceva?

— Tu ce crezi? Pete rânji, în timp ce se strecură pe bancheta şoferului şi trânti portiera. Noah stătea în colţul garajului şi-l privea plecând. Adevărul aproape că-l dădu peste cap. Pur şi simplu l-a manevrat… Şi se presupunea că e un agent foarte antrenat, abil şi care-percepe-toate-semnalele. Şi multe altele în legătură cu îndemânarea lui

ascuţită ca briciul!

— Ticălosul naibii, murmură el. Pete îl psihanalizase. Noah nu vedea posibilitatea ca psihiatrul să fi avut alt motiv. De necrezut! Când a fost înştiinţat de situaţia lui Jordan în Serenity, Pete a hotărât atunci şi acolo, să fie extrem de inteligent. L-a lăsat pe Noah acolo şi l-a rechemat acasă pe Nick. Ticălosul naibii, repetă Noah. Pete o făcuse pe peţitorul! Noah îl sună pe Nick din maşină. Când partenerul lui răspunse, Noah a putut să o audă pe fiica acestuia de doi ani,

Samantha, râzând în fundal.

— Mă îndrept spre spital să dau peste soţia ta, îi spuse lui Nick.

— În drum, ia-mă şi pe mine, zise Nick. Sam, las-o jos! Noah auzi ceva spărgându-se, apoi pe Nick oftând.Pe Dumnezeul meu, jur că nu ştiu cum reuşeşte Laurant să se descurce. Negocierile de ostatici sunt un fleac, în comparaţie cu o înţelegere cu cineva de doi ani.! Traficul era aglomerat, dar asta era normal în Boston. Noah se gândi la Serenity. Acolo nu exista trafic. Doar crime şi mutilări.

Nick aştepta pe veranda din faţa casei, ţinând-o în braţe pe drăgălaşa Sam. Când Noah intră pe drumul de acces, o brunetă grozavă îi luă copila din mâini.

— E o bonă nouă? întrebă Noah. N-am mai văzut-o.

— E ultima noastră achiziţie, explică Nick.

— Sam o place?

— Da, o place. Nick aşteptă un minut apoi întrebă

nedumerit: n-ai de gând să mă întrebi dacă e măritată? Ei bine? nu e. Nu vrei numărul ei de telefon?

Noah dădu din cap.

— Nu e genul meu. Deşi cu o căsătorie fericită şi credincios iubirii vieţii sale, Nick observase desigur cât de atractivă era bona.

— Cum de nu e genul tău?

— Pur şi simplu nu e, răspunse Noah. Nick, arăți ca şi cum n-ai fi dormit deloc de o lună de zile. Te ţine treaz Sam?

— Nu, îi citesc o poveste şi doarme toată noaptea. Eu sunt cel care am necazuri. E ciudat. Când sunt plecat din oraş în misiune, dorm destul de bine, dur când sunt acasă, am nevoie ca Laurant să fie lângă mine. Acuma nu e şi deci, nu dorm.

Noah înţelese. Nici el nu dormise prea mult de când sosise acasă.

— Ai vreo sugestie? întrebă Nick.

— Da. Încetează să te mai porţi ca o fată! Nimic spus vreodată de Noah nu l-ar fi supărat pe Nick, probabil pentru că simțul umorului și personalităţile lor erau atât de asemănătoare.

— Cum a fost conferinţa? întrebă Nick, cu o figură surâzătoare. Ştia cât de mult detestă Noah orice aducea cât de vag cu birocraţia. Realmente, am regretat că am pierdut-o!

— Foarte nostim! Nick izbucni în râs. Apoi întrebă:

— Cum de n-ai comentat verdictul tatălui meu, de la

tribunal?

— Ce? S-a dat verdictul?

— S-a transmis pe toate canalele de ştiri. Vinovat pe toată linia.

— Am fost prins în întruniri şi n-am auzit. Tatăl tău trebuie că se simte uşurat. Cât timp a luat deliberarea?

— Doar câteva ore. Şi asta nu e singura veste bună. Unul dintre detectivi m-a sunat să-mi spună că-l căutau pe vărul tipului, care a pătruns în casa din Nathan's Bay.

— Cât de siguri sunt?

— Suficient de siguri pentru a-l înhăţa. Încă mai vorbeau despre caz, când Nick parcă maşina în garajul din subsolul spitalului.

— Tatăl tău va fi fericit să scape de bodyguarzi. Ştiu că l-au înnebunit urmărindu-l peste tot pe unde se ducea, zise Noah.

— Fac pariu că i-a concediat deja. Noah îşi scoase haina de la costum şi cravata şi le lăsă în maşină. Mergând, îşi suflecă mânecile. O blondă înaltă, cu picioare lungi, venea agale spre ei. Încetini şi mai mult, ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie, îi zâmbi lui Noah, se uită la pistolul lui de la şold şi continuă să meargă.

Nick observă că Noah nu observase. Nici măcar nu-şi micşoră paşii.

— Ceva nu e în regulă cu tine? întrebă Nick.

— Am văzut-o. Noah ridică din umeri. Nici ea nu e genul meu.

Liftul se afla chiar vizavi de sala urgenţelor. Nick apăsă

pe buton.

Telefonul lui Noah sună. Îl identifică pe cel care-l chema.

— E Chaddick, zise el în timp ce deschidea celularul. O asistentă şi un paznic se încruntară la el. Asistenta arătă spre perete şi clătină din cap. Semnul de pe gresia de alături de butoanele liftului spunea că nu sunt permise celularele. Mai era şi un desen al unui telefon tăiat cu un X roşu. Da? rosti Noah în receptor.

Agentul federal trecu direct la subiect.

— Noah? Aici Chaddick. Moartea lui J.D. Dickey a fost clasificată drept asasinat.

Noah înjură tare. Paznicul porni spre el, aşa că-şi scoase insigna FBI şi o ridică în sus; în timp ce asculta explicaţia lui Chaddick. Paznicul se retrase.

Noah izbi telefonul închizându-l, tocmai când ușile liftului se deschideau. Mintea lui gonea. Duzine de suspecţi se aflau pe lista de şantaj a lui J.D., iar Serenity era la aproape două mii de kilometri depărtare. Noah învăţase să dea atenţie întotdeauna instinctului şi deodată se simţi neliniştit. Cu un asasin în libertate, unde se afla Jordan?

CAPITOLUL 37

Jordan cedă, şi-şi cumpără alt celular, identic cu cel pe care J.D. Dickey i-l smulsese din mână, înainte de a o lovi.Aş fi putut să iau un model mai nou, presupuse ea,

dar avea deja o baterie suplimentară în încărcătorul de pe birou şi un fir în maşină, care erau în mod specific desemnate pentru vechiul ei telefon.

Îşi spusese că n-o să se mai întoarcă la vechiul ei mod de viaţă foarte tehnicizat.

Dar asta nu era o treabă prea deşteaptă. Un celular e o unealtă de siguranţă, mai ales când făcea jogging singură, sau conducea pe autostradă. Dacă se întâmplă ceva, ajutorul nu putea veni decât sunând pe celular, cu condiţia, desigur, să aibă semnal. Îşi reţinu şi acelaşi număr şi când se întoarse acasă, după ce îşi făcuse cumpărăturile, îl introduse imediat în computer pentru a-l programa. În timp ce îşi schimbă îmbrăcămintea, îşi perie părul şi se machie puţin, noul telefon fu gata să între în funcţiune. Orele de vizită de la spital se vor termina cam într-o oră şi jumătate. Pentru a evita traficul de vârf ducându-se acolo, Jordan o luă pe cât mai multe străzi lăturalnice posibil. Din păcate, o mulţime de şoferi avuseseră acelaşi gând. Trase maşina într-un loc marcat din garajul subteran, alăturat intrării în sala de urgenţe. Era bine luminat şi existau o mulţime de oameni care veneau și plecau. Locul de parcare al ambulanţei se afla lângă uşile cu deschidere automată. Imediat lângă intrare, o infirmieră stătea pe o bancă mâncând o tabletă de ciocolată. Ciocolata îi aminti lui Jordan de tortul lui Jaffee. Încă nu-l sunase. Cât de mult va mai aştepta să afle veşti de la ea? Scoase telefonul şi văzu că are semnal. Putea să-l sune chiar acum. Dar poate că mai târziu ar fi mai bine.

Dacă Jaffee are o mulţime de întrebări privind computerul lui, va trebui să rămână la telefon o bună bucată de vreme, iar orele de vizită se vor termina curând. Jordan nu putea să rateze vizita la Laurant. Indiferent cât va dura, îşi jură ea, imediat ce voi ieşi din spital îl voi suna pe Jaffe.

Intrând în rezerva lui Laurant de la etajul cinci, Jordan fu surprinsă să se trezească trecând printr-o adevărată mulţime. Tatăl ei tocmai sosise şi judecătorul îşi săruta nora pe obraz. Nick se afla şi el acolo, pe un scaun, cu picioarele răşchirate şi pe jumătate adormit. Şi era şi Noah, aplecat peste pervazul ferestrei şi aşteptând să poată vorbi cu judecătorul Buchanan, care tocmai se întorsese spre el. Noah stătea cu braţele încrucişate şi arăta perfect relaxat. Jordan se întrebase cum se va simţi când îl va revedea şi fu exact cum a bănuit: prin inimă o fulgeră o durere pătrunzătoare. Deşi uşurat că o vedea, Noah era totuşi furios.

Unde naiba fusese ea până acuma? Nick îi spusese că Jordan era în drum spre spital, dar îi luase aşa mult timp să ajungă! făcuse ocol prin New Hampshire?

Aşteptarea fusese agonizantă. O sunase pe telefonul de acasă şi dădu doar peste robot. Dacă ar fi avut nenorocitul ăla de celular, ar fi putut să între în legătură cu ea în timp ce se afla pe drum şi ar fi aflat că e în siguranţă. Această nesiguranţă îl dăduse peste cap. Jordan îşi îmbrăţişa tatăl şi o strânse pe Laurant de mână.

Deoarece Nick părea că adormise, nu se ocupă de el. Nesigură ce îi va spune lui Noah, sfârşi prin a se uita la el

şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Bună! N-a fost ceva prea plin de imaginaţie, dar a fost tot ce a putut să îngâne. *E plăcut să te revăd*, ar fi fost cea de a doua opţiune Dar mulţumi lui Dumnezeu că n-a spus asta. El îşi îndreptă spatele.

— E cazul să discutăm. Nici salutul lui nu fusese mai cald. Vorbise ca un sergent la instrucţie. Apucând-o de mână, Noah se îndreptă spre uşă.

— Ne întoarcem imediat, strigă ea peste umăr. O trase până la jumătatea holului, înainte de a se opri şi a se întoarce spre ea.

— Ascultă…

— Da? Jordan îşi păstră vocea tot atât de scăzută ca a lui.

— Eşti bine? Nu ştiu ce să-i răspundă. Nici nu se punea problema să-i spună adevărul. Cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus: nu, nu sunt bine, mă simt mizerabil, datorită ţie.

— O, ştii… Se poticni ea. El se încruntă aşteptând. Despre ce vrei să discutăm? mai întrebă ea.

— Am vorbit cu Chaddick. Imediat Jordan trecu peste stânjeneala provocată de prezenţa lui.

— Şi eu. Îţi vine să crezi? Ai fost şi tu tot aşa de năucit, ca şi mine?

— Ei bine, am fost surprins, sublinie el.

— Ce tupeu, se înfurie ea.

— Ce anume?!?

— Ce tupeu incredibil a avut femeia aceea, Haden! La vechituri, nici mai mult nici mai puţin! Cum şi-a putut

închipui că nu va fi prinsă?

— Jordan, despre ce vorbeşti?

— Despre laptop-ul meu. Haden voia să-l vândă la vechituri. Noah se uita în jos.

— Dulceaţă, e cazul să te concentrai asupra unui aspect mai serios.Ai aflat? Moartea lui J.D. Dickey a fost declarată asasinat.

— Da, ştiu. Şi ai dreptate. Ăsta-i un aspect într-adevăr mai serios. M-am gândit mult asta, dar se pare că până la urmă am ajuns să am mai multe întrebări, decât răspunsuri. Cine crezi tu că e în spatele acestei afaceri?

— Nu ştiu, admise el. Suspecţii nu sunt puţini, datorită listei lui J.D. Dar am să-ţi spun un lucru: Nu voi înceta să fiu îngrijorat în legătură cu tine, până ce acest caz nu e rezolvat şi asasinul în spatele gratiilor.

— Serenity e departe, Noah. Nu trebuie să fii îngrijorat în legătură cu mine. Acolo-i Texas, am fost pur şi simplu în locul în care nu trebuia, în momentul când nu trebuia.

— Înveseleşte-mă, zise Noah. Tuşi. Fii atentă, e în regulă?

— Da, e în regulă.

— Şi ia-ţi un afurisit de celular. Asta ce mai era?

— Eşti aşa de drăgălaş, şopti Jordan urmându-l în rezerva lui Laurant.

Tatăl ei le povestise lui Nick și lui Laurant ceva nostim, despre una din „umbrele” lui, aşa cum numise el regimentul de paznici ce fusese în permanenţă pe lângă el în ultimele câteva luni. Jordan era încântată să-l vadă pe

tatăl ei râzând din nou. Cutele feţei lui parcă nu mai erau atât de adânci şi arăta ca şi cum o mare povară îi fusese luată de pe umeri.

Când Nick puse o întrebare privind neglijenţa dovedită în securitatea de la Nathan's Bay, judecătorul îi diminua importanţa, lăudându-i pe agenţi pentru dăruirea şi profesionalismul lor. Admise, totuşi, că era fericit că a scăpat de ei.

Conversaţia fu întreruptă de medicul lui Laurant, care sosi la vizita de seară. Toţi cei din încăpere fură bucuroşi să-l audă pe doctor spunând cât de încântat e de rezultatele medicamentaţiei şi de teste. Contracţiile lui Laurant încetaseră şi dacă totul rămânea la fel de calm în timpul nopţii, va putea să plece acasă dimineaţa devreme. După ce promise să treacă pe acasă pe la ei mâine pentru a-i ajuta în legătură cu Sam, Jordan plecă cu câteva minute înainte ca orele de vizită să se fi terminat. Noah o urmă pe hol, strigând după ea:

— Aşteaptă-mă. Te conduc la maşină.

— Trebuie să dau un telefon pe care l-am tot amânat, zise Jordan scoţând celularul. Îl ridică în sus: după cum poţi vedea, mi-am cumpărat deja un *„afurisit de celular"*. Noah râânji.

— Atunci e în ordine. Dă telefonul ăla şi aşteaptă-mă jos, la intrarea în sala urgenţelor.

— Bine, fu ea de acord.

— Va pleca şi tatăl tău curând. Cobor odată cu el, mai zise Noah.

Ea urcă în lift, apoi se întoarse. Noah privea uşile ce se închideau.

Afară, Paul Pruitt o aştepta răbdător pe Jordan. Lăsat cât mai jos în spatele volanului, era sigur nu-l putea vedea nimeni. Îşi dădu seama că găsise locul ideal.

Maşina lui închiriată era mascată perfect între două sedane. Dădu puţin înapoi, pentru a se asigura că va putea să o ia din loc rapid.

Nu va mai dura mult.Pe locul de lângă el, pregătit, se afla revolverul.

Toată ziua fusese doar un joc al aşteptării. Cea mai mare parte a după-amiezii stătuse parcat pe stradă, nu departe de apartamentul lui Jordan. Mai înainte îi identificase maşina parcată în faţa clădirii, aşa că ştiuse că se află înăuntru. Planul lui era să aştepte până ce ea pleacă, apoi să între în apartament, pentru a lua ce avea nevoie să ia. Nu-i păsa cât de mult va dura. Putea să aştepte, atât o oră, cât şi douăsprezece. Nu conta. Cu grijă îşi revăzuse strategia. Odată ce va intra în apartamentul ei, va lua toate copiile hârtiilor lui MacKenna, pe care ea le expediase din Serenity. În acest scop, adusese cu el câteva cutii mari de carton.

După ce va lua documentele va dispărea, şi orice urmă a implicării lui Paul Pruitt va dispare la rândul ei. S-a gândit chiar să răscolească apartamentul, pentru a părea un simplu jaf, dar apoi realiză ce nebunesc plan era acesta. De ce ar fi furat un hoţ nişte hârtii de cercetare?

S-o lăsăm pe Jordan să se întrebe de ce au fost luate. Fără copiile hârtiilor, nu-şi va da seama niciodată. Iar Pruitt va putea să-şi continue frumoasa lui viață nouă.

Din păcate însă, planul se complicase în momentul în care Pruitt a reuşit să între în apartamentul lui Jordan. Traversa camera de zi când a sunat telefonul. Imediat se conecta robotul. Tatăl lui Jordan o suna să-i spună că se vor întâlni la spitalul St. James şi să-i amintească numărul rezervei lui Laurant: 538.

Bine, îi trecu lui Pruitt prin cap. Deci se afla în drum spre spitalul St. James. Nu ştia cine e această Laurant şi nici nu-i păsa. Plănui să plece cu mult înainte ca Jordan să se întoarcă acasă şi să descopere furtul. Şi aici interveni o fărâmă de noroc, când observă carneţelul de notiţe de pe măsuţa de cafea. Văzând ce scria pe el, înţepeni. Acolo, în mijlocul paginii, pulsând ca un semnal luminos de neon, se alia numărul: 1284. Şi în jurul acestuia o grămadă de semne de întrebare.

Jordan se apropiase prea mult! Smulse pagina carnetului de notiţe şi o privi fix, în timp ce mintea lui acţiona. Încă o dată, trebuia să schimbe tot planul. Dar, încă o dată, ştia ce trebuie să facă.

Tatăl ei… Da, tatăl ei judecătorul Buchanan era la spital. O ocazie perfectă. Paul investigase totul în legătură cu Jordan Buchanan, pentru a şti cine era tatăl ei, şi imediat i-a recunoscut numele când l-a auzit recent la ştiri. Era imposibil să-l rateze. Mass-media saturase eterul cu rapoarte despre verdictul dat în cazul acela major şi

despre judecătorul care prezidase instanţa. Rapoartele de la ştiri menţionau şi ameninţările cu moartea primite de judecător. Aşa că, în acest moment Pruitt putea să facă în aşa fel ca totul să arate ca şi cum judecătorul Buchanan a fost ţinta, nu fiica acestuia, Jordan. Aşa că iată-l aici, în parcarea exterioară, cu o bună vizibilitate asupra uşilor spitalului. Dacă norocul era şi acum de partea lui, în orice minut judecătorul va trece prin aceste uşi, împreună cu fiica lui. Brusc, Paul se ridică. Aia nu era ea? Da… Jordan Buchanan ieşea pe uşă. Pruitt apucă revolverul, aşteptând momentul potrivit.

Păşind afară prin uşile sălii de urgenţă şi intrând în garajul din subsol, Jordan îşi luă celularul şi ceru informaţiile, pentru a afla numărul de telefon al lui Jaffee.

Controlându-şi ceasul şi scăzând o oră, era convinsă că Jaffee se afla la restaurant. Jordan ştia că operatorul îi va face legătura direct, totuşi voia să-şi noteze şi ea numărul, în caz că va trebui să-l mai sune din nou pe Jaffee. Scotoci prin geantă după o bucată de hârtie şi un pix. Ţinându-şi telefonul sprijinit de umăr, aşteptă cu pixul pregătit pentru a afla numărul lui Jaffee. Existau două bănci, câte una de fiecare parte a stâlpului de ciment. Ambele erau goale. Se îndreptă spre cea mai depărtată de intrarea principală. Luminile fluorescente strălucitoare de deasupra uşilor glisante de sticlă o deranjau şi unul dintre tuburile de neon clipea supărător, făcând şi un zgomot slab. Tocmai când operatorul rostea numărul lui Jaffee, doi asistenţi ieşiră vorbind tare cu şoferul de pe

ambulanţă, aşa că Jordan fu nevoită să-l roage pe operator să repete numărul. Şi-l notă repede. În timp ce vorbea la telefon se aşeză pe bancă.

— Alo! La celălalt capăt al firului era Angela. Jordan îşi duse mâna la cealaltă ureche, pentru a nu mai auzi zgomotul din subsol.

— Alo, Angela.

— Jordan? Bună, Jordan! Ce mai faci. Jaffee va fi fericit să audă că ai sunat. E disperat în legătură cu Dora.

— E mare aglomeraţie în restaurant? Să sun mai târziu?

— E închis. Astăzi e zi de distracţie. Jaffe a făcut un tort de ciocolată de trei ori mai mare şi s-a dus acasă la Trumbo, în Bourbon. Soţia lui, Suzanne, organizează partida lunară de bridge.

— Regret că nu pot să vorbesc cu Jaffe. Spune-i, te rog,că-l sun mâine.

— O, nu, nu aştepta până mâine. Poţi să-l contactezi acasă la Trumbo. Soţia lui Jaffee e una din jucătoarele de bridge din cadrul partidei, aşa că Jaffee a dus-o cu maşina la Bourbon şi aşteaptă s-o aducă înapoi acasă. Aşa se întâmplă în fiecare lună. Îi duce un tort uriaş de ciocolată Suzannei pentru oaspeţi şi o sticlă de whiskey irlandez Bailey pentru Dave, să-şi pună în cafea. Pentru că trebuie să conducă înapoi spre casă, Jaffee spune că nu bea decât cafea curată. Nu adaugă nimic. Aşteaptă acolo, în bucătăria lui Dave Trumbo, aşa că poţi să-l suni la telefonul acestuia de acasă. Va fi foarte supărat dacă n-ai să-l suni în seara asta.

Jordan promise că-l va suna pe Jaffee imediat. Încercă să închidă telefonul, dar Angela nu era gata de rămas bun.

— Ai auzit? Se spune că J.D.Dickey a fost ucis!

— Da, am auzit şi eu, răspunse Jordan.

— N-aş putea să spun că-mi pare prea rău pentru el. Şi lumea a reacţionat ciudat de când a auzii asta. De obicei, când astfel de informaţii serioase dau peste oraş, restaurantul nostru devine neîncăpător. Toată lumea doreşte să vină şi să discute despre cele întâmplate… Aşa cum au făcut după ce au fost găsiţi profesorul şi Lloyd, îţi aminteşti? Atunci la restaurant s-a înghesuit o adevărată mulţime. De data aceasta însă, nimeni n-a venit să discute despre J.D. E ca şi cum toţi stau ascunşi în casele lor.

— Sunt sigură că sunt îngroziţi. Până ce nu va fi arestat cineva.

— Ştiu ce vrei să spui. Până atunci, ştim cu toţii că un asasin dement bântuie oraşul, aşa că toată lumea e îngrozitor de speriată. Dar se mai întâmplă şi altceva.

— Nu sunt sigură ce vrei să spui.

— Brusc, nu se mai privesc în ochi. E ca şi cum ar fi stânjeniţi, sau aşa ceva. Am fost la băcănie să iau câte ceva pentru restaurant şi am văzut-o pe Charlene târguind.

M-am îndreptat spre ea să-i spun bună – ştiam că m-a văzut, dar ce a făcut Charlene? A lăsat un cărucior plin cu alimente în mijlocul intervalului şi a ieşit în viteză din magazin. Avea obrajii în flăcări. Apoi am aflat ceva şi de la doamna Scott. I s-a întâmplat acelaşi lucru în magazinul de obiecte casnice, numai că de data aceasta a fost vorba

de Kyle Heffermint, care n-a privit-o în ochi și a ieşit repede din magazin. Tare aş vrea să ştiu ce se întâmplă, oftă Angela.

Casetele, asta se întâmplă, îşi dădu seama Jordan. În mod clar, Charlene şi ceilalţi de pe listă nu erau siguri dacă şi altcineva din oraş mai auzise de păcatele lor.

O, fără îndoială, erau panicaţi cu toţii.

— Toate astea par foarte ciudate, comentă Jordan.

— Aşa cred şi eu, zise Angela. Acum închide şi sună-l pe Jaffee… O, dar înainte de asta, tocmai mă întrebam…

— Da?

— Mă gândeam la tine şi la Noah şi ce pereche perfectă sunteţi, şi mă întrebam dacă te-ai hotărât să rămâi cu el. Întrebarea o găsise pe Jordan complet nepregătită.

— Eu… Nu ştiu.

— Noah e în mod cert o achiziţie. Şi tot aşa eşti şi tu. Să nu uiţi asta! Jaffee spune că e sigur ca ţi-a văzut fotografia într-o revistă. Era oare un compliment? Ce revistă? Credea oare Jaffee că se afla pe coperta *„Săptămânalului Cherestegiului"*? Jordan râse.

— Eşti sigură că nu crede că m-a văzut în *„Fascinaţie"*?

Glumea, dar Angela era serioasă.

— Eşti genul Ralph Lauren, să ştii!

— Mulţumesc, dar… Angela o întrerupse.

— Declar doar un adevăr. Jordan, să nu faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu. Nu aştepta niciun bărbat timp de optsprezece ani. Iar dacă el nu vede ce se află chiar în faţa lui, n-o să ştie niciodată. Cu aceasta drept

cuvânt de încheiere,

Angela închise telefonul. Jordan mai găsi o bucată de hârtie în geantă şi formă din nou informaţiile. Se gândea la comentariile Angelei, în timp ce aştepta ca operatorul să-i comunice numărul de telefon al lui Dave Trumbo.

În spatele ei uşile de sticlă se deschiseră. O femeie ieşi cărând un coş cu flori ofilite. Jordan privi în jur şi-l descoperi pe tatăl ei coborând din ascensor la capătul culoarului. În spatele lui se afla Noah.

— Pe listă am două numere pe numele Dave Trumbo, zise operatorul. Dave Trumbo Motors de pe Frontage Road nr.9818 şi Dave Trumbo de pe Royal Street nr.1284…

— Îl vreau pe cel de acasă… Stai puţin! Vrei să repeţi cea de a doua adresă, de pe strada Royal? Ai spus cumva nr.1284?

— Da, Royal 1284. Numărul acesta e. Jordan era atât de uluită, încât scăpă telefonul în poală.

Dave „hai-să-încheiem-o-tranzacţie" Trumbo locuia pe Royal Street 1284.

Aşteaptă să audă asta Noah! Jordan luă telefonul, îl băgă în geantă, apoi sări în picioare. O maşină ambala, cu un zgomot uriaş şi pătrunzător. O bucată de ciment din stâlp făcu deodată explozie. Instinctiv se răsuci, pentru a se depărta de aşchiile ce zburau în toate direcţiile. Maşina ambala din nou, şi Jordan simţi o izbitură puternică, în spate. Cauciucurile scrâșniră şi văzu ca prin ceaţă o maşină trecând în goană pe lângă ea. Şi cu coada ochiului întrezări imaginea şoferului, exact când picioarele îi

cedară. Apoi totul se desfăşură ca într-o filmare cu încetinitorul: Noah împingându-l pe tatăl ei de-o parte, alergând spre ea, strigând, scoţându-şi revolverul din toc. Ochii i se închiseră şi Jordan se lungi pe pardoseală.

CAPITOLUL 38

Spitalul era în carantină. Nimeni nu intra, nimeni nu ieşea, până ce situaţia nu urma să se clarifice. Poliţiştii blocau toate intrările şi urgenţele erau temporar îndrumate spre alte centre medicale. Poliţia cercetase garajul şi tot restul spitalului, etaj cu etaj pentru a se asigura că nu mai existau şi alţi trăgători ascunşi înăuntru. Încercarea de asasinare a unui judecător federal era o veste importantă şi de jur împrejurul spitalului erau postate echipaje de televiziune. Se întreceau în a obţine interviuri, cu oricine ar fi putut să le spună ce s-a întâmplat.

Se spunea că fiica judecătorului Buchanan e în stare critică. Un reporter speculase, pe post, bineînţeles că, dacă Jordan n-ar fi fost asistată imediat de personalul de urgenţă, ar fi pierdut atâta sânge încât ar fi putut să moară.

Aceasta era ceva ce familia Buchanan n-avea nevoie să audă. Erau adunaţi în sala de aşteptare a blocului chirurgical, vorbind în şoaptă, păşind în sus şi-n jos şi aşteptând ca Jordan să iasă din operaţie. Doi poliţişti stăteau de gardă pe partea din afară a uşii şi intenţia lor

era perfect clară, că nu voiau să-l piardă din ochi pe judecătorul Buchanan, până ce bodyguarzii săi nu le preluau sarcina. Doi dintre ei se aflau deja în drum spre spital. Judecătorul Buchanan îmbătrânise cu douăzeci de ani, de când îşi văzuse fiica doborâtă la pământ. Noah îl trăsese lângă un zid, pentru a-l scoate din linia de foc. Judecătorul îl auzise ţipând:

— Jos! La pământ! în timp ce alerga spre Jordan. Nu va uita niciodată privirea de pe figura lui când îngenunche lângă Jordan. Arăta distrus. Mama lui Jordan stătea lângă soţul ei, strângându-l de mână. Lacrimile îi alunecau pe obraji.

— Cineva trebuie să o sune pe Sidney, zise ea. Nu vreau să afle de la ştiri.Pe Alec l-a chemat cineva? Dar pe Dylan? Unde e părintele Tom?

— E în drum spre Holy Oaks, o informa judecătorul.

— Trebuie să-l sune cineva. Va dori să ştie. Şi acuma, avem nevoie aici de un preot.

— Dar n-are să moară, strigă furios Zachary, cel mai tânăr dintre fraţi.

Noah se depărtase de restul familiei. Nu voia să vorbească cu nimeni. Nici nu putea să vorbească. Stând în faţa unei ferestre în partea opusă a încăperii, privea în noapte, fără să vadă. Îi era greu să respire şi imposibil să gândească. Îl domina o furie rece. Sânge… A fost atât de mult sânge! Simţise cum Jordan era gata să-l părăsească. Şi aşteptarea era oribilă. Fusese împuşcat şi el mai de mult şi îşi amintea cât de tare doare, infernal, dar această

durere era nimic în comparaţie cu ceea ce simţea el acuma. Dacă o pierdea… O, Dumnezeule!… Nu putea s-o piardă… Nu putea să trăiască fără ea… Nick coborâse cu liftul până la rezerva lui Laurant, pentru a-i spune ce s-a întâmplat. Soţia lui dormea, aşa că hotărî să n-o trezească. Scoase televizorul din priză şi se îndreptă spre uşă, rugând-o pe sora de serviciu să nu pomenească nimic despre împuşcături. Mâine va fi destul de devreme, pentru a auzi aşa nişte veşti proaste. Când Nick se întoarse pe etajul blocului chirurgical, îl localiza pe Noah stând singur. Se duse şi rămase lângă el.

Şi aşteptară în continuare. Douăzeci de minute mai târziu, chirurgul, doctorul Emmett, intră în încăpere. Zâmbea scoțându-şi boneta. Judecătorul Buchanan se grăbi să-l întâmpine.

— Jordan a suportat totul cu bine, anunţă doctorul. Glonţul a străbătut toracele şi a pierdut ceva sânge, dar mă aştept la o recuperare rapidă. Judecătorul strânse mâna doctorului şi îi mulţumi îndelung.

— Când putem să o vedem? întrebă el.

— Trebuie să-şi revină, de-abia a ieşit de sub anestezie. Am să permit unuia dintre voi să între, dar numai pentru un minut. Are nevoie de odihnă. Chirurgul se îndreptă spre uşă. Urmează-mă! Judecătorul nu se mişcă.

— Noah?

— Da domnule?

— Dacă e trează, transmite-i toată dragostea noastră. Nick trebui să-i dea un ghiont, pentru a-l face să se mişte.

Informaţia că Jordan era pe cale să se restabilească rapid, îi înmuiase lui Noah picioarele de uşurare. Îl urmă pe medic pe hol.

— Doar un minut, îl instrui doctorul. Emmett. Vreau s-o lăsăm să doarmă.

Jordan era singura pacientă de la reanimare. O asistentă îi lua tensiunea şi când îl văzu pe Noah, se dădu la o parte. Ochii lui Jordan erau închişi.

— Are dureri? întrebă el.

— Nu, răspunse asistenta. Îşi revine un moment, apoi leşină din nou.

Noah se aşeză lângă patul ei, mulţumit să o privească dormind.

Mâna lui se odihnea pe ale ei şi putea să-i simtă căldura trupului. Culorile îi reveneau în obraji. Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi îi şopti la ureche:

— Te iubesc, Jordan.Mă auzi? Te iubesc şi n-am să te las să pleci, niciodată.

— Noah, vocea ei era o şoaptă răguşită. Dar nu deschise ochii, în timp ce-i rostea numele. Nu era sigur dacă-l auzise, aşa că încercă să o liniştească:

— Te iubesc. Totul o să fie bine. Operaţia s-a terminat, eşti la reanimare. Trebuie să te odihneşti. Dormi, dulceaţă. Ea încercă să ridice mâna şi încruntă din sprâncene.

Acuma dormi, şopti el mângâind-o uşor pe păr.

— A tras în mine. Deşi slabă, vocea ei era surprinzător de clară.

— Da, ai fost împuşcată, dar totul o să fie bine. Ea făcu

efortul să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau atât de grele!

— L-am văzut. Aproape că leşină din nou. Noah aştepta. L-a văzut? L-a văzut pe atacator? Oare ştie ce vorbeşte? Dar ea repetă de-abia şoptit: l-am văzut. Faţa i se întunecă. El se aplecă peste ea, cu urechea aproape lipită de buzele ei. Cuvintele erau slabe dar rare şi ritmice: a încercat să mă ucidă… Dave… Trumbo.

Apoi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 39

Oare Jordan înţelesese ce i-a spus? Sau erau halucinaţii provocate de calmantele ce se aflau încă în organismul ei. Noah trebuia să se asigure. Rămase lângă patul ei şi de fiecare dată când se trezea, o ruga să-i mai spună o dată ce a văzut.

Întotdeauna, răspunsul era acelaşi: Dave Trumbo. Acuma avea ochii deschişi şi el îşi dădu seama că are dureri.

— Trebuie s-o laşi să doarmă, i se adresă asistenta. Eşti aici de cincisprezece minute, e destul.

— O doare, zise el îngrijorat.

— Da, răspunse ea. Tocmai intenţionam să-i dau ceva împotriva durerilor. E important să o facem să nu sufere. Va dormi până mâine. Şi până atunci va fi mutată la terapie intensivă. Asistenta îi făcu o injecţie intravenos cu morfină.

El aşteptă până ce termină şi apoi o întrebă:

— E conştientă ce spune?

— Mă îndoiesc, răspunse ea. Cea mai mare parte dintre pacienţii mei nu prea sunt coerenţi. Până mâine n-o să-şi aducă aminte nimic din ceea ce a spus. Noah o sărută din nou pe Jordan şi ieşi pe hol. Nick stătea rezemat de perete aşteptându-l.

— Nu ştiu ce să fac, zise Noah. Nu pot să cred…

— Jordan va fi bine. Inspiră adânc, Noah. Totul va fi în regulă. N-a înţeles.

— Da, ştiu că va fi bine. Dar nu asta e problema. Mi-a spus ceva şi nu ştiu dacă trebuie s-o cred sau nu.

— Ce ţi-a spus?

— Că l-a văzut pe agresor, răspunse el.Mă gândeam că nu-şi dă seama ce vorbeşte, admise el, dar continuă să spună acelaşi lucru. Vocea îi devenise din ce în ce mai puternică şi părea perfect conştientă. Am să-ţi spun ceva, eu cred că într-adevăr l-a văzut pe ticălos. Am auzit o maşină ieşind în goană din parcare, dar am ajuns afară prea târziu pentru a o mai vedea.

— Nu ştiu dacă poţi să crezi ceva din ceea ce spune ea. E sub influenţa drogurilor.

Noah îşi trecu agitat degetele prin păr.

— Asistenta mi-a spus că aude de obicei tot felul de lucruri nebuneşti, totuşi…

— Trebuie să aştepţi până ce Jordan se trezeşte cu adevărat. Va avea dureri, deci va trebui să o menţină sedată cel puţin douăzeci şi patru de ore. Va trece o vreme

până va fi lucidă. Noah dădu din cap.

— L-a văzut şi mi-a spus cine era. Dave Trumbo. E tipul care vinde maşini în Bourbon. O figură proeminentă în Serenity. Nu cred că l-ai întâlnit.

— De ce ar veni un negustor de maşini tot drumul ăsta până la Boston, pentru a o ucide pe Jordan?

— Nu ştiu, dar zece contra unu că n-ar fi venit, dacă n-ar fi crezut că ea poate face o legătură între el şi cele trei asasinate din Serenity. Nu intenţionez să aştept până ce îşi va reveni de sub influenţa medicamentelor.

— Dar nu poţi să-l pui încă sub urmărire. Ce-ar fi dacă totul e doar în mintea lui Jordan? Trebuie să ai mai multe indicii, înainte de a te duce după el. Noah dădu din cap.

— E Trumbo!

— De fapt e uşor de aflat. Sună-l acasă. Dacă răspunde la telefon, vei şti că Jordan a visat. Nick căpătă numărul de la informaţii. Îi verifică identitatea, apoi îi înmână telefonul lui Noah. Răspunse soţia lui Trumbo. Vocea lui Noah era siropos de dulce:

— Bună.La telefon Bob. Regret că vă sun atât de târziu.

— O, nu e târziu, răspunse ea.

— Aş putea să vorbesc cu Dave? Mi-a spus să-l sun dacă am vreo întrebare privind maşina mea şi n-aş fi îndrăznit, dacă puteam să mă descurc cu alarma asta.

— Regret, Bob, dar Dave nu e aici. E în Atlanta, la o mare expoziţie de maşini. Poţi să-mi dai numărul, să te cheme el?

— Nu stau mult pe aici. Şi nu ştiu dacă poţi să auzi, dar

afară alarma maşinii nu încetează şi-i trezeşte pe toţi vecinii. Se întâmplă să ştii unde stă în Atlanta?

— Nu, nu ştiu. Ce păcat! M-a sunat exact acum câteva minute. Dar se grăbea în aşa hal, că n-am putut vorbi prea mult, deci n-am aflat nici numele hotelului.

Programase să revină acasă mâine, dar spunea că a intervenit ceva şi probabil că va trebui să mai stea în Atlanta. Ce spui de şeful de la Service? Sunt sigură că va fi încântat să te ajute. Pot să-ţi dau numărul lui.

— Apreciez asta în mod deosebit, dar cred că voi putea totuşi să rezolv eu însumi problema. Sper ca Dave să petreacă bine la Atlanta. La revedere. Noah întrerupse legătura, îl privi pe Nick şi continuă: ticălosul ăsta e aici. Ea spunea că e la o expoziţie de maşini din Atlanta, dar e aici, Nick. Se îndreptară de-a lungul holului spre sala de aşteptare.

— Ce ştii despre acest Dave Trumbo? întrebă Nick.

— E negustor de maşini. Atâta tot, şi încă două treburi: nu e acasă şi nici nu i-a spus soţiei unde stă în Atlanta.

— Avem nevoie de mai mult de atât pentru a începe urmărirea. A putut să-şi fi luat o vacanţă cu amanta, sau realmente se află la o expoziţie de maşini. Am să pun câțiva agenţi să-l caute în Atlanta. Pot controla la expoziţie, imediat ce se va deschide mâine dimineaţă. Noah dădu din cap. Nick îl ajutase să se calmeze.

— E în regulă, foarte bine, rosti Noah. Va trebui să vedem ce putem afla despre Trumbo. Sună-l pe Chaddick şi spune-i ce s-a întâmplat. Vezi dacă găseşte vreo urmă,

pentru a-l localiza. Şi spune-i că trebuie să obţină într-un mod… într-un mod lipsit de zgomot… să-i obţină amprentele.

— Crezi că se află în baza de date a sistemului penitenciar?

— Chiar asta e nevoie să aflăm. Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre el.

Nick dădu din cap.

— Voi comunica numele şi vom vedea peste ce dau. Un telefon şi obţinem tot istoricul.

— Tatăl tău e încă aici? întrebă Noah.

— Da, de ce?

— Vreau să pun pază la uşa lui Jordan douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi vreau să se ştie că e într-o situaţie critică.La rândul lui, tatăl tău trebuie să ştie că e doar un truc faptul că Jordan e în stare critică.

— În regulă, altceva?

— Găseşte-l pe Trumbo. Dacă Jordan ştie ceva ce-l leagă de asasinate, se va întoarce după ea din nou.

CAPITOLUL 40

Nick ocupase una din sălile de aşteptare ale spitalului şi o folosea drept post de comandă, de unde dădea telefoane, pentru a solicita orice serviciu posibil. Îl scoase pe Pete Morganstern din pat, să dea şi el câteva telefoane, deoarece ştia că eminentul doctor putea obţine informaţiile mult mai repede decât el, sau Noah.

Acesta se afla la telefon cu Texas-ul. Chaddick se descurcase bine cu sarcinile primite. Noah nu ştia cum a făcut agentul de a reuşit să între în biroul lui Trumbo şi să ia câteva obiecte, pe care era sigur că se aflau amprentele lui. Unul din aceste obiecte era ceaşca de cafea imprimată cu *„Cel mai bun Tată din Lume"*.

Chaddick îl ţinu pe Noah la curent, în timp ce se îndrepta spre laborator.

— S-ar putea să aflu ceva în câteva ore… Sper că în câteva ore, sublinie el. Ce face Jordan?

— E în regulă, răspunse Noah. Doarme.

— Aici e o situaţie infernală, comentă Chaddick. Street e pe drum spre birou. O să-l caute pe Trumbo în computer, să vadă ce poate găsi. Acuma existau cel puţin patru agenţi care răscoleau voluminoasele dosare din computerul FBI, dar doctorul Morganstern a fost primul care i-a transmis lui Noah o informaţie ciudată.

— Viaţa lui Dave Trumbo a început acum cincisprezece ani. În conformitate cu datele existente, înainte de asta n-a existat. Număr nou de securitate socială, nume nou, totul nou.

— Programul de protecţie al martorilor?

— Poate, fu de acord Morganstern. Aştept să aflu mai multe. Amprentele ne vor scuti de o mulţime de timp pierdut. Orice e posibil… Noah îi spuse despre Chaddick.

— Imediat ce află ceva, sună. Fac pariu că-i vor descoperi amprentele digitale în sistem. Noah îl găsi pe Nick şi îi explică ce aflase Morganstern. Nick nu fu

surprins. Auzise aceleaşi informaţii şi din altă sursă, puţin mai devreme.

La fiecare câteva minute, Noah se uita în salonul lui Jordan, pentru a se asigura că doarme şi a asculta zgomotele dinăuntru. Se obişnuise atât de mult cu aparatura de monitorizare, încât nu mai avea nevoie să întrebe cum răspundea trupul lui Jordan la trauma căpătată. Pulsul şi tensiunea erau stabile. Biip-ul ritmic al monitorului inimii îl reconforta. Nu dormise deloc toată noaptea şi când se dusese să o vadă iar pe Jordan în jurul orei şapte, erau tocmai în curs de a fi mutată într-o rezervă privată.

— E următorul pas după terapia intensivă, comentă asistenta.

Se descurcă grozav. Odată ce va fi perfect stabilizată, vei putea rămâne în cameră, să stai cu ea. Erau nişte informaţii minunate. Ieşea din rezervă, când asistenta îl prinse din urmă.

— Scuză-mă… Agent Clayborne?

— Da?

— Mai e nevoie ca pacienta să fie în continuare declarată în stare critică?

— Da, este, răspunse el. Părea îngrijorată.

— Mi-e teamă că se va afla. Îi va scăpa cuiva ştirea către mass-media. Întotdeauna se întâmplă aşa. El fu de acord.

— Încerc doar să câştig puţin timp. Era disperat să afle cine a fost Trumbo, înainte ca ştirile să ajungă în presă. Nick făcuse o adevărată cotitură din noaptea trecută.

Acuma voia să întocmească portretul lui Trumbo şi să-i comunice numele peste tot. Noah îl opri.

— În mod evident, acum cincisprezece ani şi-a schimbat identitatea. Poate s-o facă din nou, sublinie el. Şi atunci nu vom şti niciodată, când va reveni s-o atace pe Jordan. Trebuie să aşteptăm, până avem veşti de la Chaddick. Amândoi ştim că, dintr-un motiv sau altul, tipul a stat ascuns, aşa că numai amprentele digitale găsite în dosare vor putea să ne lămurească. Noah se plimbă o vreme în sus şi-n jos, apoi intră în noua cameră albă şi sterilă a lui Jordan. Rămase la picioarele patului privind-o, cu mâinile îndesate în buzunare. Un minut mai târziu intră şi Nick.

— Omule, arăţi mai rău decât ea, şopti el. Amândoi îi observară zâmbetul. Dispăruse repede, dar existase totuşi.

— Jordan, ne auzi? întrebă Noah. Ea zâmbi din nou. Apoi adormi iar judecătorul Buchanan stătea în uşă.

— Cum se simte? întrebă el. Noah îi făcu un semn.

— E bine.

— Am să rămân un timp cu ea, zise judecătorul. În linişte, trase un scaun mai aproape de pat. Duceţi-vă şi odihniţi-vă puţin, le porunci el, ştiind perfect că niciunul n-o va face. Nick se întoarse pentru a-l urma pe Noah afară, când tatăl lui îi pronunţă numele.

— Nicholas!

— Domnule? Judecătorul se ridică şi ieşi pe culoar, pentru a nu-şi deranja fiica.

— Soţia ta doreşte să stea de vorbă cu tine.

— S-a trezit? întrebă el surprins. Apoi repede se uită la

ceas. A trecut deja de şapte? Eu credeam că… Clătină din cap. Am pierdut noţiunea timpului. Laurant ştie de Jordan?

— Da, ştie. Se uita la ştiri, când mama ta şi cu mine am intrat la ea.

— Am scos televizorul din priză…

— E clar că cineva l-a conectat la loc. Mama ta e cu ea şi amândouă vor să le pui la curent cu situaţia lui Jordan. În curând, am să schimb locul cu mama ta. Vrea şi ea să stea cu Jordan. Nick urcă scările, pentru a ajunge la Laurant, în timp ce Noah se întoarse în sala de aşteptare, pentru a-l suna pe Chaddick. Îl controlase la fiecare jumătate de oră. Probabil că-l înnebunise pe agent, dar nu-i păsa. Va înceta să-l mai tracaseze, când va avea informaţia de care avea nevoie. Doctorul. Morganstern apăru în uşă. Noah ridică degetul arătător pentru a-i impune tăcerea, în timp ce asculta răspunsurile lui Chaddick.

— În regulă, am numele lui, i-o trânti acesta.

— Cine e?

— Paul Newton Pruitt. Noah repetă numele, pentru a fi auzit şi de Morganstern.

— Ai auzit vreodată de el? întrebă Chaddick.

— Nu, spune-mi tu, ordonă el.

— Pentru cei de afară e mort de cincisprezece ani. Da, ştiu că nu e mort, se grăbi el să adauge. Îţi spun doar ce am citit. Pruitt a fost implicat în ceva. A depus mărturie împotriva unui tip ce avea legături cu mafia cu numele Chernoff. Ray Chernoff.

Fără îndoială că ai auzit de Chernoff. Mărturia lui Pruitt l-a făcut pe tip să primească câteva condamnări pe viaţă. Pruitt se presupunea că va rămâne sub protecţie şi va mai fi martor şi în alte procese, după care va fi introdus în programul de protecţia martorilor.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Noah, în timp ce-şi fricţiona ceafa pentru a uşura tensiunea.

— Pruitt a dispărut, continuă Chaddick. Asta s-a întâmplat. Agenţii supraveghetori au găsit sânge în apartamentul lui. O mulţime de sânge, de al lui. Totuşi, niciun cadavru. După o anchetă îndelungată, au ajuns la concluzia că a fost ucis de unul din asociaţii lui Chernoff. Şi, de asemenea, au concluzionat că nu-i vor găsi cadavrul niciodată.

— Şi-a înscenat propria moarte şi a luat-o de la început.

— Şi până acuma s-a descurcat foarte bine, adăugă Chaddick.

— Procesul lui Chernoff a fost mediatizat? întrebă Noah.

— Sigur că a fost.

— O mulţime de camere de luat vederi?

— După câte îmi amintesc, nu prea multe, răspunse Chaddick.Au încercat să se ascundă de presă cât au putut, pentru a proteja martorii, dar ştii cum se întâmplă.

De ce?

— Jordan mi-a spus că profesorul MacKenna s-a lăudat că n-a uitat niciodată o figură. Fac pariu că profesorul l-a văzut pe Pruitt şi l-a recunoscut. Asta trebuie să fi fost!

zise Noah.

— Depunerile în numerar. MacKenna îl şantaja. Murdar, bombăni Chaddick. Mi se pare că jumătate din Serenity era şantajat de J.D.Şi nu puteam să-mi dau seama care e poziţia profesorului, dar se pare că s-a ocupat şi el de aceeaşi treabă, dar în altă direcţie, însă destul de productivă. Noah căzu pe sofa şi se aplecă peste telefon.

— Deci, acuma ştim.

— Îţi spun drept, acuma toată lumea sub soare îl caută pe tipul ăsta.Ai să fii invadat de agenţii care-l vor. Şi dacă banda lui Chernoff aude că Pruitt a ieşit la suprafaţă, vor porni şi ei în căutarea lui. Tot ce sper este să nu fi intrat deja sub pământ.

— Nu, zise Noah. E încă aici.

— Eşti sigur? Chaddick nu mai aşteptă confirmarea. Iau următorul avion şi vin la Boston. Vreau să fiu şi eu implicat în povestea asta. Am stat de vorbă cu Trumbo.

Vreau să spun cu Pruitt. Drace, i-am strâns chiar mâna!

— Vorbeşti serios? Vii aici?

— Al naibii de serios. Aşteptă, nu-l ucide, bine?

Era într-adevăr nostim, Chaddick bănuia că Noah îl va găsi pe Pruitt şi mai bănuia că-l va ucide. De fapt, era exact ce plănuise Noah să facă.

CAPITOLUL 41

Îşi făcuse bine treaba, sau nu? Va trăi Jordan Buchanan, sau va muri? Ca o ironie, şi viaţa lui Pruitt atârna în

această balanţă. Dacă va supravieţui, va trebui să se întoarcă să termine ce a început, dacă va muri, poate să se întoarcă la familia şi la munca lui. Era considerată încă în stare critică. În timpul nopţii, Pruitt sunase de două ori la spital pentru informaţii.La cel de al doilea apel, i se dăduse legătura la terapie intensivă şi fusese informat de o asistentă eficientă dar grăbită că Jordan Buchanan încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

Îşi făcuse rezervare la un motel de lângă aeroport, pentru a aştepta. Reuşise să prindă doar vreo două ore de somn, lipit cum stătea de postul de ştiri al televiziunii. Informaţiile de dimineaţă devreme, pe Canalul 78, relatau o poveste despre judecătorul Buchanan şi cariera lui impresionantă.Pe alt canal local era. Înregistrat interviul luat unei matroane cu părul decolorat în şuviţe şi sprâncenele creionate, care jura că fusese martoră la împuşcături. Era teribil de agitată descriind cele întâmplate. Tocmai ieşea din spital când s-au declanşat împuşcăturile. Insista că, dacă ar fi ieşit cu un minut mai târziu, ea ar fi fost victima nevinovată, în locul bietei fiice a judecătorului federal. Îi spunea reporterului că a ocolit o ambulanţă pentru a ajunge la maşina ei, când a început să se tragă. Relatarea ei privind împuşcăturile era complet greşită. Declara că a văzut doi oameni trăgând în judecător, unul care atârna de geamul din dreapta al unui sedan *Chevy* ultimul tip. Şi în timp ce maşina cotea după colţ ambii bărbaţi, atât şoferul cât şi celălalt, au deschis focul. Logistic, ceea ce declara ea era imposibil. Dacă ar fi

fost doi bărbaţi şi ambii ar fi tras, unul dintre ei ar fi atins şi vreo maşină din parcare. Reporterul TV care luase interviul n-a observat inadvertenţa. Vocea lui era plină de o falsă simpatie:

— Trebuie să fi fost terifiant! Ai văzut-o pe fiica judecătorului Buchanan căzând? Poţi să-ţi aminteşti câte focuri s-au tras? I-ai văzut? Ai putea să-i identifici?

— Nu, răspunse ea. Era singura dată când femeia părea nervoasă. Nu, nu era posibil să-l identifice pe niciunul dintre ei. Feţele le erau acoperite şi purtau glugi..

Şi aşa mai departe. Cu cât mai multă simpatie şi interes arăta reporterul, cu atât mai mare şi mai atroce devenea povestea. Patetica femeie făcea ce putea pentru momentul ei de faimă. Dornică să placă şi să impresioneze, zâmbea spre cameră şi continua să-şi înfrumuseţeze relatarea. Pentru Pruitt vestea bună era că toate buletinele informative recente începeau cu aceeaşi afirmaţie, încercarea de asasinat a unui judecător federal. Ipoteza revenea automat şi nu se punea nici măcar întrebarea: de ce a avut loc chiar acolo? Judecătorul primise ameninţări cu moartea. Deci sigur el a fost ţinta, iar fiica lui doar un spectator inocent.

Pruitt însă mai avea de distrus copiile cercetării. Trebuia să cumpere un aparat de tăiat hârtia de la un magazin cu rechizite de birou. Căutase deja în cartea de telefon şi găsise unul la peste patruzeci de kilometri de spital. Apoi plănuia să se întoarcă la motel şi să petreacă după-amiaza tăind şi înfundând fâşiile de hârtie în pungi de plastic.

Când va termina, va arunca pungile la ghena din spatele motelului şi va termina cu problema aceasta. Omuleţul acela idiot aproape i-a distrus viaţa. Pruitt nu simţea nicio urmă de regret că l-a ucis. Ticălosul îl şantajase şi-şi merita soarta. În mod evident, nebunul nu-şi închipuise cât de departe va merge Pruitt pentru a se proteja. O cotitură prostească a destinului, gândi Pruitt. Asta a fost. Cineva a intrat în încăperea unde-şi expunea automobilele, pentru a arunca o privire în jur în timp ce i se repara maşina la departamentul service. Atunci l-a văzut pe Pruitt şi, aşa cum i-a explicat mai târziu la telefon cu vocea schimbată, l-a recunoscut imediat din transmisiile ocazionate de procesul Chernoff. Omul se lăuda că nu uită niciodată o figură, iar faţa lui Pruitt era în mod deosebit de neuitat.La un moment dat, Pruitt fusese condus în sala de judecată, pentru a depune mărturie împotriva patriarhului familiei Chernoff. Când a intrat în clădire în fugă, a încercat să-şi acopere capul, dar în ciuda intenţiei legale de a-i ţine figura departe de mass-media, camerele prinseseră câteva imagini bune. Depunând mărturie împotrivă şi dezvăluind secretele familiei, Pruitt încălcase codul acesteia, dar îi fusese promisă amnistierea şi libertatea merita orice preţ trebuia plătit. Colaborase cu familia Chernoff în calitate de executor şi colector de taxe şi-i dădu procurorului nume.

De asemenea, declară sub jurământ că a fost martor când angajatorul său, Ray Chernoff, şi-a ucis propria soţie, pe Marie Chernoff. Amănuntele legate de crimă fuseseră

atât de precise, încât juriul l-a crezut. Când şi această crimă a fost adăugată miriadelor de alte vini, Chernoff a primit trei sentinţe consecutive de condamnare la închisoare pe viaţă. Cele mai multe afirmaţii făcute de Pruitt în faţa juriului erau adevărate. A fost chiar specific în privinţa asasinatelor ordonate de boss, când un „client" refuza să coopereze. A dezvăluit doar câteva fapte mai importante. Dar a minţit când a spus că el personal n-a omorât niciodată pe nimeni. De asemenea, a minţit când a spus că a fost martor când Ray şi-a ucis nevasta înjunghiind-o cu brutalitate. În realitate, Paul Pruitt o omorâse pe Marie Chernoff. Dar prezentându-se ocazia, Pruitt a pus şi acest asasinat în cârca lui Ray Chernoff. După verdict, când Ray fu târât afară din sala de tribunal, strigă la Pruitt jurând să se răzbune. Uciderea lui Marie a fost treaba cea mai grea pe care a făcut-o vreodată Pruitt şi încă se mai gândea la ea. O, ce mult o iubise!

Fusese un dezmăţat, înainte de a o întâlni pe ea la o petrecere de Crăciun. În clipa în care şi-a oprit ochii asupra ei, s-a şi îndrăgostit. Şi-au început relaţia chiar în acea noapte şi, la fiecare întâlnire clandestină, i-a declarat iubirea lui arzătoare.

Dar dulcea Marie începu să fie măcinată de vinovăţie. Se întâlnea cu el, îşi desfăcea picioarele, dar după aceea se îmbrăca şi fugea la biserică să aprindă o lumânare pentru iertarea păcatului de adulter. După o vreme, nici asta n-a mai fost destul. I-a spus lui Pruitt că vrea să termine relaţia, că îi va mărturisi păcatul soţului ei şi-i va implora

iertarea, îşi amintea cum a luat cuţitul şi s-a îndreptat spre ea. Nu intenţionase s-o ucidă. Voia doar să o sperie puţin, să o facă să vadă că, dacă vorbeşte, ambele lor vieţi vor fi terminate. Dar Marie a devenit isterică şi el nu s-a putut opri. Plângea în timp ce o înjunghia. Apoi şi-a justificat acţiunea, spunându-şi că nu exista altă cale. Poate că Ray ar fi iertat-o pe Marie pentru infidelitate, dar în mod cert pe el nu l-ar fi iertat. Până la urmă, şi-a dat seama că ori trebuia să ucidă, ori urma să fie ucis. Odată ce Ray Chernoff fu înlăturat, Pruitt se gândi că s-ar putea să mai aibă o şansă. Dar lucrurile nu s-au desfăşurat chiar aşa. Deşi Chernoff se afla în spatele gratiilor, tot avea legături serioase cu cei de afară, iar promisiunea oficială de a-l proteja fusese doar o glumă. Dacă va fi găsit, familia va avea grijă de el. Nu, trebuia să aibă el însuşi grijă. Câteva săptămâni trăi o viaţă paranoică, apoi într-o zi venind acasă a văzut o umbră pe scări. Fără îndoială, omul se ascundea pe scară aşteptându-l şi îndreptând o armă asupra lui. Aşa că Pruitt se ascunse într-un bar de pe stradă, până ce drumul fu liber. Apoi prudent, s-a înapoiat în apartament şi a făcut ceea ce trebuia să facă. Şi aşa cum a ştiut toată lumea de atunci, în acea zi Paul Pruitt a murit. Ultimii cincisprezece ani i-a trăit în minciună. A fost foarte grijuliu! Apoi, după primii zece ani, a început să se liniştească. S-a mutat cât mai departe de domiciliul lui, stabilindu-se într-un orăşel din Texas. A obţinut o slujbă ca vânzător de automobile în Bourbon şi până la urmă a reuşit să-şi încropească chiar afacerea lui personală. A

reuşit să-şi găsească şi o soţie, care n-a pus prea multe întrebări. Când oamenii i-au sugerat să-şi facă mai multă reclamă, el n-a vrut. Niciodată n-a vrut vreo cameră de luat vederi prin apropiere. Era mulţumit aşa cum era. Avea bani suficienţi pentru a se simţi destul de important. Totuşi o dată sau de două ori, ego-ul lui a ieşit la iveală. Îi plăcea când oamenii se uitau după el. Reuşise să fie respectat ca Dave Trumbo în partea aceasta de lume şi îi plăcea faptul că erau încântaţi să-l vadă, când apărea printre ei.

Telefonul primit din partea unui anonim care îl recunoscuse ameninţa să distrugă totul. După primul mesaj, încercase să-l descopere pe cel o sunase. De fiecare dată când punea banii în plic şi îi expedia la o altă cutie poştală, încercase să-şi închipuie cine era şantajistul, dar de fiecare dată omul misterios îi dădea altă adresă. Pruitt marcase odată pachetul cu pastă galbenă fluorescentă. Şi stătuse două zile şi două nopţi lungi în maşină, pe o stradă din Austin, cu binoclul în poală, sperând să-l zărească pe ticălos. Pentru că nu veni nimeni să ridice banii, a trebuit să se înapoieze la Bourbon. Cum cererea de bani creştea cu fiecare lună, Pruitt deveni din ce în ce mai panicat.J.D. Dickey a pus capăt acestei situaţii. Pruitt nu-l întâlnise niciodată, dar auzise de el. Ştia că fusese închis şi că fratele lui e şerif în districtul Jessup. A trebuit să-i încredinţeze totul lui J.D., când a intrat în biroul lui, a închis uşa şi calm i-a spus că-l poate ajuta să-şi rezolve mica lui problemă.

— Şi care ar fi această problemă? îşi amintea Pruitt că a întrebat.

J.D.şi-a pus toate cărţile pe masă. I-a explicat că s-a apucat de o nouă activitate, pe care a găsit-o foarte bănoasă. Acuma se ocupa de şantaj. Înainte ca Pruitt să poate reacţiona la mărturisirea lui, J.D. şi-a ridicat mâinile în sus şi l-a asigurat că pe el nu-l şantajează şi nu are intenţia să o facă nici în viitor.

Voia doar să lucreze pentru el. Pruitt îşi amintea conversaţia aproape cuvânt cu cuvânt.J.D. Îi povestise cum îşi petrece zilele şi serile spionându-şi vecinii şi ascultându-le conversaţiile cu ajutorul echipamentului său de supraveghere.

Dacă auzea ceva interesant, bunăoară cum un bărbat îşi înşală nevasta, îşi lua note. Uneori intra chiar în vreo încăpere şi instala un microfon sau o cameră de luat vederi. Descoperise astfel că sexul înregistrat pe casete video îi aduce o mulţime de bani. Unii dintre locuitorii din Serenity avea obiceiuri sexuale specifice. Îi dădu lui Pruitt mai multe exemple.

I-a trebuit lui J.D. o bună bucată de timp pentru a se întoarce la problema lui Pruitt, dar acestuia nu-i păsa. Era fascinat de ceea ce auzea. În final J.D.reveni la subiectul şantajării lui Pruitt. Îi explică că parcase pe stradă, departe de casa omului respectiv, şi ascultase ce-i spunea acesta lui Pruitt, la unul din celularele sale. Nu ştia ce a făcut Pruitt de era şantajat, dar bănuia că probabil a avut vreo aventură, sau poate ceva mai serios, cum ar fi delapidare

de bani în profitul lui personal din afacerea pe care o conducea, bani ce nu fuseseră raportaţi Serviciului de Venituri Interne.J.D.i-a mai spus că nu-i păsa ce a făcut, însă putea să-l ajute să scape de şantaj ist. Ar putea să-l gonească din oraş. Şi asta fără nicio răsplată, Paul ar accepta să-l treacă doar pe statul de plată, pentru acţiunile ulterioare.Ca pe un fel de avocat permanent, sau consultant plătit lunar, sugeră J.D.Pruitt a fost imediat de acord, uşurat că J.D. habar n-avea care e adevărata lui identitate. Luă hotărârea atunci şi acolo să-l determine pe J.D.să-l ajute să scape de şantajist. După care, de J.D. va scăpa el personal.

Când J.D. i-a dezvăluit numele profesorului, habar n-a avut că i-a semnat condamnarea la moarte. Pruitt îi spuse că doreşte să vorbească cu MacKenna, înainte ca J.D.să-l sperie pentru a părăsi oraşul. Îi ceru să se întâlnească acasă la MacKenna, dar J.D. tot nu-şi dădu seama că profesorul va muri.

Acuma Pruitt îşi amintea ce a mai râs, când i-a spus lui J.D.că a devenit complice la crimă şi că va trebui să scape el personal de cadavrul profesorului. J.D.era îngrozit. Dar lui Pruitt nu-i păsa. I-a cerut să-i îndeplinească ordinele şi totul va fi bine. Acuma, prioritar era să scape de cadavru. Reflectând retrospectiv, Pruitt realiză că ar fi trebuit să fie mai precis. Şi ar fi trebuit să-şi dea seama cât de prost era J.D. Clătină din cap gândindu-se la asta.J.D. credea că e grozav de inteligent înghesuind cadavrul profesorului în maşina lui Jordan Buchanan, doar pentru că aceasta era

străină de oraş. Şi-a închipuit că vina va putea să cadă asupra ei şi totul va fi rezolvat. Aşa a crezut el.

Însă nu se aşteptase să-l vadă Lloyd, când băgase cadavrul profesorului în portbagaj. Şi nu se aşteptase nici că Pruit, sau Dave, aşa cum îl ştia el, va face tot ce era nevoie pentru a închide gura mare a lui Lloyd. De fapt, el nu se gândea prea mult la nimic. Şi în mod categoric, nici nu-i trecuse prin minte că Dave Trumbo îl va ucide şi pe el. Paul Pruit îşi încrucişa mâinile pe piept şi se lăsă pe spate. Totul ar fi fost mult mai simplu, pentru toţi cei implicaţi, dacă J.D. ar fi dus cadavrul profesorului în deşert şi l-ar fi îngropat acolo, dar, în loc de asta, a vrut să arate cât de deştept el Pruitt adormi întrebându-se că dacă J.D. murise când l-a izbit pe la spate, sau era doar ameţit, şi a simţit cum îi devorează focul carnea?

CAPITOLUL 42

Cu pernele aranjate la spate, Jordan şedea în pat-asistată medical, când Noah veni în control, după-amiază târziu. Arăta din nou palidă, ceea ce Noah îi menţiona infirmierei când aceasta termină de luat temperatura.

— Ei bine, astăzi s-a ridicat şi a mers câțiva paşi, îl informă ea veselă. A obosit.

De fiecare dată când venea să o vadă, Jordan simţea că mintea îi devine din ce în ce mai limpede. Acuma, prinse iar ocazia pentru a-şi repeta rugămintea.

— Aş putea să am puţină apă, te rog? Sora dădu

imediat din cap.

— Categoric nu. Încă nimic pe cale bucală. Am să-ţi aduc un şerveţel şi poate câteva cuburi de gheaţă. Oare ce se presupune că s-ar putea face cu un şerveţel? Noah aşteptă până ce infirmiera plecă, apoi se apropie de pat şi blând îi atinse mâna.

— Cum te simţi?

— Ca şi cum aş fi fost împuşcată. Părea supărată.

— Ei bine, asta s-a şi întâmplat, dulceaţă. Prea multă simpatie! Mama ei stătuse cea mai mare parte a dimineţii lângă pat şi, de câte ori deschisese ochii, mama îşi ştergea lacrimile de pe obraji întrebând ce putea să facă să se simtă ea mai bine. De asemenea, tot timpul îi spunea lui Jordan *„biata mea dragă"*. Pe de altă parte, Noah se îndreptase în altă direcţie, purtându-se ca şi cum a fi împuşcată nu era cine ştie ce. Totuşi, Jordan prefera felul lui de abordare a situaţiei.

— Fac pariu că eşti nerăbdător să te întorci la viața ta, i se adresă ea. Părea că se auto-compătimeşte. Închise ochii o secundă, astfel încât nu-i văzu expresia exasperată.

— Să nu adormi încă, zise el.

— Asta e o schimbare! Toată lumea care vine aici insistă să dorm, iar şi iar.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus la reanimare? Ea îl privi cu suspiciune.

— Am vorbit cam mult, nu-i aşa?

— Nu prea, răspunse Noah râzând. Dar ai spus ceva despre împuşcături.

Ochii i se deschiseră mari, pe măsură ce memoria îi revenea.

— Da… Dave Trumbo a încercat să mă ucidă. Apoi, ca şi cum ceea ce spusese de abia îi pătrundea şi ei în minte, continuă: de ce m-a împuşcat? Lui ce i-am făcut? se gândi un minut şi adăugă sarcastic: cred că ar fi trebuit să cumpăr o maşină de la el. Închise ochii şi încercă să gândească. Ştia că voia să-i mai spună ceva lui Noah, dar nu-şi putea aminti ce.

— Nu i-ai făcut nimic, o asigură el. Acuma poţi să dormi. Vorbim mai târziu.

Noah îşi mută scaunul mai aproape de Jordan şi se aşeză. Era atât de ostenit! Dacă ar fi putut să se odihnească măcar un minut…

— Nu ți-ai dat încă seama? Eu mi-am dat. Vocea ei îi întrerupse visarea.

Se uită la ea şi o văzu zâmbind.

— De ce să-mi dau seama?

— De dată 1284. Şi de coroană.

— Despre ce vorbeşti?

— Hârtiile cercetării lui MacKenna, îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc.

— Data nu e dată. Ştia oare Jordan că ceea ce spunea n-avea niciun sens?

— Da, încercă el să-şi manifeste acordul.

— E adresa lui Trumbo. Royal Street nr.1284. Acolo locuieşte. Aşa că, de ce nu te duci să-l aduci aici, să am o mică discuţie cu el? Noah zâmbi. Vechea Jordan îşi

revenea, în forţă! Nu pot să cred că nu mi-am dat seama mai de mult. Dar, spre apărarea mea, citeam nişte cercetări istorice! Şi mai ştii ceva?

— Spune-mi tu.

— Trumbo a văzut. E singurul mod în care a aflat.

— Ce a văzut?

— Când m-a întâlnit prima oară, mă aflam în restaurantul lui Jaffee, cu o mulţime de hârtii împrăştiate pe masă. El le-a numit teme pentru acasă. Şi trebuie că a văzut cifra. Gura îi era uscată şi gâtul o durea. Înghiţi şi reluă: Trumbo a văzut cifra: 1284 şi o coroană. În realitate, văzuse în hârtiile lui MacKenna adresa lui proprie. Noi însă nu ştiam ce e. Cutiile pe care le-am expediat prin poştă… Se află în apartamentul meu. Probabil că în ele există şi mai multe informaţii care-l încriminează. Trebuie să trimiţi acolo pe cineva. Acuma constituie dovezi. Noah îi telefona imediat lui Nick.

— Oamenii noştri sunt pe drum, o asigură el.

— Au nevoie de cheile mele.

— Nu au. Reuşesc ei să între. Acuma odihneşte-te.

— Deci, încă nu-l închizi?

— Nu încă. Dar aşa voi face. Lui Jordan îi căzură pleoapele, iar el aşteptă până ce adormi, apoi închise şi el ochii. O oră mai târziu, Nick îl zgâlțâi pentru a-l trezi.

— Ne aşteaptă.

Noah sări imediat în sus, cu mâna îndreptată automat spre tocul revolverului.

— Ce naiba

— Trezeşte-te! Ne aşteaptă, repetă Nick.

— Vorbeşte mai încet. O trezeşti pe Jordan. Nick râse.

— E trează deja. Tu eşti dus cu duşii. Noi stăm de vorbă de câteva minute.

Numai după ce se scula în picioare, observă Noah că judecătorul Buchanan şi cel mai mic frate al lui Jordan, Zachary, se aflau şi ei în încăpere. Nick îi făcu semn lui Noah să-l urmeze afară pe coridor. Noah se opri în ultima clipă. Fusese gata să-i poruncească unui judecător federal să nu-şi epuizeze propria fiică.

Nick se îndreptă spre ascensoare.

— Am câteva veşti proaste, zise el. Pruitt a intrat în apartamentul lui Jordan. A luat copiile.

— O, fir-ar al naibii! îşi înjură Noah propria prostie. De ce n-am trimis pe cineva acolo mai devreme?

— Jordan a primit un glonţ. Ea a fost prioritatea ta… şi a mea. Noah scoase un oftat adânc. N-avea voie să coboare garda. Avea nevoie să joace bine, acuma mai mult decât oricând. Pentru siguranţa lui Jordan.

— Am nevoie de nişte cofeină.

— Pete ne aşteaptă la cafenea. Mâncarea e proastă, dar trebuie să mănânci ceva. Eu am făcut-o deja şi era oribilă.

— Bună reclamă! De-abia aştept!

Liftul venea greu, aşa că o luară pe scări. Doctorul. Morganstern stătea singur la o masă din colţ. Noah luă un pahar cu sifon şi se îndreptă spre el.

În faţa lui Pete se afla o salată neatinsă. Îl văzu pe Noah privind-o.

— Îmi aminteşte de zilele când mă aflam la facultatea de medicină, zise Pete cu o strâmbătură de dezgust împingând farfuria de-o parte. Hai să ne apucăm de treabă, mai zise el. Există o mulţime de agenţi gata să preia cazul. Sunt nerăbdători să pună mâna pe Pruitt şi-l vor viu.

— Stai puţin, interveni Nick. Cred că vor da ocazie la o nouă păsuire, dacă va depune mărturie pentru încă unii din asociaţii lui Chernoff?

— Ca să fiu cinstit, nu ştiu. Sunt evazivi.

— Pruitt a ucis trei oameni în Serenity şi a încercat să comită şi cea de patra crimă, asupra lui Jordan. Nu e cazul de a primi o nouă păsuire, socoti Nick.

— Asta nu e hotărârea noastră…

— Ba da, este. Noah era plin de emfază. Nick îl susţinu:

— E al naibii de adevărat! Doctorul. Morganstern nu încercă să-i contrazică.

— Se întâmplă să fiu şi eu de acord cu voi, zise el.

— Unde sunt agenţii ăia? întrebă Nick.

— Prin oraş, aşteptând să le dăm liber.

— Liber la ce? El oftă.

— Să facem public faptul că Pruitt trăieşte şi e căutat.

— E o nebunie, protestă Noah. Se va evapora.

— Atunci, ce propui? întrebă Pete.

— Au demarat acţiunea greşit, zise Noah.

— Ascult!

— Pruitt se crede acuma în siguranţă. Însă nu ştie ce se mai află în hârtii şi dacă noi i-am aflat identitatea.

— Cum poţi fi sigur că asta e ceea ce crede?

— Pentru că se află încă aici. Într-o vreme toată lumea îl căuta, dar el n-a ieşit la suprafaţă. E prudent. Jordan mi-a spus că hârtiile cercetării erau răspândite în faţa lui, în plină zi, cu adresa şi numărul casei. S-ar putea să suspecteze că există şi alte informaţii incriminatorii în cercetările profesorului.

— Crede că încă mai poate rezolva totul, adăugă Nick.

— Da, şi a reuşit pe jumătate, interveni Noah. A pătruns fraudulos în apartamentul lui Jordan şi a luat copiile.

— Şi acuma ce credeţi că face? întrebă Pete.

— O vrea pe Jordan, răspunse Noah. Aşteaptă să vadă dacă îşi revine sau nu.

Doctorul bătu darabana cu degetele pe masă.

— Dacă scoatem la suprafaţă numele lui Pruitt, îl pierdem din nou.

— Exact, confirmă Noah. Şi Nick dădu afirmativ din cap.

— Nu putem permite să se întâmple asta! Aveţi vreun plan? întrebă Pete.

Noah era încântat să răspundă:

— Da, domnule, am! îi vom întinde o cursă acestui şobolan.

— Unde? întrebă Nick.

— Intenţionez să-l ademenesc din nou în apartamentul lui Jordan, dar va trebui să ne mişcăm repede pentru a pune totul la cale. Nick zâmbi, dar Pete se încruntă când întrebă:

— Şi cum vom putea să facem asta?

— Cu ajutorul unui telefon, răspunse Noah. Asta va rezolva totul.

CAPITOLUL 43

— Angela, la telefon Noah Clayborne.

— O, Dumnezeule! Noah! La capătul celălalt al firului, Angela era realmente surprinsă de telefonul lui. Auzi un zornăit surd şi se întrebă dacă chelneriţa nu scăpase din mână farfuriile lui Jaffee. Bietul de tine! Ce faci? Am fost distruşi aflând de Jordan. Tot timpul de asta se vorbeşte în Serenity. Cum se simte? Am auzit că e încă în stare critică.

— Da, răspunse el. Încerc să-ţi spun… că sper, înţelegi? E greu!

— O, ştiu cum el Ne rugăm cu toţii pentru ea. Şi pentru tine.

— Nu şi-a recăpătat încă cunoştinţa, afirmă el. Se uită la carnetul de notiţe şi trase o linie peste prima dintre cele câteva informaţii pe care voia să i le transmită Angelei.

— Nu?!? Vai, ce rău îmi pare! Aş vrea să existe ceva, pe care să-l pot face eu!

— Motivul pentru care sun…

— Da? rosti Angela imediat.

— Mi-au dat lucrurile ei… ştii tu. Şi umblând în geantă să-i găsesc telefonul, pentru a vedea ce are în memorie, am descoperit o hârtie pe care-şi notase să-l sune pe Jaffee la restaurant. Nu ştiu…Mă întrebam dacă l-a sunat. În

cazul ăsta, Jaffee a fost probabil ultima persoană… Noah făcu o pauză şi vocea i se frânse.

Apoi trase a doua linie pe carneţel. Exagerase? Se pare că Angela l-a crezut.

— Nu, Jordan n-a vorbit cu el. A vorbit cu mine, suspină ea. Eu am fost probabil ultima persoană cu care a vorbit. Părea fericită şi veselă. Mi-a spus că intenţionează să-l sune pe Jaffee, dar el n-a mai aflat nimic de la ea.

— Da, zise Noah. Trebuie că atunci s-a întâmplat. Asasinul a încercat să-l ucidă pe tatăl ei, dar Jordan i-a apărut în cale.Mă acuz pe mine, adăugă el trist.

— De ce, Dumnezeule, te-ai acuza pe tine? întrebă Angela.

— Jordan mă aştepta să vin la ea, dar eu am rămas de vorbă cu nişte cunoscuţi şi am ratat momentul. Intenţionam să ne ducem în apartamentul ei. Era atât de emoţionată să-mi arate… Vocea i se frânse din nou.

— Ce să-ţi arate? îl grăbi Angela.

— Ştii toate hârtiile alea ale cercetării, după care şi-a făcut copii?

— Da. Mi-a spus că erau cercetări istorice.

— Adevărat. Dar mie mi-a spus că atunci când a introdus unele din aceste informaţii în computer, a dat peste ceva pe care voia neapărat să-l văd şi eu, ceva ce nu avea nicio legătură cu istoria, dar nu mi-a spus ce. Trase o linie peste încă un subiect din carneţelul lui şi continuă: am crezut că poate i-a spus lui Jaffee, dar dacă n-a vorbit cu el, va trebui să mă duc acolo eu însumi, să caut. Însă nu

acum. Nu plec din spital. N-am fost alături de ea când a fost împuşcată, dar intenţionez să fiu aici când se trezeşte, nu contează cât va dura. Putem să ne uităm la informaţiile de pe computer împreună, când va fi mai bine. Orice a găsit Jordan va trebui să aştepte. Când convorbirea luă sfârşit, Noah închise telefonul şi se întoarse spre Nick:' ştirea a fost lansată!

— Cât timp va trebui pentru a ajunge la Pruitt?

— O oră, poate două.

Capcana fusese întinsă. Doi agenţi aşteptau la intrarea în clădirea unde locuia Jordan şi alţi doi supravegheau uşa din spate. Toţi patru erau bine ascunşi. Pruitt putea să treacă pe lângă oricare şi să nu-l observe. Noah şi Nick parcaseră maşina lui Nick la un capăt al cvartalului de locuinţe şi alţi doi agenţi se aflau în maşina lor, parcată în capătul celălalt al cvartalului. Un al treilea vehicul, cu încă doi federali, era parcat pe un drum de acces dintre clădiri. Imediat ce Pruitt va intra pe stradă, îl vor înconjura. Dacă va intra pe stradă!

Aşteptau de peste două ore. Nick pleda să schimbe locul şi să aştepte în apartamentul lui Jordan.

— Va fi atras de computer. Putem să-l aşteptăm acolo şi să sărim pe el. Nu ţi-ar plăcea să petreci câteva minute singur cu el? Mie mi-ar plăcea al dracului de mult! Noah îi respinse planul.

— E o idee proastă.

— Bine. Atunci am putea să sărim pe el când deschide uşa apartamentului.

— Nu merge. Şi asta e o idee proastă. Nick oftă.

— De ce? Îţi spun că am putea să sărim… Noah începu să râdă.

— Ce e cu tine şi cu săritul?

— Elementul surpriză, explică Nick cu o expresie deprimată.

— Deci, după câte înţeleg eu, simţi nevoia să sari pe Pruitt. Nici eu nu intenţionez să te las să aştepţi prea mult. Nick scoase un măr din buzunar. Îl şterse cu mâneca şi muşcă o bucată bună. Ţi-am vorbit despre focul de la casa lui MacKenna? mai întrebă Noah. Nick mai muşcă o dată, înainte de a răspunde cu gura plină.

— Ai spus că a ars în întregime.

— Nu numai că a ars, Nick. Dar parcă era un incendiu nuclear.Ar fi trebuit să-l vezi. A fost ca o implozie. Totul a fost devorat în câteva minute. Totuşi, a mai ars mocnit destul de mult timp.

— Regret că am pierdut spectacolul.

— Pruitt a pus focul. Are multe cunoştinţe despre chimicale.

— I-ai evacuat pe vecinii lui Jordan, nu-i aşa?

— Da, răspunse Noah. Mai trecută câteva minute în linişte. Singurul zgomot era cel provocat de muşcăturile lui Nick din măr.

— Păcat că nu putem sări pe el, zise el.

— Vine cineva! Noah şi Nick auziră şoapta emoţionată a agentului răsunând în receptoarele din urechi.

— Îl văd. El e, zise altul.

— Eşti sigur că e el? întrebă primul.

— Costum negru de jogging, cu gluga trasă pe ochi… în august. El e. Şi merge încet.

Silueta apăru de după colţ, în raza de vedere a lui Noah. Se aplecă peste volan pentru a vedea mai bine.

— Cară ceva cu el? Da, cară. Ce e asta? întrebă Nick. Se uită la Noah: crezi că încearcă să declanşeze alt incendiu? Omul se întoarse şi urcă scările clădirii apartamentului lui Jordan.

— Nu putem să-l lăsăm să între. Trebuie să punem mâna pe el pe stradă, zise agentul cel mai apropiatele om. Să mergem! strigă el.

— Aşteaptă, ordonă Noah, dar era prea târziu., Cei trei agenţi super-zeloşi urcară strada cu revolverele în mâini. Doi îşi îndreptară armele spre faţa omului, în timp ce al treilea apucă cutia pe care omul o pusese jos. Noah şi Nick se grăbiră spre ei.

— Nu e el, ţipă furios Noah.

— Ce faceţi? N-am făcut nimic rău, se bâlbâi omul. Cu foarte puţin mai mare decât un adolescent, era neras şi părul lui arăta ca şi cum nu văzuse şamponul de o lună. Fiţi atenţi cu cutia. E ceva delicat. Nu trebuia să o zgudui.; Bobocul era atât de speriat, că de abia putea să articuleze cuvintele.

— Ce e în cutie? latră la el unul dintre agenţi.

— Nu ştiu. Un tip mi-a dat o sută de dolari să o aduc prietenei lui. Trebuia să i-o las în faţa uşii. Ascultaţi, vă jur! N-am făcut nimic rău. Noah se răsuci şi alergă înapoi

la maşină. Nick se afla chiar în spatele lui, strigându-le agenţilor:

— Chemaţi echipa de dezamorsare. Arătă spre unul dintre ei.Ai înţeles?

— Da, domnule. Nick sări în maşină în momentul în care Noah pornea motorul.

— Sună spitalul şi cere-o pe Jordan, strigă Noah. Pentru a fi siguri.

Coti după colţ pe două roţi. Apăsând piciorul pe acceleraţie, Noah declanşa sirena.

— Crezi că Pruitt e tot pe aici? întrebă Nick în timp ce alergau pe străzile Boston-ului.

— Nu e chip de ştiut. A putut să-l pună pe puşti să-şi facă treaba lui murdară şi a plecat înapoi în Texas, sau s-ar putea să mai aibă ceva în mânecă. Indiferent care e planul lui, trebuie să ne asigurăm că Jordan nu face parte din el.

CAPITOLUL 44

Trebuia să-şi cronometreze timpul, începând chiar din această clipă. În orice minut, mesagerul pe care Pruitt îl angajase ar fi putut să-şi plaseze cadoul în faţa uşii lui Jordan. Foc lichid, asta era ceea ce considera el drept preparatul lui special. Avusese un efect minunat la casa lui MacKenna. Şi va avea acelaşi efect minunat din nou. Erau atâtea elemente chimice în cutie, încât puteau să arunce în stratosfera etajul superior al clădirii de apartamente şi să ardă ce mai rămânea pe pământ.

Probabil am exagerat, gândi el, dar n-am vrut să mai am grijă că, computerul lui Jordan Buchanan putea să mai rămână în vreun fel în stare de funcţionare. Fixase ceasul, cronometru şi mai era exact o oră până la explozie.

Trebuia să ajungă la Jordan înainte. O dată ce apartamentul va sări în aer, poliţia şi FBI vor mişuna prin spital în jurul ei, ca nişte furnici la un picnic. Atunci îşi vor da seama că Jordan a fost ţinta împuşcăturilor. Şi dacă el va putea să ajungă astăzi la ea, nimeni nu va şti vreodată de ce. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru bârfa dintr-un orăşel! Pruitt de-abia ajunsese la motel, cu tocătorul de hârtie în mână, când primi un telefon de la soţia lui, Suzanne. Tocmai aflase de la soţia lui Jaffee, Lily, care auzise de la Jaffee, care auzise de la Angela, că viaţa lui Jordan Buchanan atârna de un fir de păr. Era aşa de trist că ceva atât de tragic a trebuit să i se întâmple cuiva atât de tânăr şi atât de drăguţ. Unde o să ajungă omenirea? Trei persoane ucise în Serenity şi apoi această tânără adorabilă, care fusese destul de traumatizată, s-a întors acasă la Boston şi a fost împuşcată de un maniac, care căuta să se răzbune pe tatăl ei. Şi frumosul acela de agent FBI, Noah Clayborne, care a însoţit-o la Serenity şi care s-a dovedit a fi mai mult decât un prieten! El a sunat-o pe Angela şi de-abia putea să vorbească, atât de frântă îi era inima: Angela i-a spus că ultima convorbire telefonică a lui Jordan a avut-o cu ea, exact înainte de a fi împuşcată. Angela spunea că bietul Noah Clayborne părea totalmente pierdut. Nu arăta ca şi cum biata Jordan se va reface, dar

căuta să aibă o rază de speranţă. Încerca să gândească pozitiv, plănuind întoarcerea lui Jordan acasă de la spital. Ultimul lucru pe care Jordan i-l spusese a fost ceva despre hârtiile cercetării aceleia, pentru care venise în Serenity. Era nerăbdătoare ca el să vadă unele informaţii surprinzătoare, pe care le salvase în computerul ei, ceva ce aflase din hârtiile profesorului mort. Era un fel de expert în computere, toată lumea spune asta. Dar acuma, Noah nu va putea afla niciodată ce a vrut să-i spună Jordan. Totul e atât de trist… Suzanne trăncănea mai departe, dar mintea lui Pruitt începuse să lucreze. Ce altă informaţie găsise Jordan în notele profesorului MacKenna? Ce se afla în computerul ei? Poate că descoperise deja totul.

Intră în spital fără să fie văzut de cineva. Ţinea privirea plecată, în cazul în care camerele de luat vederi ale securităţii ar fi fost îndreptate spre locul pe unde mergea. Totuşi, nu-i era teamă că ar putea fi recunoscut. Poliţia îi căuta pe gangsterii legaţi de cazul de escrocherie al judecătorului Buchanan, nu-i aşa? Şi chiar dacă Jordan a putut să-l identifice pe Dave Trumbo, nu-l va mai vedea de aproape, până nu va fi prea târziu.

Personalul de securitate nu-i dădu prea mare atenţie. N-aveau niciun motiv. Se oprise la un supermarket mare, de unde puteai să cumperi orice, de la pasta de dinţi, la motoare de maşini şi la uniforme profesionale. Cumpărase o pereche de perii aspre chirurgicale. Spitalul era un complex medical uriaş şi existau atât de mulţi medici şi infirmiere care se agitau pe acolo, încât nimeni nu-i dădu

lui Pruitt nicio atenţie. Imediat ce apăsă pe buton, uşile liftului se deschiseră şi urcă singur până la etajul cinci, repetând în minte ceea ce ar fi trebuit să spună, în caz că era oprit de vreo infirmieră. În secunda în care ieşi din lift, scrută numerele de pe uşi, căutându-l pe cel ce-i fusese dat când a sunat la biroul de informaţii. O săgeată indica faptul că salonul lui Jordan Buchanan se afla după colţ, în dreapta. Dădu colţul şi se opri. Un poliţist în uniformă stătea în faţa uşii ei. Pruitt schimbă direcţia şi trebui să-şi schimbe şi planul. Nu anticipase existenţa unui paznic şi asta era o neglijenţă. Desigur, tatăl ei putea să dispună de mijloace de securitate.

Înapoi în lift, se uită la planul spitalului lipit pe perete. Apăsă butonul pentru etajul doi şi se îndreptă spre radiologie. Când intră pe coridorul pustiu, nu văzu pe nimeni. A avut nevoie doar de vreo două convorbiri pe celular, pentru a obţine numele chirurgului şi al internistului care o îngrijeau pe Jordan. Sună apoi la etajul cinci şi îi spuse infirmierei că dr. Emmett cere să i se facă încă o radiografie lui Jordan Buchanan. După voce, infirmiera era tânără şi fără experienţă. N-a pus nicio întrebare. Pur şi simplu a închis telefonul şi apoi a sunat imediat la radiologie şi le-a comunicat ordinele verbale ale medicului. Pruitt a putut să audă asistentul preluând convorbirea. Din fericire, era o seară liniştită şi la radiologie nu era niciun pacient. Totuşi, trebui să aştepte zece minute până ce un asistent blond care de abia se mişca ieşi pe uşă şi se îndreptă spre lift pentru a o prelua

pe Jordan. Cu un ipod în buzunarul de la bluză și firele de la microfoanele minuscule din urechi atârnând, fredona un cântec de nerecunoscut. Lui Pruitt îi plăcea izolarea acestui loc, aşa de bun pentru a te ascunde. Erau nişte camere întunecoase, coridoare întunecoase şi un birou de recepţie gol. Şansele ca cineva să iasă de acolo nu erau îngrijorătoare.

Privise pe tot etajul de la radiologie şi găsise locul perfect dintr-o firidă, chiar dincolo de uşile batante ale camerei unde se făceau radiografiile.

Oare va veni şi paznicul însoţind-o pe Jordan? Foarte probabil. Pruitt va trebui să-l doboare pe el primul. Să meargă pe la spate şi să-l izbească cu putere. Şi în timp ce se prăbuşea, putea să-i ia pistolul. Doar dacă asistentul nu se învârtea şi el pe acolo. Pruitt spera că o va lăsa pe Jordan inconştientă şi se va duce să se ocupe de aparatură. Dacă nu se va întâmplă aşa, va trebui să se ocupe şi de el.

Asta nu va fi greu şi nu va produce niciun zgomot. Tehnicile lui Pruitt, prin care închisese gura foştilor lui clienţi, încă mai funcţionau. Nostim cum nu poţi să uiţi astfel de lucruri! În spatele uşilor batante erau mai multe nişe, unde pacienţii îşi schimbau hainele punându-şi nişte pelerine, pentru a intra la raze. Toate aveau uşi ce scoteau un declic închizându-se. Existau mănuşi curate stivuite pe rafturi în fiecare firidă şi, ia te uită, şi un cuier de metal cu umeraşe de plastic.

Crezuse că va trebui să pătrundă într-un dulap cu materiale, pentru a găsi ceva pe care să-l folosească drept

ciomag pentru a-l izbi pe paznic, cuierul de metal însă va rezolva totul de minune. Îi luă lui Pruitt doar câteva minute pentru a-l scoate din şuruburi folosind o monedă. Lungă cam de 25-30 de centimetri, bara metalică avea greutatea perfectă pentru treaba ce trebuia făcută. Şi i se potrivea de minune în mână. Trase de uşa firidei spre el, lăsând-o puţin crăpată, pentru a o putea vedea pe Jordan când era împinsă cu căruciorul. Fu atenţionat! Observase că atunci când butonul de care trăgea, pentru a deschide uşile batante, era împins în cealaltă parte, înăuntru pătrundea lumina. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. N-a fost sigur cât timp a trecut, când auzi voci. Un minut mai târziu, se aprinseră luminile şi auzi foşnetul uşilor ce se deschideau încet. Nu prea energic, se calmă el. Cronometrarea trebuie să fie perfectă. Şi iată-i că au sosit. Prima o văzu pe Jordan, apoi pe asistent împingându-i scaunul pe rotile. În urma lui venea paznicul. Un adevărat noroc. Paznicul era ultimul, el care trebuia doborât primul.

Apucând mai bine bara, Pruitt împinse uşor uşa deschizând-o şi ieşi. Paznicul nu-l auzi venind. Îl izbi cu putere la baza craniului, luându-i pistolul în timp ce gardianul se prăbuşea pe pardoseală.

Dincolo de muzică, asistentul reuşi să audă zgomotul şi se răsuci, privind confuz.

— Hei… Ce…?

Şi căzu. Bara îl izbi într-o parte a feţei, exact deasupra urechii. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât n-a avut

timp să se ferească. Asistentul căzu peste Jordan, aruncând-o de pe scaunul pe rotile, pe ciment. Pruitt îi dădu un şut scaunului din drum şi îndreptă pistolul. Privirea îi era rece şi plină de ură. Jordan se întrebă dacă aceasta era ultima imagine, pe care o vedea înainte de moarte. Ţipă şi se ghemui, încercând să se protejeze. Atunci pe uşă năvăli Noah. Pruitt de-abia avu timp să întoarcă faţa înainte ca un glonţ din pistolul lui Noah să-i pătrundă în umăr. Se răsuci pentru a ajunge la Jordan, dar Noah îl împuşcă în piept şi Pruitt căzu pe pardoseală, cu privirea şocată pe faţa agonizantă. Luptă să-şi ridice pistolul, dar Noah trase din nou. Împuşcăturile erau asurzitoare şi reverberau de-a lungul coridorului pustiu. Jordan leşină în sunetul stârnit de ecou.

CAPITOLUL 45

Jordan stătea ghemuită pe sofaua din veranda închisă şi plină de soare, prefăcându-se că doarme, pentru ca mama ei să înceteze să o mai înconjoare cu atâta atenţie. Deja o acoperise cu un pled şi acuma scotocea să găsească o pătură mai groasă. Ferestrele mari erau deschise şi o adiere plăcută şi răcoroasă împrospăta aerul. Putea să audă valurile oceanului prăvălindu-se pe ţărm. Casa părinţilor ei de la Nathan's Bay era înconjurată din trei părţi de apă.

Iarna, geamurile de la ferestre erau acoperite cu un strat de gheaţă. Vara, de pe apă venea o adiere răcoroasă, o

uşurare binevenită în zilele umede şi fierbinţi.

Era un loc adorabil pentru vizite, dar Jordan era nerăbdătoare să plece acasă. Simţea că devenise o neîncetată grijă pentru mama ei. Şi îi lipsea patul ei. Şi îi lipsea locul de la fereastră. Şi cel mai mult îi lipsea Noah. Din noaptea aceea teribilă de la spital, când a luat-o în braţe şi a dus-o în camera ei, continua să-i lipsească. El şi Nick erau în misiune. Laurant i-a spus că Nick întrebase de ea, în fiecare noapte de când au plecat. Erau deja patru zile de când lipseau şi Laurant îl aştepta pe Nick să se întoarcă acasă a doua zi. Jordan n-a întrebat-o de Noah.

Totul se terminase şi el s-a întors la viaţa lui dinainte. Ce s-a întâmplat în Serenity… Oftă. Dacă nu se va scula şi nu va încerca să facă ceva, se va apuca să plângă. Exact de asta ar fi avut nevoie mama ei. O va imobiliza în pat, cu o infirmieră lângă ea, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Coastele încă o mai dureau şi când se ridică în picioare o trecură fiorii. Menajera lor, Leah, stivuise un morman întreg de veselă în bucătărie.

— Mă ocup eu de ele, se oferi Jordan.

— Nu, nu, odihneşte-te!

— Leah, ştiu că eşti plină de bunăvoinţă „dar mă îmbolnăveşte şi mă oboseşte să mi se spună tot timpul să mă odihnesc.

— Ai pierdut mult sânge. Doamna Buchanan a spus că n-ai voie să tragi de tine.

Jordan observă numărul farfuriilor şi o urmă pe Leah în

sufragerie. Masa cea lungă ocupa cea mai mare din spaţiu, cu câte şase scaune de fiecare parte şi două la capete.

— Ia să vedem. Vor veni Laurant şi Nick, numără Leah. Va fi şi micuţa Sam.

Am să aduc un scaun înalt, pe care-l voi curăţa bine. Va fi acasă şi Michael. Şi desigur, Zachary. Alec şi Regan vor veni weekend-ul următor.

— Deci, doar familia? întrebă Jordan.

— Cu Zachary, care întotdeauna îşi aduce acasă vagabonzii lui de la colegiu, am obiceiul să pun câteva tacâmuri în plus. Jordan mai întrebă o dată cu ce ar putea să fie de folos, dar când Leah o alungă de acolo, urcă scările îndreptându-se spre vechiul ei dormitor. Acuma, părinţii ei foloseau camera pentru oaspeţi.

Auzise asta de la Kate şi de la Dylan. Ei se întorseseră în Carolina de Sud şi Kate dorea să se ducă şi Jordan, pentru a-şi reface sănătatea. Nu se hotărâse încă, dacă să se ducă sau nu. Se simţea atât de frământată şi indispusă.

Restul după-amiezii Jordan îl petrecu în vechea ei cameră citind. Ce bine că poliţia găsise neatinse copiile făcute de pe hârtiile cercetărilor profesorului MacKenna, pe bancheta din spate a maşinii închiriate de Pruitt. Şi acuma, întrucât avea total acces la sursele de cercetare, putea să controleze validitatea poveştilor profesorului.La apusul soarelui, Michael urcă să o ia jos. În realitate, sugerase să o coboare în braţe.

— Perioada mea de refacere e oficial terminată, anunţă ea în timpul cinei. Şi nu mai vreau să fiu cocoloşită în

niciun fel.

— Foarte bine, draga mea, intona mama ei.Ai mâncat destul?

Jordan râse.

— Da, mulţumesc.

— Nick se află în veranda însorită. De ce nu te duci să-l saluţi?

Se îndreptă într-acolo, oprindu-se când auzi râsete. Cunoştea acel râs. Cu fratele ei era şi Noah. Se retrase, se opri, se gândi puţin şi mai făcu un pas înapoi. Apoi brusc îşi dădu seama ce linişte se lăsase în sufragerie. Nici nu era de mirare. Când se uită înapoi, îi văzu pe membrii familiei ei întinzându-şi gâturile şi privind-o atenţi. Aşa că, acuma trebuia să se ducă în verandă şi să-i salute. Inspiră adânc.

Nick stătea întins pe sofa. Noah şedea pe un scaun comod. Amândoi beau bere.

— Bună, Nick. Bună, Noah. Râdeau.

— Numai bine şi ţie! rosti Nick.

— Ei, te-ai întors Jordan? Nu mai eşti în Serenity? interveni Noah. Ce mai faci?

— Bine. Sunt bine. Sper să te văd mai târziu. Se întoarse şi era gata să iasă.

— Jordan? o chemă Noah. Se răsuci. Noah îşi puse berea pe masă.

— Da? Se scula în picioare şi înainta spre ea.

— Îţi aminteşti ce înţelegere am făcut?

— Da, sigur că da.

— Ce înţelegere? întrebă Nick.

— Nu contează, răspunse Jordan. Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă pe Noah.

— Ce înţelegere? întrebă din nou Nick.

— Când am plecat din Serenity, Jordan şi cu mine am căzut de acord să mergem fiecare pe drumul lui, separat, răspunse Noah.

— Trebuia neapărat să-i spui? întrebă ea nemulţumită.

— Da. Ei bine, dacă a întrebat!

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Jordan încercând din nou să iasă.

— Jordan? o chemă iar Noah. Se mai opri o dată.

— Da? El se apropie încet.

— Aşa cum spuneam… În legătură cu înţelegerea făcută… Se opri în faţa ei. E momentul să o rezolvăm chiar acum. Ea deschise gura pentru a protesta, dar nu ştia ce să zică.

— Ce vrei să spui?

— Înţelegerea a căzut, asta vreau să spun. Nu mergem pe căi diferite.

— Am să vă ofer puţină intimitate, interveni Nick rostogolindu-se de pe sofa.

— N-avem nevoie de intimitate, insistă Jordan.

— Ba da, avem, o contrazise Noah.

— De ce?

— Pentru că vreau să fiu singur cu tine să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Jordan se simţi de parcă o pală de vânt o dobora din

picioare.

— Ce?!? Nu, aşteaptă! Tu le iubeşti pe toate femeile, nu-i aşa?

Nick trase uşa după el închizând-o. Noah o luă pe Jordan în braţe şi îi şopti toate cuvintele pe care le păstrase în inimă până atunci. Apoi îi ridică bărbia şi o sărută.

— Şi tu mă iubeşti, nu-i aşa, dulceaţă? întreaga ei strategie de apărare se topi.

— Da, aşa e.

— Mărită-te cu mine.

— Şi dacă voi face asta?

— Mă vei face cel mai fericit om din lume.

— Noah, dacă ne vom căsători, nu vei mai putea să-ţi dai întâlnire cu nimeni.

— Iată-te revenită! Gata totdeauna să-mi dai indicaţii. Dar nu vreau nicio altă femeie. Te vreau doar pe tine. Numai pe tine.

— Poate că am revenit acasă, dar computerele nu le-am abandonat îl atenţiona ea.

— De ce crezi că aş vrea s-o faci?

— Din cauza zonei mele de confort. Îți aminteşti acel mic discurs?

— Da, mi-l amintesc. Dar am reuşit să te scot din apartament, nu-i aşa?

— Şi să mă bagi în patul tău, adăugă ea. Ştii ce am hotărât?

Vreau să creez un program pe computer, pe care şi un copil de patru ani să-l înţeleagă. Apoi am să studiez un

mod de a dota cu computere şcolile şi centrele comunităţilor, care nu îşi pot permite să le cumpere. Cu cât mai devreme începe să înveţe un copil, cu atât va deveni mai repede familiarizat. Tehnologia e aici lângă noi şi eu vreau să o folosesc pentru a asigura cu ea viitorul. El dădu din cap.

— E un început bun. Un program simplu. Sunt sigur că Jaffee va fi fericit să afle asta.

— Vorbind de Jaffee, am discutat ieri cu Angela. Spune că restaurantul a fost plin tot timpul, de când au aflat de Trumbo. Tot oraşul e zguduit din cauza noutăţilor.

— Au avut o mulţime de care să se ocupe în ultima vreme. Chaddick mi-a spus că bomba asta a eclipsat lista lui J.D. El şi Street sunt gata să o treacă sub tăcere.

Şezând pe sofa, o trase în poala lui.

— Ar trebui să mă aşez în genunchi? Ea zâmbi.

— Iubirea nu e o treabă uşoară.

— Mărită-te cu mine!

— Arogant ce eşti!… şi egoist… Făcu o pauză… Şi dulce, şi drag, şi nostim, şi fermecător…

— Te măriţi cu mine?

— Da, mă mărit. Noah o sărută pasionat şi, când realiză cât de mult dorea să nu se se mai oprească, o împinse în lături:

— Bănuiesc că vrei şi un inel, zise el.

— Îhî!

— Şi ce spui de luna de miere? continuă el să întrebe. Ea îşi vârî faţa în ceafa lui.

— Vrei să spui, înainte sau după căsătorie?

— După.

— În Scoţia. Trebuie să plecăm în luna de miere în Scoţia. Am putea să stăm la Gleneagles şi să mergem cu maşina în nord, în ţinuturile muntoase.

— Pentru a căuta comoara?

— Nu e nevoie să o caut. Ştiu unde este.

— Da? Ai descifrat totul în legătură cu conflictul acela?

— Da, se lăudă ea.

— Povesteşte-mi.

— Totul a început cu o minciună… începu ea.

SFÂRȘIT

„Prinsă într-un joc al pasiunii
şi al trădării
îl iubeşte pe singurul om de
care ar trebui să se teamă...."

Affaire de Coeur

„Un roman superb al unei
autoare talentate..."

Romantic Times

www.miron.ro
magazin virtual

Lei: 24,00

